

S.N. LAZAREV

LEK ZA SVE BOLESTI

S.N. Lazarev

LEK ZA SVE BOLESTI

Prevod s ruskog:

Slobodanka K. Vanjkević

Beograd

oktobar 2020.

Naslov originala:

ЛЕКАРСТВО ОТ ВСЕХ БОЛЕЗНЕЙ

Санкт–Петербург, 2020

www.lazarev.ru

Izdavač: „Satja Juga“

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“

• aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

UVOD

Nedavno sam na Internetu pročitao zanimljivu frazu: „Život je deset posto onoga što nam se događa i devedeset posto naših reakcija na te događaje“. Mnogo godina govorim da razmere svoje nesreće sami određujemo.

Zdravlje i sudbina zavise od toga kakva imamo osećanja i kakav nam je odnos prema životu. Pogled na svet i karakter utiču na doživljaj onoga što se dešava u nama i oko nas. Ako su nam pogled na svet i karakter nesavršeni, imaćemo probleme sa zdravljem i sudbinom.

Ljudi misle da gospodare prirodom, da su dostigli visok nivo razvoja. U stvari, ako ne procenjujemo spoljašnji, materijalni nivo, već nivo razumevanja koji se odnosi na ustrojstvo sveta i po kojim zakonima on funkcioniše, napredak na ovom planu je prilično zanemarljiv. Mi uglavnom živimo u iluzijama.

Ljudi su odavno shvatili da ponašanje, misli i osećanja utiču na zdravlje i sudbinu. Ovu temu su rasvetljavali proroci, mudraci, vidovnjaci koji su istovremeno imali pristup suptilnim planovima, prošlosti i budućnosti. Oni su bili nosioci znanja o tome da nemoralno ponašanje i agresivna osećanja utiču na zdravlje čoveka i njegovog potomstva.

Mi ne možemo ni da zamislimo u kojoj meri naša osećanja i postupci mogu da nam promene život, zdravlje, pa čak i karakter. S razlogom postoji poslovica: „Poseješ postupak – požanješ naviku, poseješ naviku – požanješ karakter, poseješ karakter – požanješ sudbinu“. Naša emocionalna percepcija sveta i naša čula određuju kakvo će nam biti zdravlje, kakva će biti ne samo naša sudbina, već i sudbina naših potomaka. Stanje duše, podsvesni pogled na svet, emocionalna percepcija sveta – sve se to prenosi našem potomstvu.

Onako kako se na unutrašnjem planu, podsvesno, odnosimo prema svetu koji nas okružuje – tako se i svet odnosi prema nama. Kako su se naši roditelji i dedovi odnosili prema ljudima, kako se mi odnosimo – tako se i oni ponašaju prema nama. Zapravo, naša osećanja određuju kako naše zdravlje tako i odnose prema ljudima.

Čovekovo zdravlje je usko povezano s komunikacijom, veštinom da komuniciramo sa okruženjem, prirodom i samima sobom. Nesposobnost da komuniciramo s ljudima rađa osudu i nezadovoljstvo, koji uzrokuju

bolesti. Pogrešan odnos prema sudbini, nemogućnost da je prihvatimo i da joj budemo zahvalni, nezadovoljstvo i kritike upućene svetu – takođe izazivaju nedaće i bolesti.

U današnje vreme su lekari počeli da shvataju da je u osnovi svih bolesti neprevaziđen stres i pad imuniteta. Čovek koji ima oslabljen imunitet teže podnosi stresove i to vodi ka bolestima.

Imunitet je pokazatelj osnovne životne energije, za koju su odavno znali u Indiji i Kini – gde su je nazivali pranom, či. Visok nivo životne energije obezbeđuje jak imunitet. Kad životna energija slabi, takođe slabi imunitet i pojavljuju se bolesti.

Stres je reakcija na promenu sveta koji nas okružuje, reakcija na spoljašnju neudobnost, što može da vodi ka bolesti, smrti, ali ako se pravilno postavimo prema situaciji i ozdravljenju.

Stres je oslobađanje energije koja je neophodna za spasenje, u vidu zaštitne reakcije tela. Ako se ona transformiše u ljubav, razvoj i stvaranje, čovek će ozdraviti. Međutim, ako se usmerava na emocije kao što su razdražljivost, uvređenost, žaljenje, mržnja i očaj, on se može razboleti, pa čak i umreti.

Ako u svakoj situaciji čovek uspe da sačuva ljubav u duši, prestaće da zavisi od sveta koji ga okružuje i duša će mu postati harmonična. Bude li u stresnoj situaciji tražio priliku da se razvija i promeni nabolje, tj. ako bude težio Bogu, energija stresa se više neće usmeravati na gorčinu, tugu, strahove ili očajanje.

Umeće da sačuvamo pozitivne emocije, dobrodušnost i ljubav kad nas okruženje podstiče na nezadovoljstvo i strah, sposobnost je da aktiviramo unutrašnju životnu energiju. To je put ka harmoniji. Stoga, ako u duši zadrži ljubav, ako ne traži krivce, ne uzrujava se zbog neudobnosti, ne klanja se stabilnosti i blagostanju, čovek ide ka zdravlju.

Životnu energiju on dobija iz svoje duše, a duša je dobija iz Prauzroka, kroz ljubav i sjedinjenje sa Svevišnjim. Čovekovo fizičko zdravlje direktno zavisi od njegove energije. Međutim, energetsko stanje je povezano sa osećanjima.

Naša čula poseduju energetsku prirodu. Osećanja su reakcija na okruženje, na aktuelne događaje, kako iz prošlosti tako i budućnosti. Agresivna osećanja dovode do pada osnovne životne energije. Gubimo je kad ispoljavamo mržnju, ljutnju, žalimo zbog prošlosti i osećamo strah od budućnosti.

Pravilan odnos prema životu sastoji se od sposobnosti da se uzdržavamo od strasti, periodično se povlačimo i ne vezujemo se za svet; takođe, od sposobnosti da sačuvamo ljubav, praštamo, težimo ka ljubavi i veri. To su ključni preduslovi da budemo zdravi.

ENERGETSKI ASPEKTI ČOVEKOVOG ZDRAVLJA

Postoji veliki broj teorija koje objašnjavaju šta je um, a šta su osećanja. Nauka i dalje smatra da je čovek telo. Istina, naučnici ipak dopuštaju verovatnoću da određeni deo svesti nastavlja da postoji i nakon raspadanja tela. To znači da su strukture svesti izdržljivije od telesnih. Dalje od tog shvatanja nauka nije odmakla.

Istražujući strukture polja, uočio sam da se svaki događaj isprva odvija na suptilnom planu, a zatim počinje njegova realizacija na fizičkom. Čovek poseduje dva nivoa strukture polja. Onu koja zavisi od njegovog tela i koja se deformiše kada je ono bolesno ili umire. Takođe postoji i struktura polja koja je primarna u odnosu na telo: prvo dolazi do njene deformacije, a potom se čovek razboljeva.

Naše misli i naša osećanja povezane su s telom. Ali ispostavlja se da postoje i dubinska, kao i hiperdubinska osećanja koja se nalaze u našoj podsvesti i koja upravljaju našim fizičkim telom. Upravo ta osećanja nam određuju zdravlje i sudbinu, našu budućnost i budućnost naših potomaka.

U toku svojih istraživanja razmatrao sam šta su misli i osećanja. Shvatio sam da mi zapravo razmišljamo kroz osećanja i slike, a zatim se te slike i osećanja transformišu u misli. Odnosno, misli su samo aparat za prenošenje slike. Razvijena kognicija, koja čoveka razdvaja od životinja i biljaka, samo je vrh ledenog brega. Bez obzira na to koliko bio razvijen, um nije osposobljen da pronikne u budućnost, niti da spozna tajne ustrojstva sveta na tako sveobuhvatan način kao što može podsvest.

Na podsvesnom nivou, pristup informacijama iz suptilnih svetova imaju i čovek i životinje. Po pravilu, ove informacije su dostupnije životinjama.

Na primer, očevici su ispričali kako su se nekoliko sati pre pojave cunamija na Tajlandu slonovi načičkani turistima iznenada okretali u suprotnom smeru i jurili nazad, uzbrdo, putem koji vodi u planine. Turisti su bili uspaničeni, nije im bilo jasno šta se dešava. Tek su kasnije shvatili da su im slonovi spasili život. Oni koji nisu obratili pažnju na ponašanje životinja, mirno su nastavljali da sakupljaju školjke kada se voda pred

cunami povukla sa obale nekoliko desetina metara, otkrivajući morsko dno. Zatim se s razornom snagom vratila nazad i svi oni su nastradali.

Životinje predviđaju zemljotrese i druge katastrofe, dok je čovek izgubio tu sposobnost jer mu je um dominantan spram osećanja. A osećanja nas često upozoravaju na mnogo toga.

Jednom prilikom, istražujući poreklo nastanka osećanja i misli, začuđeno sam otkrio da se misli rađaju u području koje je udaljeno pola metara od glave. Stvar je u tome što se misli ne rađaju, već se transformišu iz osećanja. Osećanja ne nastaju, niti su unutar čovekovog tela, već u strukturi njegovog polja. Zatim se preobražavaju u misli i u mozgu dolazi do razumevanja pristigle informacije. Sve je potpuno drugačije nego što nauka i medicina uobičajeno smatraju.

Svako osećanje je usmerena energija, jer osećanje ima određeni cilj koji čovek nije uvek u stanju da razume. Osećanje je funkcija, a ona ne postoji bez neke svrhe. Na primeru želja možemo videti da je osećanje usmerena energija. Želja je vrsta osećanja. Osećanja se pretvaraju u želje kad im se priključi svest koja oblikuje cilj na spoljašnjem nivou. Kad je cilj definisan, osećamo konkretnu želju.

Svaka želja je realizacija energetskog paketa. Kad čovek nešto želi, energija se pridružuje globalnom procesu i počinje da upravlja događajima. U ruskoj narodnoj bajci „Po nalogu štuke“ alegorijski se saopštava da dugotrajna i snažna koncentracija na želju, na neki cilj, može da promeni uzročno-posledični tok događaja.

U Novom zavetu je napisano da treba imati veru, i da će se tad i planina pomeriti s mesta. Isus Hristos je otkrio jednu od tajni postojanja kad je objasnio da naše želje, koje prodru u podsvest, počinju da upravljaju svetom oko nas.

Ukoliko su te želje harmonične, mi ćemo, realizujući ih, biti srećni. Ako su agresivne i povezane sa strahom, osećajem arogancije, pohlepe, zavisti, njihovo ispunjenje može dovesti do žalosnih posledica. Zbog toga se one, po pravilu, ne ispunjavaju – već se aktivira zaštitni sistem, iako čovek o tome možda ništa i ne sluti.

Čovekovo energetsko stanje je pokazatelj u kojoj meri se on ispravno odnosi prema svetu oko sebe. Dopala mi se formulacija jednog japanskog naučnika, koji ima više od sto godina: „Energija nam dolazi kroz radost.“ On je apsolutno u pravu: radost je pokazatelj visokog nivoa energije. Samo čovek koji harmonično doživljava svet ume da se raduje.

Agresivan odnos prema svetu, bližnjima i sebi, kao i ogorčenost, silno žaljenje zbog nečega, otpor da se prihvati ono što se dogodilo i strah pred budućnošću oblici su energije koji štete čovekovoj duši. Sve to vodi do gubitka životne energije, a zatim – ka bolesti i nesrećama.

Religija nas je dugo ubeđivala u to da nam dobro dolazi od Boga a zlo od đavola. Monoteizam, pak, znači da je apsolutno sve stvorio Bog, da ne postoje druge varijante. Postavlja se logično pitanje: gde se nalazi izvor negativnih oblika energije? Svaka energija je inicijalno čista, i samo je čovek zagađuje svojim pogrešnim odnosom prema svetu, pogrešnim stremljenjima i vezanostima.

Energiju, odnosno informaciju, struktuira cilj. Nije slučajno što postoji pojam „energoinformacioni procesi“. Energija sama po sebi nije bezuslovni blagoslov. Ona je poput poluge koju možemo koristiti na dobrobit, ali i na štetu. Dovoljno je setiti se toga da je poklonjenje energiji svojstveno đavolu. Energija postaje dobrobit ako su osnovni ciljevi Bog i ljubav.

Isus Hristos je rekao: „Budite savršeni, kao što je savršen Otac vaš Nebeski“. To znači da se smisao života ne krije u materijalnom, duhovnom, pa čak ni u duševnom izobilju, već prvenstveno u usavršavanju umeća ljubavi, budući da je Bog ljubav. Bog sve voli bez uslovljavanja, bez zahteva, poput sunca koje sija.

Pogrešna stremljenja tvore informacione, a zatim i energetske probleme. Zbog pogrešnog sistema ciljeva, čovek, klanjajući se nagonima, preusmerava svoje interese na marginalne aspekte postojanja i energija mu poprima agresivni karakter. Što su ciljevi pogrešniji, čovekova energija postaje agresivnija.

Naša podsvest je višeslojna informaciono-energetska struktura. Kad agresivna osećanja prodru duboko u našu podsvest, agresivna energija se susreće sa čistijom, koja na dubljem nivou ujedinjuje sve ljude, te stoga dolazi do određenog sistema zaštite suptilnijih slojeva duše. Naša podsvest se opire agresivnoj energiji i agresivnoj informaciji naših osećanja. Kolektivna podsvest je zapravo teritorija Boga, pa se agresivnost suzbija vrlo brzo i žestoko.

Svest i podsvest su suprotnosti. Naša podsvest su duboka osećanja, dok je svest povezana s površnim osećanjima. Površna i duboka osećanja deluju međusobno kao suprotnosti: oni su celina, prelaze jedna u drugu ali se i međusobno bore.

Ako čovek ima dovoljno ljubavi u duši, koja će omogućiti interakciju suprotnosti, svest i podsvest mu rade harmonično, međusobno se ne uništavaju i on može mirno da se posveti svojim zemaljskim aktivnostima, dok, u isto vreme, oseća Božju volju i sledi je.

Ako se čoveku s nesavršenim karakterom otvori podsvest, to se završava bolešću ili smrću. Zbog toga je podsvest uglavnom zatvorena. Čovek može se da izdigne na podsvesni nivo samo tokom noći, kada mu je svest neaktivna. Ako to učini tokom dana, svest počinje da upravlja podsvešću i, kao posledica toga, dolazi do naglog porasta gordosti, sa svim pratećim stvarima koje iz toga proističu.

Danas se kod ljudi sve više otvara podsvest, svi procesi se ubrzavaju, kazna za grehe dolazi mnogo brže nego što je bilo nekad i to se može nazvati početkom Strašnog suda. Misli se pretvaraju u osećanja, a osećanja u slike koje postepeno prelaze u podsvest. Ako se taj proces nekad protezao na nekoliko decenija i prenosio se potomcima u obliku određene tendencije, danas se vreme utapanja misli u podsvest skraćuje na godine, pa čak i mesece.

Kad ljudi narušavaju moralne norme i zapovesti, ubijajući pritom ljubav u duši, uključuje se program samouništenja. To je ono što se naziva „Strašni sud“. Tako su ustanovljeni svi procesi u Vasioni: ako je cilj pogrešan, prvo počinje da strada funkcija, a zatim se raspada i nestaje njen nosilac.

Ljudi ne dobijaju Božju ljubav i energiju tek tako. Ljubav se mora zaslužiti. Čovek mora da prevaziđe iskušenja, da prođe kroz njih, poboljša svoj karakter, uči da prašta i voli. Ljubav prema Bogu je fiziološki proces. Ako se funkcija ne uvežbava, ona odumire. Ako čovek sebe smatra vernikom, ali ništa ne čini, pre ili kasnije će postati ateista, a duša će mu se okrenuti od Boga.

Ljubav prema Bogu se mora zaslužiti istinskom težnjom. Hristos je veru opisivao kao težnju bez straha, sumnji i oklevanja. Mnogi ljudi ne razumeju sasvim ispravno šta je vera. Vera nije pasivno očekivanje, već aktivno unutrašnje stremljenje. Kad očekujemo, postajemo zavisni, a kad stremimo – dobijamo slobodu i nezavisnost. Međutim, postajući nezavisni, svoje postupke moramo neprestano da proveravamo u odnosu na ljubav, Božju volju, jer Bog upravlja nama kroz ljubav.

Istražujući čovekovu prirodu, ustanovio sam da se ista energija troši kako na ono što nazivamo srećnom sudbinom tako i na zdravlje.

Postoji stara ruska poslovica: „Stigla je nesreća – otvaraj vrata." U čemu je njen smisao? Ispostavlja se da čovek troši veliki paket energije da ne bi umro. Taj gubitak se raspoređuje kako na fizičke tako i na duhovne strukture. Ponekad se, čim prođe neprijatnost, on razboli. Međutim, uvek mu se prethodno upućuju znaci i ako ih prepozna, dobija šansu da se promeni, prevaziđe probleme i formira ispravan odnos prema svetu.

Šta se dešava kad se čovek leči uz pomoć savremene medicine? Problemi koje ona rešava na nivou tela samo se premeštaju na nivo duha, sudbine, tj. sa spoljašnjeg plana na dublji. Govoreći jezikom mojih istraživanja, dolazi do premeštanja problema s tela na sudbinu i dušu. Ako govorimo religijskim jezikom, uspešno lečenje na spoljašnjem nivou, koje ignoriše unutrašnje čovekove promene i njegov moralni razvoj, dovodi do toga da mu se duša preplavljuje grehom.

Ako se ne otkloni dublji uzrok bolesti, to će voditi ka novim problemima. Materijalistička medicina, koja razmišlja na paganski način, ne udubljuje se preterano u uzroke nastanka bolesti: njen osnovni cilj je da bolest uništi kao neprijatelja i postigne brz rezultat.

Pojava različitih netradicionalnih sistema lečenja, tehnika i metoda, koji su spolja prilično efikasni, stoga je sasvim logična. Mnogi ljudi sve to uspešno koriste, ali su takvi metodi zapravo štetni i opasni.

Zašto nekim ljudima pomažu „efikasne" tehnike i metodi, dok drugi imaju veliki broj problema? Sve dok je čovek više ili manje zdrav, a duša mu nije zaprljana gresima, on može na spoljašnji način, uz pomoć različitih tehnika, da poboljša svoje stanje. Ali takvo poboljšanje se događa na račun energije duše, energije dece i on svoje probleme premešta na dublji nivo.

Ako je čovekova duša uprljana gresima, tad, potiskujući problem duboko u sebi, on pogoršava svoje stanje. Ako bude koristio slične sisteme ozdravljenja, brzo će ga sustići novi problemi.

Oni koji ne osećaju svoju dušu, već im najveće zadovoljstvo predstavlja telo, raduju se brzom spoljašnjem efektu. U principu, to je tipično razmišljanje savremenog čoveka: u tom načinu razmišljanja odsustvuje božanska, a sve određuje ljudska logika.

Ljudska logika deluje u vrlo kratkom vremenskom rasponu, po principu „posle nas može da bude i potop", tj. danas mora da mi bude dobro, a šta će biti sutra – ne želim o tome da razmišljam. Međutim, božanska logika kaže da prvo treba da obezbedimo energiju za svoje

potomke, za sutrašnji dan, tj. da se pobrinemo o svojoj duši, a tek potom o telu.

Što su efikasniji različiti sistemi isceljenja, kao i moderna medicina, to se više žalosnijih i tragičnijih posledica može očekivati nakon izvesnog vremena: neplodnost, pogoršanje genofonda, raspad budućnosti i deformacija duše. Nastojanje da se problemi reše samo na spoljašnjem nivou, zanemarujući uzroke bolesti, uvek vodi do suprotnog rezultata.

U današnje vreme se medicina navodno uspešno bori sa dva vodeća uzročnika smrtnosti: kardiovaskularnim i onkološkim bolestima. Ali problem je u tome što lekari još uvek ne znaju uzroke njihovog nastanka. Danas čak i lekari govore o tome da se maligne bolesti mnogo češće pojavljuju kod ljudi koji žale za prošlošću, nezadovoljni su sobom i dugo podnose depresiju. Stoga postepeno počinju da povezuju njihovo fizičko stanje sa osećanjima i emocijama.

Objasniću kako, s moje tačke gledišta, izgleda princip nastanka bolesti. Zamislimo da čoveka zaronimo u hladnu vodu. Šta se dešava? On počinje da gubi energiju. Da bi se smanjilo oslobađanje toplote, telo reaguje kontrahovanjem kože i sužavanjem krvnih sudova. To je normalna, prirodna reakcija svakog organizma. Istovremeno, čovek doživljava stres.

Poznati istraživač stresa Hans Selje je prvo izjavio: „Stres je smrt“, a zatim je dodao: „Stres je život“. Jedan čovek se npr. okupa u hladnoj vodi i razboli se zbog toga, dok drugi ojača svoj imunitet. Samim tim, uzrok bolesti nije stres, već pogrešan odnos prema stresnoj situaciji.

Stresom možemo nazvati svaku nestandardnu situaciju u koju čovek dospe kada je primoran da nešto učini, da preduzme neka dejstva. Za to mu je potreban model, slika sveta koja mu pokazuje i objašnjava šta se dešava i šta treba da učini. U skladu s tim modelom čovek donosi odluku. Da bismo se orijentisali u stresnoj situaciji, potreban nam je veliki utrošak energije.

Vernik i moralna osoba će pojmiti da se sve događa po volji Svevišnjeg. Takve osobe ne kontrolišu situaciju iznutra, ne upravljaju njome. One intuitivno osećaju šta će se desiti i spremne su na nenadane okolnosti.

Nevernik, tj. osoba kojom dominira svest i pojačana samovažnost, svu odgovornost preuzima na sebe. Ona teži da sva dešavanja u okruženju kontroliše – ne samo na spoljašnjem, već i na suptilnom

nivou. Ali, to je nemoguć zadatak, jer kontrolisanje bilo koje situacije na suptilnom planu znači kontrolisanje čitave Vasione.

Neverniku je ograničen pristup podsvesti. On ne shvata šta se dešava, jer ne može da vidi realnu sliku. U trenutku stresa kod njega dolazi do ogromnog, nekontrolisanog oslobađanja energije a mehanizam samoodržanja mora da zaustavi tu neumerenu potrošnju. Ona je opasna ne samo za njega, već i za njegove potomke. Da bi se spasla deca i unučad, njemu može da pukne srce, da dobije moždani udar ili infarkt.

Ako se proces oslobađanja energije odvija sporije, pojavljuje se bolest koja nije toliko ozbiljna. Istovremeno je manje ali konstantno oticanje energije povezano s negativnim emocijama, depresijom, žaljenjem, ogorčenošću i često izaziva onkološke bolesti.

Početak oticanja energije čovek oseti kao blag svrab. Ako se odliv energije poveća, javlja se osećaj blagog bola. Ako se gubitak energije dešava prilično brzo, bol se pojačava. Ako dolazi do neprekidnog oticanja, dolazi do upala, tumora ili organi venu. Prirodni pad energije, koji se javlja u starosti, najčešće dovodi do toga da telo sahne.

Nekontrolisan pad energije, kao posledica stresa, često dovodi do pojave tumora koji može da se pretvori u maligni. Najbolji lek za onkološke bolesti su vera, optimizam i dobrodušnost. U poslednje vreme o tome govore i lekari, što znači da savremena medicina pokazuje određeni napredak.

Dakle, čovek doživljava jak stres, usled čega mu pada energija. Pritom mu se telo ponaša na isti način kao kad se uroni u hladnu vodu: skupljaju se krvni sudovi a cirkulacija je otežana.

Međutim, kad počne nešto aktivno da radi, krvni sudovi mu se šire, cirkulacija mu se poboljšava i posledice stresa nisu toliko opasne. Stoga iznosim sledeću osnovnu preporuku: kad se čovek nalazi pod stresom, potrebno je da šeta, da se kreće i da se posveti nekoj aktivnosti. Tada se stres mnogo lakše prevladava.

Ako stres traje dugo, neprihvatanje takve situacije prodire u dušu. Ako se čovek uvredio na svesnom nivou ali je oprostio tu uvredu, tad neće biti posledica po zdravlje. Ali ako tu uvredu opravdava i dugo je emocionalno ohrabruje, ona mu prodire u podsvest i postaje izvor snažnog, konstantnog stresa da bi se, pre ili kasnije, pretvorila u bolest.

Jak i dugotrajan stres dovodi do neprekidnog skupljanja krvnih sudova. Cirkulacija je tad otežana i srce, da bi pumpalo krv, mora da poveća pritisak. Ako ovaj proces dugo traje, srce počinje da oboljeva, jer neprestano radi uz preopterećenje. Tad je neophodno pobrinuti se za njega, lečiti ga, ali ako se ne otkloni uzrok preopterećenosti, lečenje neće biti efikasno.

Lekari počinju da govore o tome da problemi s bubrezima lako mogu da budu uzrok visokog krvnog pritiska. Osnovne rezerve čovekove energije su povezane s njegovim urogenitalnim sistemom, budući da je on zadužen za realizaciju glavnog nagona – produženja vrste. Kad dođe do naglog pada energije, bubrezi reaguju: počinju da se skupljaju, krv se teže filtrira, i srce, da bi pomoglo bubrezima, povećava pritisak, brže pumpajući krv u krvnim sudovima.

Loš rad bubrega može da bude posledica otežanog rada jetre. Ako jetra svoju funkciju detoksikacije hrane ne obavlja u potpunosti, povećava se pritisak na bubrege i oni ne mogu da se izbore sa zadatkom pročišćenja tela.

Ma kako to bilo čudno, nekoliko sati pre uzimanja hrane jetra mora da predvidi budućnost – da oseti šta će čovek tačno da pojede i da se pripremi tako što će unapred lučiti neophodne fermente. Jetra je prinuđena da bude vidovit organ. Zapravo, ona je gigantska fabrika koja adaptira organizam za prihvatanje nove informacije.

Ne možemo ni da zamislimo koliko je važna uloga jetre u životu. Bilo koja nepoznata belančevina je smrtonosna za telo, i osnovnu funkciju pretvaranja takvih belančevina u korisne, obavlja upravo jetra. O tome govori savremena nauka. Inače, naučnici još uvek nisu rešili ovaj problem: nakon što mu je transplantiran neki organ, čovek do kraja života mora da koristi imunosupresivne lekove.

Kada se pojave problemi sa zglobovima, oni su takođe povezani s lošim radom jetre. Upravo jetra sintetiše supstance koje su neophodne hrskavici. Zašto kod starijih osoba loše rade zglobovi? Zato što u starosti, usled opšteg smanjenja nivoa energije u telu, jetra prestaje normalno da funkcioniše. Naime, čitav kompleks kardiovaskularnih bolesti takođe je povezan s jetrom koja loše radi.

Zašto nastaju problemi s jetrom? Ona slabo radi kad čovek gubi budućnost, kad mu opada osnovna životna energija.

Gubitak bazične životne energije se događa kad čovek mrzi, prezire, žali zbog nečega, kad je ogorčen, kad prestaje da veruje u Boga.

Govoreći biblijskim jezikom, ako počne da greši, udaljava se od Boga i postepeno mu se odliva budućnost. Osnovna životna energija pristiže kroz ljubav prema Bogu. Prvo se dešava gubitak budućnosti, a zatim sadašnjosti.

U porodicama vernika prosečno se rađa troje do petoro dece, dok u ateističkim porodicama jedno ili dvoje. Prema tome, ateisti postepeno nestaju s lica zemlje, a ostaju samo vernici. To je zakon. Ali iz nekog razloga na ovu činjenicu ne obraćamo pažnju. Nemoralna osoba nije životno održiva, o tome je napisano u Bibliji pre nekoliko hiljada godina: „Zao čovek nema budućnosti, svetiljka opasnih se gasi".

Da bi mogao da spozna nove istine, čovek često mora da dotakne smrt, i, slično biblijskom Jovu, izgubi sve, ili gotovo sve. I tek kad se okrene ka ljubavi, moći će da oblikuje novu sliku sveta koja će mu omogućiti da preživi.

Bez obzira na to koliko medicina bila savršena, današnje ateističko čovečanstvo baca sebe u stanje konstantnog stresa te, samim tim, gubi energiju. Znaci gubitka energije u celom svetu su raspad porodice, homoseksualnost i moralno posrnuće društva.

Ako čovek ne poseduje energiju za rađanje dece, telo mu menja seksualnu orijentaciju. Kad ne dobija energiju od Boga, uzima je iz rezerve svoje duše. To vodi ka opadanju morala u društvu. Nemoralna osoba spasava zdravlje i blagostanje uništavajući svoju dušu. Ona može da doživi procvat u sadašnjosti gubeći budućnost.

Moralnoj osobi su duša i budućnost zaštićeniji, i zato greške i grehe daleko brže otplaćuje bolestima i nedaćama, što je podstiče da se popravlja. Apostoli su govorili o tome da bolest ne dopušta ljudima da greše. Nemoralna osoba, sakateći svoju dušu i cedeći iz nje poslednje ostatke energije, prilično dugo može da ostane zdrava, ali će potom neminovno početi nezaustavljivi procesi raspada.

Ako su nam poznate osnove energetske koncepcije zdravlja, možemo da izvučemo jasna pravila o tome kako ispravno da se ponašamo prilikom udovoljavanja svojim potrebama i željama. Čovek može kvalitetno da živi, da bude srećan i da u isto vreme bude zdrav.

Nekom prilikom sam razgovarao s muškarcem koji je imao nešto iznad šezdeset godina. Podelio je sa mnom sledeće iskustvo:

– Naravno, nisam više mladić i stoga mi se pojavljuju određeni problemi. Primetio sam da ako popijem, po pravilu nisam sposoban za seks sa ženom, iako je nekad bilo obrnuto. Ali ako mi pođe za rukom, onda mi se nakon toga gotovo uvek javljaju jaki bolovi u potiljku. Da li se to može objasniti – pitao je – i kako to utiče na zdravlje?

Odgovorio sam mu:

– U nekim intervalima čovekovo telo mora da se opušta, a u nekim – da se napreže. Čak i mrtva stvar povremeno mora da obavlja svoju funkciju, jer će se inače pokvariti. Na primer, ako se automobil ne koristi duže vremena, daleko brže će propasti. U tom slučaju, s vremena na vreme ga je potrebno podvrgavati maksimalnom opterećenju. Povremeni stresovi, odnosno preopterećenja, potrebni su i ljudima, a ne samo automobilima.

Dakle, potrebno je da čovek periodično doživi stres i veće opterećenje. Ali, ako bude koristio stimulanse u obliku alkohola, seksa, prejedanja, neprekidnih naprezanja na poslu, prilično brzo može da zaradi ozbiljne zdravstvene probleme.

Alkohol je moćan stimulans. U mladosti, kad je pun energije, čovek upotrebljava alkohol i to ga čini srećnim. Ali ako mu uživanje postane primarni cilj, on postaje nalik pacovu, kome su ugradili elektrodu u moždani centar za uživanje. Tad pacov neprestano pritiska polugu da bi dobio užitak, pri čemu zaboravlja na hranu i vodu, usled čega umire od iznurenosti.

U skladu sa istim principom, za alkoholičare i zavisnike od narkotika prestaju da postoje sva druga zadovoljstva. Najvažniji su im alkohol ili narkotici koji stimulišu najveće oslobađanje energije. Upravo im oslobađanje energije i donosi osećaj sreće.

Zbog toga se u čoveku, koji ne ume da obuzda želje, razvija tendencija ka njihovom neprekidnom zadovoljenju, odnosno stalnom oticanju energije. Čovek prestaje da kontroliše oslobađanje energije i ona počinje da se odliva u prekomernim količinama. To je vrlo opasan proces koji dovodi do bolesti. Bolest postaje spasenje, jer će on u suprotnom jednostavno iscrpeti sve svoje energetske resurse i umreti.

Sećam se jednog slučaja koji je ostavio ogroman utisak na mene. Mlad i snažan muškarac, odličnog zdravlja, optimista s dobrodušnim karakterom, pronašao je ljubavnicu iako je imao divnu porodicu. Počeo

je da živi dvostrukim životom i energetska napetost je u njemu naglo skočila jer su mu susreti s ljubavnicom bili stimulans za oslobađanje energije.

Pojačano oslobađanje energije dovodi do toga da čovek počinje da se navikava na to stanje pretvarajući se u narkomana. On lako može da posegne za alkoholom ili drogama, koji takođe doprinose oslobađanju energije, i taj proces neće moći da kontroliše.

Pomenuti mladić je počeo da pije do te mere da je prerano umro. Obdukcija je pokazala da je u principu bio zdrav. Na taj način, preljuba, razvrat i nekontrolisanje želja prilično brzo mogu da odvedu u smrt čak i zdravog, snažnog čoveka. Nije slučajno što je ograničenje seksualnosti najvažnije pravilo u svakoj religiji.

Nekontrolisan gubitak energije se sputava i blokira bolešću. Bolest počinje da parazitira na ovoj energiji, hrani se njome, i na taj način se proces gubitka vitalne energije usporava na račun umanjenja spoljašnje energije. U suštini, greh duše se preliva u bolest tela. Kad energija napušta dušu, čovek to ne oseća, ali kad napušta telo, on to vrlo brzo primeti zato što oboljeva.

Svaka religija govori o uzdržavanju, postu i obuzdavanju želja. Sve je to neophodno da bi se kontrolisao utrošak energije. To je elementarni recept za očuvanje zdravlja.

Dopao mi se intervju sa Vilijem Tokarevim. Podelio je jedan od najvažnijih recepata za svoje odlično zdravlje: „Kada me nude hranom, uvek uzimam pola od ponuđenog, bez obzira na to koliko je ukusna. Naš želudac je pohlepan, traži sve više i više, iako nam je zapravo potrebno vrlo malo“.

Ne prejedati se i biti optimističan – najveća je tajna zdravlja. Prejedanje ne samo što vodi ka trovanju organizma, već prekomerna količina hrane puni telo spoljašnjom energijom, što ometa cirkulisanje primarne, dubinske životne energije. Oni koji se prejedaju, oboljevaju od teških bolesti jer im slabi primarna, suptilna životna energija. Na taj način ljudi mnogo brže tonu u depresiju i ne mogu pravilno da reaguju na stresnu situaciju.

Ako čovek u poodmaklim godinama pokuša da živi u istom režimu kao u mladosti, naime ponesu ga seks i alkohol, vrlo brzo može da iscrpi svoje energetske resurse i teško oboli.

Poznato je da je na Kavkazu muškarcima potencija očuvana do duboke starosti. Zašto? Ako se zamislimo, vrlo lako ćemo odgovoriti na

to pitanje. Na Kavkazu ljudi žive u selima i svi se međusobno poznaju. Nemoralno ponašanje, povezano sa seksualnim promiskuitetom, odmah je upadljivo. Takvu osobu će seljani strogo kazniti jer narušavanje univerzalnih zakona vrlo brzo može da zatre male narode.

Muškarac na Kavkazu mora da se ponaša pristojno i da seksualne odnose ima samo sa svojom ženom. Budući da nema preljuba, koje prazne muškarčevu energiju, njegova potencija dugo ostaje očuvana. Impotencija u starijoj dobi je zaštita tela od prejake seksualnosti, odnosno prekomernog gubitka energije.

Razgovor s muškarcem se nastavio.

– Kad pijete – objasnio sam mu – energija vam se oslobađa u većoj meri. Vi osećate zadovoljstvo zbog toga i želite da ga pojačate, dodajući mu i drugo uživanje – seksualno. Ali, tom prilikom se oslobađanje energije naglo pojačava. Zato, ako to budete učestalo radili, razbolećete se i umreti.

Da biste se spasili, telo isključuje vašu seksualnu funkciju, na koju gubite mnogo energije. U mladosti, kad ste pili, bilo vam je lakše da upražnjavate seksualne odnose. Međutim, u starosti, da bi vam se spasili život i zdravlje, mora da nastupi opadanje potencije ili slabljenje želja. Telo reaguje na gubitak energije na uobičajen način: krvni sudovi vam se skupljaju, pritisak vam se povećava i počinje da vas boli u predelu potiljka.

Kod starijih osoba često dolazi do spontanog skoka krvnog pritiska, ponekad bez vidljivog razloga. To je povezano s postepenim snižavanjem energetskog nivoa tela, na šta ono uobičajeno reaguje skupljanjem krvnih sudova. Pritom, pritisak najviše skače od tri do četiri sata ujutru, kada je čovekova energija na najnižem nivou. Nije slučajno što ljudi često umiru baš u to vreme.

Savremena medicina ne može da objasni zašto neki ljudi ozdrave od smrtonosnih bolesti, a drugi umiru. Prikupljen je priličan broj činjenica koje uporno govore o nekim drugim mehanizmima čovekovog isceljenja. Oni se razlikuju od onih koje u svom arsenalu trenutno ima medicina.

Jednom prilikom sam na internetu pročitao priču o američkom bračnom paru. Mužu je dijagnostikovan kancer, a ženi takođe neka neizlečiva bolest. Shvativši da im nije ostalo mnogo vremena, odlučili su

da sva sredstva koja su uštedeli za starost, ulože u krstarenje. Odmarali su se, bili radosni i potrošili sav novac. A kad su se vratili, ispostavilo se da ni on ni ona više nisu bili bolesni.

Izlečenje od bolesti može da se objasni prilivom ogromne količine pozitivnih emocija. U ovome se krije zrnce istine. Ali stvar je u tome što postoje različite pozitivne emocije. Na primer, čoveku je saopšteno da ima rak i da će uskoro umreti. On donosi odluku da sebi priušti što više pozitivnih emocija, pa počinje da pije, upražnjava seksualne odnose i baca se u potragu za drugim zadovoljstvima. Sve ovo će dovesti do toga da će on ubrzati sopstvenu smrt.

Tajna je u tome što postoje različiti nivoi pozitivnih emocija. Postoje emocije koje su povezane s telom, ali i one povezane s duhom i dušom. Isceljuju samo one osobe kojima su pristigle pozitivne emocije na nivou duše. Njima nije bilo najvažnije zadovoljstvo tela, već zadovoljstvo duše, tj. postupale su u skladu sa onim što je njihova duša želela.

Ako su čoveku na prvom mestu duša i osećanja, a svest i um su marginalni, onda će on dobiti ne samo energiju i snagu, već i podsvesna znanja. Upravo je reč o informaciji potrebnoj za preživljavanje. Jer kroz dušu čovek dobija ispravan znak – šta treba da radi i u kom smeru da krene. Ako se udalji od svojih problema i u potpunosti se usmeri na stanje duše, odnosno ako se ponaša baš onako kako zahteva njegova duša, onda će ozdraviti.

Ako čovek, gubeći veru u Boga, postane opsednut željama svog ega, njegova svest dolazi u prvi plan i on tad ne živi po principu „šta duša želi“, već po principu „ja moram“. Osećaj dužnosti je, naravno, veoma važan instrument razvoja, ali nije i najvažniji.

Svaki čovek ima individualni nacrt svoje sudbine i izvesnu predodređenost. Što se više udaljava od svoje predodređenosti, od delovanja koje mu propisuje duša, brže će oboleti.

Suptilna životna energija dolazi u telo iz duše. Stoga, ukoliko zaboravimo na dušu, pristiže nam manje energije i telo počinje da oboljeva. Zbog toga je važno da ne stavljamo svest u prvi plan.

Neophodno je da shvatimo da su istine kojima nas je stotinama godina kljukala nauka – lažne. Čovek nije gospodar prirode, a razum i um nisu najviši stupanj evolucije. Najviši stupanj evolucije je ljubav, a ljubav je osećanje. Um i razum su samo čovekovi pomagači.

Pre mnogo godina sam lečio pomoću ruku, mentalnom komandom, samom željom za izlečenjem koja se ispunjavala. Zatim sam spoznao da je neprihvatljivo vršiti upliv u čovekovu dušu. Ispostavlja se da je dejstvo na strukture polja – dejstvo na njegovu dušu. Shvativši ovo, preusmerio sam lečenje na drugi nivo – na nivo razumevanja.

Zatim sam došao do zaključka da razumevanje treba da bude u drugom planu, tj. da ne bude primarno, budući da je ljubav iznad razumevanja. Čoveku treba pomoći da otkrije ljubav u svojoj duši, da oseti bliskost sa Svevišnjim, da shvati dualnost svog „ja", odnosno nesavršenost ljudskog i večnost božanskog „ja". U principu, Hristos je upravo tome i učio.

Ljubav je večna, ona se ne plaši potresa i promena, dok svest nije večna, nego je prolazna. Da bi čovek ozdravio, mora da oseti važnost osećanja, prioritet ljubavi nad mislima, koncepcijama, planovima, ciljevima i zadacima.

To je prilično zahtevno. Duboka promena svesti se proživljava kao raspad, smrt, pa čak i kao nešto gore od smrti, jer čovekove duhovne strukture opstaju i nakon raspada tela. Istinske promene su, u izvesnoj meri, duhovna smrt, koja je daleko gora od fizičke smrti. Zbog toga čovek koji je postavio svest na prvo mesto i zaboravio na ljubav, ne može da se promeni na unutrašnjem planu.

Nema razvoja bez promena. Ono što se ne razvija, gasi se i odumire. Svest, postavljena na prvo mesto, ne samo što poništava ljubav i postaje okrutna, već može dovesti do uništenja kako pojedinca, tako i cele civilizacije. Racionalnost lišena morala i um lišen ljubavi nije samo đavolizam, već i put ka uništenju civilizacije.

Čoveku je veoma teško da se odrekne svesti radi ljubavi. Razumevanje na nivou svesti povezano je s kontrolom situacije, zaštitom i spasenjem života, pa tako prelazak ka ljubavi čovek često doživljava kao smrt. On se plaši da odbaci razumevanje, plaši se da odustane od kontrole nad situacijom. Zašto je Hristos razapet i zašto je umro na krstu? Da bi ljudima pokazao da je ljubav važnija od života, važnija od razumevanja. Ljubav je iznad uma i svesti.

Medicina, s njenom vrlo primitivnom slikom sveta, nastavlja da leči telo, prenoseći sve probleme na čovekovu dušu. Čovek s bolesnom dušom se lišava budućnosti. Medicina ne operiše terminom „energija" i

ne razume da je čovek, pre svega, informaciono-energetsko, pa tek potom fizičko biće.

Uzrok mnogih ozbiljnih bolesti krije se u niskom nivou energije. A uzroci niskog nivoa energije nalaze se u pogrešnom načinu života, pogrešnom načinu ishrane, pogrešnom ponašanju i, što je najbitnije, u čovekovom lošem emocionalnom stanju.

Ova znanja su odavno izložena u Svetim knjigama i učvršćena kroz tradicije mnogih naroda sveta. Religija, koju često doživljavamo kao bajku, kodirana je informacija o zakonima Vasione. Religija je pretvorena u bajku da bi se upravljalo ljudima, da bi sledili političke i druge ciljeve.

Suština religije koja povezuje čoveka s Bogom je u tome da on, uz pomoć znanja izloženih u Svetim knjigama, dobije priliku da pomogne svojoj duši a samim tim i telu i sudbini.

ONKOLOŠKE BOLESTI

Povezanost zdravlja sa čovekovim osećanjima može se videti na primeru onkoloških bolesti.

Njihov broj se u poslednje vreme naglo povećao. Lekari to pre svega povezuju sa ekologijom. Zaista, ekološko stanje planete se pogoršava pred našim očima, a hrana nam je sve manje jestiva.

Međutim, talas onkoloških bolesti svedoči ne samo o pogoršanju ekologije, već ova ekspanzija svedoči o slabljenju vere u Boga. Kad naša duša ne može da podnese bol, kad ne možemo da prihvatimo ono što se dogodilo, kad padamo u očaj i uninije, kad živimo u režimu dugotrajnih preopterećenja zbog vezanosti za vrednosti života, dolazi do velikog gubitka energije. Posledica toga je maligna bolest.

Ženska tema

Ako žena oboli od raka dojke, to znači da je pre toga, izvesno vreme, svojim agresivnim osećanjima i pogrešnim ponašanjem isprovocirala ozbiljan gubitak energije kod budućeg potomstva.

Dobio sam vrlo indikativno pismo od jedne žene kojoj je dijagnostikovan rak dojke.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Kao mnogi Vaši čitaoci i ja želim da započnem pismo s rečima zahvalnosti. Vaša istraživanja su imala najtopliji odziv u mojoj duši. Vaše knjige sam počela da čitam još daleke 2002. godine i veoma su me zainteresovale. Želela sam da te informacije podelim sa celim svetom, ali moj suprug i moja majka su savladali samo prvu knjigu. Tada sam shvatila da svaka osoba razume izloženu informaciju – na svoj način.

Pročitavši Vaše knjige, prihvatila sam da Bog postoji. Ali pošto u životu nisam imala neke naročite probleme, naučila sam da ne treba biti uvredljiv, da ne smemo da pričinjavamo zlo ljudima koji nas okružuju i tada će sve biti dobro. Bila sam hiljadu odsto ubeđena da me bolest neće taknuti, jer sam dobrodušna osoba, a moja energija privlači ljude.

Međutim, bolest mi se pojavila bez i najmanjeg upozorenja. Početkom 2007. godine otkrila sam otvrdnuće u dojci. Otišla sam na

pregled i utvrđena mi je dijagnoza „rak na levoj dojci“. Malo je reći da sam bila šokirana. Naime, živela sam poštujući pravilo: „Nikom ne čini zlo“. Odakle onda bolest? Osećala sam strah i pala u uninije. Znala sam da bolest ne dolazi tek tako – ali zašto je stigla meni?

Dva meseca nakon prve operacije prijateljica mi je preporučila da pročitam ono o čemu Vi pišete. Odgovorila sam joj da sam knjige već čitala, ali da očigledno nisam mogla da razumem i prihvatim tu informaciju.

Knjige sam opet počela da iščitavam i spoznala nešto sasvim drugo. Čini mi se da samo onaj ko je osetio smrt ili se nalazi u ekstremnim životnim okolnostima, može da razume ono što piše u njima. Tek nakon treće operacije, kada mi je odstranjena materica, shvatila sam zašto mi je data ova bolest.

Počeću redom. Rođena sam u imućnoj porodici kao dugo očekivano i voljeno dete. Kad sam počela da se prisećam svog života od ranog detinjstva, kako bih pronašla moguće slučajeve ubistva ljubavi, otkrila sam da su tragovi požude u meni postojali već u 7. godini – naime, zanimali su me muškarci. Otud sam masturbirala u ranim godinama, zbog čega sam se mnogo stidela, ali nisam mogla ništa sa sobom da učinim. U istom uzrastu sam u školi krala novac iz džepova učenika, jer je moj otac počeo da pije i životne prilike su nam se pogoršale.

Rodila mi se sestra koja je šest godina mlađa od mene. Često sam je zlostavljala. Na primer, pretvarala sam se da umirem ili sam pretila da ću skočiti s balkona ako ne ispuni neki moj zahtev. I još svašta sam radila.

Kada sam pohađala osmi razred, otac nas je napustio i otišao na sever da bi zaradio novac. Tada se u meni javila prva ljutnja na oca – a prve zamerke prema njemu sam imala kad je počeo da pije. Sad shvatam da on jednostavno nije mogao da postupi drugačije, jer je moja majka bila veoma agresivna prema njemu a dve ćerke su joj u tome pomagale. Ali spoznaja je došla tek sad, dok sam u to vreme bila veoma ogorčena na njega.

Otac se vratio kući posle dve godine, ali nije pomagao majci, već je pio i švrljao. To je samo uvećalo moje osude. Zato sam se, nakon diplomiranja, s radošću zaposlila u drugom, manjem gradu. Tamo sam se udala...za kopiju svog oca.

Imala sam vrlo težak porođaj, da sam ga jedva preživela. Generalno sam bila šokirana što mi je Svevišnji dopustio da rodim sina,

jer sam pre njega imala abortus. Kada mi je sin imao 11 meseci, ponovo sam imala abortus – jer sam posle teškog porođaja osećala strah da rodim drugo dete. Ali Svevišnji mi više nije ni dopustio da imam dece. Događale su se samo besplodne trudnoće.

Otac mi je umro pre nekoliko godina, ali ja nisam uspela od njega da zatražim oproštaj. Sad to činim u mislima. Shvatam da moj otac nije mogao da bude drugačiji. Nisam imala nikakvo pravo da ga osuđujem niti da se na njega ljutim.

Čim sam se udala, poželela sam da se razvedem. Suprug me nije voleo u meri u kojoj sam to očekivala. Nije spavao sa mnom. Sad shvatam da je tako lečio moju požudu, a tad je to za mene značilo konstantnu uvređenost. Posle četiri godine, naš brak se pretvorio u „gostovanje“. Suprug je radio i živeo u regionalnom centru, dok smo sin i ja živeli u drugom gradu.

Tako je potrajalo skoro 10 godina. Suprug je dolazio u naš grad samo vikendom, ali ga nije vukla kuća, već je prvo posećivao svoje prijatelje. Trpela sam, ali tek sad shvatam zašto je tako činio: moja unutrašnja agresija mu nije dopuštala da dolazi kući.

Na kraju nas je ipak pozvao da se preselimo i živimo zajedno u njegovom četvorosobnom stanu. Tada je već dobro zarađivao i imao je svoj manji biznis. Posle nekoliko godina naš brak je doživeo potpuni krah, nerviralo ga je apsolutno sve u vezi sa mnom. „Ne stojim kako treba“, „ne sedim kako treba“, i uopšte – o čemu se može razgovarati sa mnom?

Bilo je bolno gledati kako se pati sa mnom u istom stanu. Jednog dana sam uhvatila sebe u mislima da ću možda još samo malo morati da trpim, da će on možda uskoro umreti jer je invalid avganistanskog rata. Posle tih užasnih misli, odlučila sam da se razvedem.

Prilikom razvoda muž me je naterao da se odreknem sve imovine – istina, kupio mi je stan, na čemu sam mu zahvalna. Tako me je lečio od materijalne zavisnosti. Najbolnije je bilo to što je naš sin ostao s njim. Tada je imao 16 godina i rekao mi je: „Mama, ti si i onako jaka, ali tata će bez mene skliznuti u pijanstvo.“

Sin mi je jednom nedeljno dolazio u goste. Činilo mi se da sam uvređenost što je ostao sa ocem oprostila i tako se razvezala od nje. Mnogo sam na tome radila. Samo zahvaljujući Vama, Sergeju Nikolajeviču, shvatila sam da je to nemoguće učiniti bez ljubavi prema Bogu.

Sada sam beskrajno religiozna osoba. Nema osuđivanja. Prihvatam sve što se dešava. Čak osećam zahvalnost prema bolesti, jer me je dovela Bogu. Primetila sam u sebi brojne zanimljive promene.

Više me uopšte ne privlače muškarci, iako sam posle razvoda bila kao puštena s lanca. Imala sam mnogo udvarača i ljubavnika. Stidim se toga, ali tada mi se činilo da su seks i ljubav isto.

S bivšim mužem nisam komunicirala nekoliko godina, ali kada je od sina slučajno saznao za moju bolest, pomogao mi je i moralno i novčano. Moja unutrašnja agresija je prošla i sada su naši susreti kao što su oni dalekih rođaka.

Prošle jeseni su počela da me bole leđa. A šest meseci kasnije, na redovnom ultrazvuku trbušne duplje, pronađene su brojne metastaze... Propisano mi je lečenje. Osećam se sve gore, lekovi protiv bolova mi više ne pomažu, zbog hormonalnih preparata mi otkazuju jetra i bubrezi.

Shvatam da nešto ne činim kako treba. Ali šta je to?

Spremna sam na smrt. Ne plašim se. Pri napadu jakih bolova, uhvatila sam sebe u mislima da je priželjkujem da dođe što brže. Zatim sam se molila za oproštaj.

Nakon ponovnog čitanja Vaših knjiga, ponovo mi se javila želja da svima prenesem važnost ljubavi prema Bogu. To je tako jednostavno, ali iz nekog razloga ne dolaze svi do toga. Nedavno umalo nisam sina udaljila od sebe: iz petnih žila sam nastojala da mu sve objasnim. Zatim sam mislila da ću ta znanja, pošto nisam uspela da ih prenesem sinu, preneti unucima kada mi se rode.

To mi je bila svrha života: da doživim da imam unuke. Najverovatnije da sam se vezala za budućnost i duhovnost. Moj sin nema čak ni devojku, a ja čekam unuke... Devojku je imao, ali su raskinuli pre godinu i po dana.

Sinu sam davala da pročita Vašu prvu knjigu, ali više od toga nije želeo. Ne insistiram. Znam da čovek mora do toga da dođe sam.

Sergeju Nikolajeviču! Znam da mi je preostalo još vrlo malo vremena. Stoga Vas molim da mi pomognete da shvatim šta je ono na čemu još moram da radim.

Na početku sam bila pomirena, samo sam pila lekove i čekala smrt. Znam da se ne treba vezivati za život, ali me prijatelji bodre da se borim, govore mi da sam im potrebna. Izgubljena sam, ne znam šta da radim. Pomozite!

Ovo je moja molitva:

„Svevišnji, Tvorče, koji si me stvorio!

Moja ljubav prema Tebi i jedinstvo s Tobom najveća je sreća i smisao mog života. Sva zemaljska sreća koju sam imala i koju ću imati, za mene i moje potomstvo je sredstvo za jačanje ljubavi prema Tebi. Sve što se dogodilo i što će se dogoditi prihvatam kao nešto što si mi Ti dao, i moja duša to prihvata s ljubavlju.

Ma kakve nevolje i nedaće mi se dogodile, moja ljubav prema Tebi, Gospode, neće oslabiti. Svaki raspad zemaljskih vrednosti prihvatam kao pročišćenje ljubavi prema Tebi. Gospode, zbog ljubavi prema Tebi, spremna sam da prihvatim gubitak života, volje i želja, morala i ideala, duhovnosti, plemenitosti i svih drugih zemaljskih vrednosti.

Sve je stvorio Bog. U duši to prihvatam, nikog i ništa ne kontrolišem. Ne žalim za prošlošću, ne brinem o sadašnjosti, ne plašim se budućnosti. U duši su mi radost, svetlost i ljubav.

Svevišnji! Molim Te da mene i moje potomke naučiš da volimo tako da nam duša bude ispunjena dobrodušnošću, milosrđem, velikodušnošću, strpljenjem i hrabrošću. Molim Te da me naučiš da prevazilazim svoje slabosti, strahove, uninije, brzopletost, gordost i požudu“.

S poštovanjem...

Pišete da vam se bolest prikrala „bez najmanjeg upozorenja“. Ali upozorenja, tj. znaci, uvek su tu, samo što ih mi ne primećujemo.

Nadalje, kažete da nikome niste naneli zlo i ne shvatate zašto vam se pojavila bolest. Ali glavno zlo nije nanošenje štete drugim ljudima, već sopstvenoj duši, odnosno najveće zlo je agresija prema Bogu, koja će se pre ili kasnije obavezno preokrenuti protiv samog čoveka. Na nivou postupaka, vi niste činili zlo, niti zločine – ali toga je bilo na nivou osećanja.

Velika ogorčenost, naročito na bližnje, na suptilnom planu izgleda kao njihovo ubistvo i ubistvo svih onih koji su s njima povezani. Preziranje i osuda ljudi prikriven je program uništenja svih onih koji nam se ne dopadaju, i to je sveobuhvatan program. On vodi ka samouništenju. Pojavljuju nam se ozbiljni problemi sa zdravljem, što je znak da naša duša ne ide u dobrom smeru, da pred našom decom nema

budućnosti. Razlog pojave raka dojke se po pravilu krije u opterećenju potomaka. Žena doji dete, dojke su povezane s potomstvom, decom, podrškom njihove životne energije. Problem s dojkama znači da je majka lišila svoju decu te energije. Sledstveno tome, pre začeća mogla je da prebiva u uniniju, da bude ogorčena, da nekog osuđuje, ali rasuto kamenje se pre ili kasnije mora sakupiti.

Sudbina često šalje znake ne onom ko narušava zakon, već njegovoj deci. Ako deca ne mogu da zasnuju porodicu, ili teško oboljevaju, roditelji moraju da odgovaraju za to. Ali nama je teško da dovedemo u vezu probleme koje imaju deca s našim karakterom.

Napisali ste da se požuda kod vas pojavljivala od sedme godine. Klanjanje požudi ne dolazi samo iz prošlih života, ili se nasleđuje samo od roditelja. Često je ona posledica povišene gordosti.

Gordost je udaljavanje od Boga, a Bog je izvor ljubavi i sreće. Ako se zbog prekomerne gordosti čovek okrene od Boga, ljubav u njegovoj duši počinje da vene. On to intenzivno oseća, zbog čega pati i pokušava surogatima da zameni ljubav. Iz tog razloga se kod dece javlja potreba za masturbacijom, alkoholizmom, toksikomanijom i igrama na sreću.

Deca u čijoj je duši malo ljubavi ponižavaju druge i iživljavaju se nad njima da bi dokazala svoju važnost i tako osetila sreću kad trijumfuje nagon samoodržanja.

Kada ste pretili sestri da ćete skočiti s balkona, to je bila ucena. Činili ste to da biste se naslađivali trijumfom nagona samoodržanja. Isto je i kad je reč o krađi: onaj ko je uspeo nešto da ukrade, otme od drugog, oseća se bogatijim u poređenju s njim.

Čovek je srećan ili zato što oseća ljubav i stremljenje ka Bogu, ili zato što zadovoljava svoje nagone – za samoodržanjem i produženjem vrste. Zbog toga civilizacija koja gubi ljubav prema Bogu postaje agresivna i pohotna. Čim se stremljenje ka Bogu umanji, počinju ratovi i razvrat, što svedoči o klanjanju nagonima. Zatim dolazi do povećanja agresije i, kao rezultat toga, ponavlja se sudbina Sodome i Gomore.

Što je žena gordija, u njoj je više ogorčenosti i uninija. S takvim unutrašnjim stanjem zaista joj je teško da se ostvari kao majka. Štaviše, vaša prva trudnoća se završila abortusom. Obično nakon toga nastupa neplodnost, jer se u ženi generiše program uništenja sopstvene dece. Vi ste ipak rodili dete, ali abortus koji ste imali pre njegovog rođenja deluje na njegovo zdravlje, sudbinu i karakter.

Mnogo toga ste naveli u svom pismu – i sve je to sasvim dovoljno da dobijete nekoliko neizlečivih ili smrtnih bolesti. Pišete da ste sad „beskrajno religiozna osoba“, da sve razumete i prihvatate. Ali stvar je u tome što informacija iz svesti prelazi u podsvest i tamo se učvršćuje tek nakon prolaska kroz niz iskušenja – i to ne odjednom, već nakon određenog vremena.

Što je čovek više grešio, duže će trajati proces promene podsvesti. Ovaj proces može da potraje nekoliko godina, i ako ne dolazi do dubljih realnih promena, pre ili kasnije mu predstoji da odgovara za počinjene greške. Naročito su opasni pobačaji, odricanje od roditelja, nedostatak želje za životom, očaj i prezir prema ljudima.

Pogrešan odnos prema mužu, koji je pokušavao da zaustavi jačanje vaše gordosti, intuitivno unižavajući vašu seksualnost, još više je pojačalo vašu gordost i požudu. Dok ste živeli s njim, vaša požuda je bila pod kontrolom, a posle razvoda je, logično, pokuljala napolje.

Navešću vam slabe tačke na kojima treba da radite:

• Osobe koje počinju da čitaju moje knjige i koje shvataju ne samo glavom već i osećanjima da Bog postoji, prolaze kroz određene promene. Ali moramo se menjati neprekidno, tokom čitavog života. Moje knjige možete da odbacite i da ih više ne čitate, ali težnju ka Bogu ne smete da odbacite.

Često čovek, nakon što je pročitao moje knjige i u njima pronašao neke nerazumljive delove, ili se s nečim ne slaže, to odbacuje i vraća se svom pređašnjem životu. Ili moju informaciju doživljava poput leka: popio je tabletu, pomogla mu je – što znači da više nema potrebe da je uzima.

Ali ako, pored mojih knjiga, odbaci i veru, biće mu daleko teže, kad se problemi vrate, da ih rešava. Odbacivanje Boga je ozbiljna stvar, i ljudi plaćaju vrlo ozbiljnu cenu zbog toga. Ako ste osetili ispravan put, onda taj put ne treba da napuštate.

• Kad kroz pokajanje menjamo naša osećanja, prevazilazeći ogorčenost, osudu, uninije i prezir, te promene moramo da učvrstimo u svom karakteru.

Kako da znamo da se više nećemo ljutiti i osuđivati? Po svom karakteru. Ako, umesto da se srdi, čovek počne da vaspitava sebe i druge, tj. pomaže okruženju, a ne ubija ih ljutnjom, to znači da se on

realno promenio. Promena karaktera garantuje da se čovek više neće srditi i osuđivati.

Ali ako se on kaje, a karakter mu ostaje isti, ništa neće postići. Štaviše, kao u priči o sedam demona, ljutiće se sedam puta više.

• Čovek je često siguran da se promenio i da je postao drugačiji. Oseća da potpuno drugačije reaguje na okruženje. Ali ovaj osećaj je vrlo relativan, jer promene mogu da zahvate samo površinski sloj duše. Kad čovek nešto shvati glavom, njegova duša i pored toga može da ne prihvati ovu informaciju vrlo dugo i da joj se odupire, naročito ako je opterećena problemima koji su preneti na potomstvo.

Nije dovoljno samo shvatanje da je Božja volja primarna i prisutna u svemu, već je to neophodno osetiti. Potrebno je osetiti težnju ka uvećanju ljubavi prema Bogu kao primarnu želju i inicijalno kretanje duše, osetiti jedinstvo celog sveta i ljubav prema njemu, uprkos njegovom spoljašnjem nesavršenstvu.

• Probleme u karakteru, koje smo nasledili od roditelja, treba sami da prevazilazimo. Sva iskušenja koja oni nisu prošli, moraćemo da prođemo mi. Ako to ne budemo shvatili, prolazićemo kroz iste bolesti i nesreće kao i oni.

Ako ne budemo shvatili da smo odgovorni ne samo za sebe, već i za ono što smo preneli svojoj deci, takođe ćemo za to platiti svojim zdravljem i problemima sa sudbinom. To će se dogoditi ako u njima ne budemo negovali veru u Boga, ako ih ne budemo učili da opraštaju i da vide Božju volju u svemu.

• Jedan od najopasnijih programa je agresivnost prema roditeljima. Bog je našoj duši dao život i dopustio roditeljima da stvore naše telo, i zato je podsvesni odnos čoveka prema roditeljima sličan odnosu prema Bogu.

Dugotrajna i snažna ljutnja na roditelje je veoma opasna, jer je to ljutnja na sudbinu i na Boga. Po pravilu, oni koji su bili jako ogorčeni na svoje roditelje imaju ozbiljne probleme sa sudbinom i zdravljem.

Peta zapovest glasi: „Poštuj oca svoga i majku svoju, da dugo poživiš na zemlji“. Uvažavanje i poštovanje roditelja ne znači pokornost i bezuslovno potčinjavanje, već odsustvo osuđivanja, prezira, ogorčenosti i zamerki. To je put ka zdravlju i dugovečnosti. Na Kavkazu je toliko puno dugovečnih ljudi jer se sa uvažavanjem odnose prema roditeljima i starcima.

• Nakon čitanja mojih knjiga, odgovornost za greške se povećava. Ako čovek narušava zakon ne poznajući ga, on svejedno biva kažnjen. Ali ako čovek zna šta od njega zahteva zakon, ali ga i pored toga krši, onda biva dvostruko kažnjen.

Mnogi ljudi koji su pročitali moje knjige i nisu izveli ispravne zaključke iz toga, već nastavljaju da postupaju isto kao i ranije, čude se što im negativne posledice pristižu brže i daleko su teže. Poznavanje zakona uvećava odgovornost.

• Ako nemate izgrađen pravilan sistem prioriteta i ciljeva, onda će pokajanje, pa čak i promena karaktera dati samo kratkotrajan efekat uz kasnije pogoršanje problema. Potrebno je da znate zašto su pokajanje i promena karaktera bitni: da biste osetili i osnažili jedinstvo s Bogom.

Nama je to teško da osetimo jer u pravoslavlju, katolicizmu i islamu opšte je prihvaćeno da je čovek jedno, a Bog nešto sasvim drugo, kao uostalom i u judaizmu. Na spoljašnjem nivou je teško prihvatiti i shvatiti da smo jedno s Bogom. Radi se o tome da čoveku, koji je uobrazio da je Bog, munjevito raste gordost, skoro do đavolizma. Da se to ne bi dogodilo, moramo da razmišljamo kao monoteista, dijalektički, to jest jedinstvo s Bogom mora biti uravnoteženo sa svešću o spoljašnjem nesavršenstvu.

• Molitva u kojoj se izgovara veliki broj reči je neefikasna, a može biti čak i opasna jer aktivira svest. Naša duša je povezana s Bogom, i ona razmišlja kroz osećanja i slike. Zato molitva treba da bude nalik pesmi u stihu, da je sačinjavaju osećanja koja su iskazana rečima. Što su reči jednostavnije i što je više osećanja, molitva je efikasnija. Vaša molitva je poput naučnog traktata.

• Da biste mogli da sačuvate trajnu ljubav u duši, potrebno je da znate kako da se sukobljavate. Sukob, koji se oduvek smatrao zlom, zapravo je osnovni instrument razvoja ako se prema njemu pravilno odnosimo. Više puta sam u svojim knjigama pisao o tome kako izgleda pravilno sukobljavanje.

Greške koje ste napravili treba ispraviti. Misli o fizičkom zdravlju treba da budu u drugom planu. Potrebno je da harmonizovanjem svoje duše, pomognete duši svog sina i ostalih vaših potomaka – to je vaš glavni zadatak i uslov vašeg ozdravljenja.

Budite nevezani, menjajte se, trudite se da sačuvate osećaj ljubavi koji ne zavisi ni od ničega. Ako pronađete ispravan režim za dušu, s Višeg plana će vam dati vreme da biste pomogli deci i unucima.

Želim vam uspeh.

Razorna snaga očaja

Pre mnogo godina, na konsultaciji u jednom manjem gradu na severu Rusije, bila mi je izvesna žena koja mi je ispričala o ozbiljnim ginekološkim problemima kroz koje je prolazila njena 17-ogodišnja ćerka. Lekari nisu mogli joj da pomognu.

Pokušao sam da shvatim šta je u pitanju, i kada sam uključio uvid u karmička polja, shvatio sam da su njeni problemi povezani s majkom: naime, kada je majka bila trudna s njom, došlo je do jakog oticanja energije. Po svoj prilici, nije bila u stanju da prihvati neku ozbiljnu traumatičnu situaciju.

– Šta vam se desilo u petom mesecu trudnoće s ćerkom? – pitao sam je.

U početku uopšte nije shvatila suštinu mog pitanja. Objasnio sam joj da je u to vreme počinila neki zločin protiv ljubavi, kao i protiv svoje duše. Zatim se setila da ju je suprug prevario u toku trudnoće. Bila je očajna i pokušala je da izvrši samoubistvo. Slučajno su je spasili.

– Znate – rekao sam joj – pre nekoliko godina mi je na konsultaciji bila pacijentkinja kojoj je dijagnostikovan rak grla. Njeno polje je bilo jako deformisano upravo u predelu grla, što je ukazivalo na veliki gubitak energije. U to vreme još uvek nisam mogao da vidim suptilna polja u punom rasponu, već samo njihove spoljašnje deformacije. Nisam mogao da odredim s čim su one bile povezane.

Kod vas vidim iste deformacije i shvatam da su povezane sa očajanjem koje prilično brzo prelazi u gubitak želje za životom. Navala očaja i gubitak volje za životom koje ste osećali odavno su iza vas, u prošlosti. Ali ako vam je osećaj očaja prodro duboko u podsvest, u vašu dušu, ako ste to dopustili, i ako mu se niste suprotstavljali, već ste ga podsticali, on nigde nije iščezao.

Ako ste bili nezadovoljni svojom sudbinom nekoliko godina, ili čak i duže, vaša ćerka je prinuđena da prolazi kroz situacije koje potpiruju nezadovoljstvo sudbinom ili mužem, koji možda neće odgovarati njenim idealima ili neće zarađivati dovoljno novca, ili će je možda varati i ponižavati. Ukoliko ne bude imala ono što nazivamo poniznošću pred Bogom, bolest joj je garantovana.

Pre ili kasnije to mora da dovede do pojave ozbiljnih problema, jer podsvest ništa ne zaboravlja. Ako taj osećaj ne budete transformisali kroz pokajanje, predstoji vam prolazak kroz iskupljenje u vidu bolesti, nesreća i drugih problema.

Kod vaše ćerke su prisutne iste takve žilave deformacije, ali najveća izobličenost polja vidljiva je u predelu prve čakre. Samim tim, vremenom se kod nje može razviti rak materice ili jajnika, rak bešike ili, u najboljem slučaju, neplodnost. Pritom, bolest može da se pojavi iznenada, bez vidljivih razloga.

Pretpostavimo da će za nekoliko godina upoznati budućeg muža a možda će i rođenje dece biti na putu. Deca moraju da imaju ljubav u duši, jer u suprotnom neće biti životno održiva. Da bi obezbedila deci ljubav u dovoljnoj količini, vaša ćerka treba da prođe kroz iskušenje. Ako je majka gubila volju za životom zbog muževljevog neverstva, znači da će se i ćerka naći u istoj situaciji u daleko većoj meri, pri čemu će morati da oprosti, sačuva ljubav i u svemu vidi Božju volju.

Ako ćerka sačuva ljubav u duši, majčin greh će biti odstranjen, i više se neće pojavljivati podsvesna agresija prema drugima ili sebi. Ako, pak, ćerka, koja će na spoljašnjem planu biti potpuno u pravu, počne da ubeđuje sebe kako je njen muž kriv, ako počne da podržava osuđivanje ili uninije, zagarantovane su joj bolest ili neplodnost.

Budući da ste gubili volju za životom, istim iskušenjima će biti podvrgnuta i vaša ćerka, to jest biće izazivana da izgubi volju za životom; ako ste vi nekog mrzeli, u njenom životu će se zasigurno pojaviti situacija koja će je provocirati na mržnju.

Biti ponizan ne znači biti pasivan u teškoj situaciji. Poniznost je odsustvo unutrašnje agresije, nezadovoljstva, mržnje, osuđivanja bližnjih, sebe i Boga. Dugotrajno nezadovoljstvo, osuda i prezir prema drugima ili prema sebi konačno je – agresija prema Bogu.

Objasnite ćerki da je nemoguće da ceo svet podređuje svojoj logici, da ne sme da se gnevi na sudbinu, da je neophodno da sačuva ljubav bez obzira na to šta se desilo, da u svemu oseti prisustvo Božje volje, nauči da prašta i da se žrtvuje. Ako sve to bude usvojila, uspeće da prevaziđe probleme.

Često me ljudi pitaju zašto je neka poznata osoba obolela od teške bolesti. Npr. poznati satiričar, veseo, optimističan čovek i odjednom – rak mozga...

Da bi čovek bio zdrav potrebno je da sačuva ljubav u duši i da ima unutrašnju poniznost. Saosećajnost, briga za sudbinu bližnjih ili sudbinu zemlje treba da budu propraćeni ljubavlju i prihvatanjem Božje volje.

Monoteista može da saoseća, da brine za sudbinu ljudi, zemlje i čovečanstva a da mu to ne nanosi ličnu štetu, ali za paganina to može biti pretežak zadatak. Budući da ima manje ljubavi, bol u duši mu postaje nepodnošljiv, i tada se u njemu aktivira mehanizam samouništenja. Njegova briga za državu je sve primetnija, jer grozničavo prati šta se dešava na političkoj sceni. Očaj i nezadovoljstva onim što se dešava mu se u podsvesti pretvaraju u nezadovoljstvo sudbinom, a zatim u program samouništenja. Po svemu sudeći, to je i odigralo glavnu ulogu u pogoršanju njegovog zdravlja.

Pevač, poznat u celom svetu, ima istu dijagnozu i isti osećaj očaja, ali su povezani s problemima u ličnom životu. Kada ga je prva žena prevarila, neprimereno se ponela prema njemu, bol u duši mu je postao nepodnošljiv. Mogao je da se propije, pokušavajući da ga ublaži. Ali upoznao je drugu ženu, stupio s njom u brak i činilo se da mu se život normalizovao.

U Bibliji je napisano: „Sve u svoje vreme...Postoji vreme kada se razbacuje kamenje, ali i vreme kada ga treba prikupljati“. Što je čovek srećniji i što je više vezan za blagostanje, jači je njegov program samouništenja. Koliko god to bilo čudno, ali što više problema, neprijatnosti, nesreća neko ima, program samouništenja se više usporava.

To može izgledati čudno samo na prvi pogled. U stvari, što više imamo problema i nevolja, jača je podsvesna potreba za Bogom i ljubavi – i to je ono što nas čuva. Kada se snovi i želje ispunjavaju, čovek podsvesno zaboravlja na Boga, još više se vezuje za blagostanje i program samouništenja se rasplamsava novom snagom, a zatim počinju problemi sa sudbinom i zdravljem.

Nesposobnost žrtvovanja

Onkološke bolesti se često pojavljuju kod osoba koje ne znaju da se žrtvuju. Šta je žrtva? To je dobrovoljni gubitak nečega – radi ljubavi. Iz saosećanja smo spremni da žrtvujemo svoje vreme, novac i energiju, iz saosećanja, koje je blisko ljubavi, kao i osećaja jedinstva, želje da

pomognemo. Spremnost na žrtvovanje je spremnost da potisnemo svoje ljudsko „ja“ i otvorimo put ka božanskom „ja“.

U određenoj meri žrtva je samouništenje radi ljubavi, i kad se čovek žrtvuje, višestruko se povećava njegov uzlet ka Bogu i ljubavi. Budući da je Svevišnji izvor svega – zdravlja, blagostanja, sreće i samog života, konačno, ta neprekidna težnja ka Njemu nam pomaže da sve to imamo.

Čovek koji teži ka konzumerizmu, na unutrašnjem planu je egoističan, okrutan, koristoljubiv. Ako se i žrtvuje, to ne čini zbog ljubavi, već zbog statusa, radi samovеličanja. Takva žrtva je beskorisna. Zbog toga je Hristos govorio: „A ti kad činiš milostinju, da ne zna levica tvoja šta čini desnica tvoja. Tako da bude milostinja tvoja tajna; i Otac tvoj koji vidi tajno, platiće tebi javno“. (Jevanđelje po Mateju 6:3-4). To znači da kad se žrtvujete, ne treba čak ni u sebi, sami pred sobom da zbog toga budete gordi – inače će ispasti da se žrtvujete zbog uvećanja sopstvene vrednosti. Treba se žrtvovati zbog ljubavi.

Šta su gubici, izdaje, obmane? Sve su to prinudne žrtve, podsticaj ka razvoju, ljubavi. U kojoj meri se u čovekovoj duši u susretu s bilo kojim problemom rasplamsa ljubav, toliko je on zaštićen s Višeg plana. Spoljašnja zaštita je njegovo delatno postupanje, dok se iznutra štiti ljubavlju.

Najopasnije emocije su povezane s najvećim gubicima. Ako čovek gubi novac, uzrujan je i ogorčen na sudbinu. Ali on shvata da novac dolazi i prolazi, i stoga njegova uvređenost ne prodire duboko.

Ako su čoveka prevarili, ako su mu propale nade, ako je doživeo krah budućnosti, to u njemu uzrokuje jak bol i takav gubitak će teže podneti. U tom slučaju, bol ostaje u duši i ulazi dublje u podsvest. Ali ako su povređena naša najviša osećanja, ako nas je voljena osoba prevarila ili ako je preminula, bol u duši postaje daleko masivniji i može da dovede do teških bolesti.

Neprekidno govorim o tome kako je neophodno da prestanemo da se orijentišemo na svest. Svest nam daje vrlo približnu sliku okruženja i kad se nešto ne uklapa u nju, odmah se javlja potreba da se zaštitimo usled čega se u nama budi agresija. Zato je čovek koji živi svešću uvek agresivan, hteo on to ili ne.

Naša duša je povezana s podsvešću, ona zna budućnost i spremna je na bilo koje stresove. Zbog toga čovek koji živi dušom ne samo što je

mnogo srećniji od onog koji živi svešću, već je i sposobniji za život.

Ali ovde postoji nijansa: sve ima svoju cenu. Kad čovek živi dušom, i time poseduje glavno bogatstvo – bogatstvo duše, trebalo bi da nauči da ga gubi. U Bibliji je rečeno da ako čovek nešto postavi iznad Boga, mora to da izgubi. Da bismo živeli dušom, ljubav prema Bogu mora biti daleko intenzivnija nego kod onih koji žive samo za novac ili budućnost.

Koliko čovek može da sačuva ljubav u duši prilikom gubitka nečeg vrednog, toliko će imati pravo da bude srećan. Ali to ne razumeju svi. Mnogi se trude da žive dušom, a kad im krenu iskušenja povezana s duševnim bolom, s prinudnom žrtvom, kroz njih ne mogu da prođu.

Ako se nakon toga u čovekovoj podsvesti bude formirala vrlo snažna agresivna emocija, biće mu teško da ponovo oseti prioritet duše. Ako ponovo počne da živi dušom, u njemu će se aktivirati mehanizam samouništenja ili uništenja drugih, što će mu uzrokovati ozbiljnu bolest.

Čovek koji je počinio zločin protiv ljubavi prisiljen je da živi svešću. Na kraju, akumulirana agresija se prenosi na još niži nivo, – on počinje da živi samo za interese duše. A onda, po principu Sodome i Gomore, nastupa smrt.

Čovek se ili razvija, to jest približava Bogu, ili se udaljava od Njega, postepeno degradirajući dušom. On prvo gubi bogatstvo duše, zatim bogatstvo duha, koji je povezan s budućnošću, i, na kraju, fizičko zdravlje.

Sećam se jednog slučaja. Prijateljica mi je pričala o svom problemu: mladež na telu joj je promenio boju i počeo znatno da se uvećava. Lekar, koji ju je pregledao, zaključio je da postoji sumnja u rak i da će možda biti potrebna hitna operacija.

Objasnio sam joj:

– Kad čovek prolazi kroz jak duševni stres i bol u duši mu postane nepodnošljiv, često se javlja melanom.

Priznala mi je da ju je šest meseci pre toga izneverio muškarac koga je volela zbog čega je doživela nepodnošljiv duševni bol.

– Koliko mi je poznato, ti voliš da se sunčaš. Ali to je za tebe kontraindikativno jer ti ubrzava maligni proces – rekao sam joj.

Slegnula je ramenima.

– Radi se o tome da sunčevo zračenje uzrokuje jak stres – objasnio sam joj – koji ima veliko razarajuće dejstvo. Ako je čovek vernik, dobrodušan, požrtvovan, ponizan, onda mu sunčevi zraci daju snagu,

podstiču ga ka razvoju. Pritom se u čovekovoj duši, kao i pri svim drugim iskušenjima, uvećava ljubav.

Međutim, gorda osoba ne ume da teži ka ljubavi i ne može da prođe iskušenja. U Bibliji je napisano da gordoj osobi iskušenja ne pomažu.

Zašto žene danas često pate od kožnih oboljenja? Radi se o tome što se kod mnogih žena uvećavaju gordost i zamerke prema muškarcima. Žena reaguje na sunce isto kao na muškarca koji ju je povredio. Zbog toga se u njoj uključuje mehanizam njegovog uništenja. Kad se žena sunča, podsvesno joj se rasplamsa agresija i što je jača, brže joj se pojavljuju zdravstveni problemi.

Zašto su se mojoj prijateljici pojavili problemi? Odgovor je jednostavan: uzrok njene bolesti bila je nesposobnost žrtvovanja.

Ona ima prilično težak karakter, inteligentna je, poseduje jaku volju, navikla je da ostvari sve što poželi. Takve karakterne osobine rađaju pojačano samopouzdanje, naviku da upravlja drugima i da ih potčinjava, da više prima nego što daje. Ako sve to prodre u podsvest, čovek pokušava da upravlja ne samo drugim ljudima, već i njihovom sudbinom, ne dajući pri tom onoliko koliko dobija.

Potrebno je davati i uzimati, ali kad čovek želi da primi mnogo više nego što daje, on gubi suptilnu energiju. Potrošač ne može da se žrtvuje. I obrnuto, kad je spreman da daje više nego što prima, on lakše podnosi bilo kakve probleme, bilo koje stresne situacije, uključujući i temperaturne i fizičke promene u okruženju.

To se dešava zato što onaj ko se žrtvuje doživljava mnogo veću potrebu za ljubavlju nego onaj koji prima. Nije slučajno što je u Vedama, genijalnom delu indijske religije i filozofije, napisano da se religija pojavila zajedno sa žrtvom.

Jedna čitateljka mi je ispričala svoju priču. Imala je čir na dvanaestopalačnom crevu koji godinama nije mogla nikako da izleči. Nakon što je izgubila stan, čir je nestao bez ikakvog traga.

Primećivao sam kako se onkološke bolesti i čirevi češće dešavaju kod osoba s prekomernom gordošću i povišenim ambicijama. One poseduju ogromnu količinu mentalne energije, koja ima neverovatnu snagu i izuzetno je opasna kad prodre na suptilne planove. Zbog toga je čovekova odgovornost za pogrešne, agresivne emocije prilično velika, i često baš bolest omogućava da se agresivnost ublaži a gordost umanji.

Ljubav, žrtvovanje i uzdržavanje su odlična sredstva za prevazilaženje greha i bolesti u samom korenu. Ali ako se obolela osoba žrtvuje, ako prihvata gubitke, oprašta, usmerava se na ljubav koja uvek koegzistira s radošću i optimizmom, može da ozdravi i od najtežih bolesti.

U knjigama i na predavanjima sam više puta objašnjavao da je jedan od najozbiljnijih faktora čovekove vezanosti za svet – vezanost za svoju kuću, stan ili zemlju koje poseduje. Tokom mnogih hiljada godina, osnovni uslov čovekovog opstanka bili su komad zemlje i stambeni prostor, i zato u našoj podsvesti, u vrednosnom sistemu hijerarhije, oni zauzimaju jedno od prvih mesta. Gubitak stana, ako se prema tome pravilno postavimo, pruža nam priliku da se izlečimo od najtežih bolesti.

Uzgred rečeno, uslovi pod kojima čoveku može da se pojavi čir, uništenje su ne samo blagostanja, već i raspad slike sveta na koju je navikao. Kad ne prihvata situaciju, i umesto da je realno promeni na spoljašnjem planu, on gomila unutrašnju ozlojeđenost, što najčešće uzrokuje čir.

Najvažniji uslov ozdravljenja je monoteizam, ispravno razmišljanje, koje vam omogućava da iznutra mirno prihvatite bilo kakvu iznenadnu situaciju i da istovremeno aktivno postupate spolja.

Zadržaću se na još jednom bitnom momentu, koji je pomenula žena što se izlečila od čira. Ona je ispričala da je zbog gubitka stana doživela tako snažan stres da je isprva malo nedostajalo da umre, a da se kasnije ponovo rodila.

Radi se o tome da je svaki veliki gubitak sličan potpunom satiranju našeg „ja“ i donosi osećaj smrti. Preporađanje se događa kroz ljubav, jer naša duša živi kroz ljubav i spasava se ljubavlju. Čovekov preporod se dešava kroz dušu, jer se upravo duša sjedinjuje s Bogom. Duša koja se preplavljuje ljubavlju može potpuno da promeni čoveka. To se naziva transformacijom ličnosti i na to je pozivao Isus Hristos.

Hristovo vaskrsenje podrazumeva mogućnost da postanemo drugačiji čovek, da istinski osetimo sebe sinom Božjim. Kada se čovek oseti Božjim sinom, spreman je da prihvati smrt i gubitak apsolutno svih vrednosti – materijalnih, duhovnih i duševnih, kako bi, oslanjajući se samo na ljubav, mogao da vaskrsne. U tome i jeste suština hrišćanstva.

Svaki put kad nešto izgubimo, mi pomalo umremo. Kad zaspimo, takođe u određenom stepenu umiremo. U judaizmu je rečeno da je san šezdeseti deo smrti.

Mnoge ozbiljne bolesti se leče tako što se čovek uvodi u stanje kliničke smrti. Čovek se u ovom stanju održava prilično dugo – i za to vreme se njegova duša razvezuje i često nastupa ozdravljenje. U suštini, ovde se koristi isti princip, tj. smanjenje vezanosti kroz razdvajanje od života i zaustavljanje svesti.

Ispravan odnos prema gubicima i smrti pomaže jačanju zdravlja i daljem razvoju.

Nezadovoljstvo sudbinom

Evo i drugog primera. Jednoj devojci se iznenada pojavio tumor na desnima. Lekari su sproveli ispitivanje i izvršili analize, a rezultat je bio razočaravajući: malignitet. Operacija je urađena na ekonomičan način: deo njene kosti su implantirali u vilicu.

Njena majka, moja verna čitateljka, nije mogla da shvati zašto se njenoj ćerki tako nešto događa. Objasnio sam joj da se problemi u predelu usta obično javljaju kad smo dugo nečim nezadovoljni ili nekog kritikujemo.

– Ali moja ćerka nije nikog kritikovala! – usprotivila se.

– Mogla je da bude nezadovoljna životom ili nekim iz najbližeg okruženja. Dugotrajno unutrašnje nezadovoljstvo na podsvesnom planu izgleda kao psovanje upućeno sopstvenoj sudbini. Međutim, nije preporučljivo imati agresivan odnos prema sudbini jer to prilično brzo vodi ka ozbiljnim problemima sa zdravljem.

Razjasnilo se da je njena ćerka nedavno prošla kroz nesrećnu ljubav. Imala je i druge probleme. Ali najvažnije je bilo to što je bila jako nezadovoljna činjenicom da joj se majka preselila u inostranstvo i povela nju sa sobom. Nije prihvatala mesto u kome je živela, niti tu zemlju i izričito je odbijala da u njoj ostane.

Ovaj dubok osećaj nezadovoljstva svojom sudbinom pre ili kasnije mora da se pretvori u ozbiljne probleme. Budući da devojka nije bila spremna na promene, s Višeg plana su joj dali situaciju koja se odvijala brzo i teško: ozbiljnu bolest.

Ako u takvim slučajevima čovek upadne u očaj i uninije, lekovi će mu teško biti od pomoći, operacija takođe. Ako bude spreman da prihvati situaciju i sačuva ljubav, prevazići će bolest.

***

Dubinsko nezadovoljstvo sudbinom može da dovede do pojave maligne bolesti, ne samo kod žena, već i kod njihove dece.

PREPISKA

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Hvala Vam na istraživanjima. Samo me ona održavaju u životu.

Nedavno sam svoju 19-ogodišnju ćerku odvela kod stomatologa. Otkrio joj je tumor na nepcu i posavetovao me da odemo na stomatološki Institut u Moskvi. Iskreno, nismo tome pridavali neki ozbiljan značaj, ali smo ipak otišli.

Tamo su nam rekli da je tumor bezazlen, ali da ga je potrebno ukloniti. Zatim smo ipak odlučili da ćerku odvedemo da je pogleda šef hirurškog odeljenja. Uradili su rendgen, punkciju, a nakon toga su ćerku poslali u onkološki centar. Bila sam u šoku.

S Vašim istraživanjima sam upoznata dugo, od svoje 20. godine. Posle rođenja ćerke, više godina sam patila od depresije i psiholog mi je preporučio Vaše knjige. Čitala sam, slagala se, mislila da sve razumem, ali izgleda – ne sve. Mnogo toga sam radila pogrešno.

Ranije sam pokušavala da se promenim, ali biće da mi to nije pošlo za rukom, jer mi je u životu sve bilo relativno dobro. Međutim, u toku tih nekoliko dana preispitala sam ceo svoj život i svima oprostila. Stalno se molim da za mene i moju decu ljubav prema Bogu bude najviša sreća, da ćerka oprosti sebi i drugima, da nikog ne osuđuje, ne kaje se zbog prošlosti i ne plaši budućnosti.

Dala sam sebi zavet da nikad nikoga neću osuđivati, da ću promeniti svoj karakter i sad neću odstupiti, promeniću svoj karakter i život. Želim da osetim ljubav u duši. Muž me je konačno poslušao: takođe nastoji da se promeni, ali Vaše knjige nije čitao, teško mu je da ih razume.

Nikako ne mogu da se oslobodim napetosti i straha za ćerku. Veoma je volim. Odabrana je komplikovana operacija kojom će joj odstraniti skoro polovinu nepca. Moraće da nosi protezu celog života, ali ona za to još ne zna, a ja se plašim da joj kažem. Ona ima toliko planova, tako je mlada, lepa, pametna i talentovana. Sad studira, a završila je srednju muzičku i umetničku školu.

Kako da joj pomognem? Može li bilo šta da se učiniti kako bi se promenila ova situaciju? Znam da se nadam čudu, ali tako je. Svakodnevno dobijam vesti od lekara i pokušavam da ih prihvatim, da se

oslonim na Božju volju, ali neprestano plačem. Čvrsto sam odlučila da ću, po svaku cenu, ići u susret Bogu, da ću promeniti svoj život, prihvatiti Njegovu volju, a u tome ću pomagati deci i mužu.

Na ovom teškom putu susrećem veoma simpatične i dobre ljude, hvala im, ali me rastužuje pomisao što će moja ćerka morati da živi s protezom. Šta može da se učini?

S poštovanjem i ljubavlju...

Na moju molbu, ženi su poslati audio-snimci u kojima govorim o uzrocima pojave onkoloških bolesti. Odmah mi je poslala sledeće pismo.

Sergeju Nikolajeviču, hvala Vam na odgovoru i angažovanju!

Trudiću se da živim sa osećajem ljubavi, a da odbacim sumnje i strahove. Veoma je teško to učiniti sad kad mi je dete u nevolji. Pre dve godine sam imala tumor na dojci. Za sebe se nisam toliko plašila; s lakoćom sam se molila, radovala i osećala ljubav, a bila sam čak spremna i na loš ishod.

Glava mi je doslovno u presi, ali ću pokušati. Sad volim sve, spremna sam da prihvatim svaku uvredu, ali ne mogu da se oslobodim straha. Ne znam kako da kažem ćerki za protezu, ona je tako ranjiva – plašim se da će potonuti u depresiju. Do operacije je ostalo malo vremena, a ja tako želim da promenim situaciju.

Preispitujem prošlost s pozicije svojih osećanja, a ne postupaka. Prolazim kroz različite situacije, pokušavajući da zadržim osećaj ljubavi i shvatim da je sve pristiglo od Boga za dobrobit moje duše. Očigledno da ranije nisam imala dovoljno vere da bih pravilno prošla kroz traumatične situacije.

Imala sam velike zamerke prema mužu, pa sam ga čak i prezirala. Ranije mi je bilo teško da savladam ta osećanja, te sam pokušavala da budem bar ravnodušna. Međutim, tokom proteklih nekoliko dana, sva negativna osećanja prema suprugu su nestala, a pojavilo mi se poštovanje i saosećanje. Drago mi je zbog toga i ova osećanja nikad više neću izgubiti; naprotiv, umnožavaću ih.

Pokušavam da prihvatim situaciju s ćerkom, da osetim da je sve Božja volja.

S poštovanjem...

Preziranje muža jedna je od najopasnijih emocija. Ako ste godinama gajili taj osećaj i niste mogli da se izborite s njim, zar će vaša ćerka moći za nekoliko dana da prevaziđe tendenciju koju ste joj preneli?

Čudite se što je ona bolesna. Ali preziranje je ubistvo na suptilnom planu. Rad na sebi je trebalo da otpočnete upravo od tog osećaja, i to ne sad, već pre deset godina. Ali bolje i kasno, nego nikad. Trudite se.

Hvala Vam Sergeju Nikolajeviču što mi pomažete i što me ne napuštate.

Da, u pravu ste. Ali to čak ne mogu da nazovem ni prezirom, već pre razdražljivošću i ravnodušnošću. Već nakon venčanja, počela sam da osećam neku vrstu organske netrpeljivosti prema njemu, nisam želela intimne odnose, zbog čega sam ranije osećala krivicu.

Nisam ga smatrala gorim, glupljim ili nemoralnijim od sebe. Uopšte uzev, on je dobar čovek, mene i decu voli, ne pije i ne puši, pametan je, privlačan, ali često biva agresivan, naročito prema sinu.

Zamerala sam mu zato što sam bila prinuđena da probleme u porodici često rešavam sama, dok je on bio uglavnom pasivan. Želela sam da osećam sigurnost kao iza kamenog zida, da on sve probleme uzme u svoje ruke. Takav je moj stereotip muškarca, da je on glava i hranitelj porodice.

Ne znam odakle mi negativan stav prema mužu. Majka je volela oca, koji je bio divan. Bake su prihvatale muževe onakvim kakvi su bili.

Jednostavno nisam shvatala da sam se toliko loše ophodila. Nisam besna. Pokušavala sam da prevaziđem razdražljivost koju je muž izazivao u meni. Nisam gajila srdžbu prema njemu, i ma šta on činio u budućnosti, neću se ljutiti. Sad mi ga je jako žao. Ne može da se nosi sa situacijom, nego plače. Kako da mu pomognem?

Trenutno stvari stoje ovako: lekari su dobri, kompetentni, pomažu nam, na svakom koraku smo okruženi dobrim ljudima. Dijagnostika tumora pljuvačnih žlezda veoma je zahtevna, lekar ne može sa sigurnošću da utvrdi da li je reč o benignom ili malignom tumoru, ali od toga zavisi operativni tok. Ako je tumor maligni, mora se ukloniti zajedno s kosti, a zatim sledi zračenje i proteza koju mora da nosi ceo život. Kako će ćerka to da mi prihvati? Ali lekar insistira na tome da se moramo dodatno osigurati, jer postoji defekt na kosti.

Moja ćerka nije uvredljiva, niti je zlopamtilo. Ja sam nekad dugo osećala uvredu i nisam mogla da se izborim s njom, nego sam plakala, ali

u mojim mislima i željama nije bilo mesta da ikome nanesem zlo, niti sam prema kome osećala mržnju.

S ljubavlju, poštovanjem i zahvalnošću...

Nezadovoljstvo mužem, ako se ne izbaci iz sebe, nego se potiskuje, takođe je i nezadovoljstvo sudbinom. Unutrašnji osećaj nadmoći, razdražljivost i nezadovoljstvo se talože u roditeljima i pretvaraju se u program uništenja njihove dece.

Ovaj program se aktivira prilično jednostavno: vaša ćerka je npr. nekoliko puta loše pomislila o nekom mladiću, tokom određenog vremena je u duši gajila nezadovoljstvo prema bližnjima ili sudbini. Možda je zbog prve nesrećne ljubavi nekog osudila ili osećala prezir prema mladiću. Kako ju je majka naučila da reaguje na svet, tako će i ona reagovati, jačajući negativne tendencije u duši.

Svi smo mi jedno u Bogu, na dubljem nivou smo svi jedno i neprihvatljivo je kidati to jedinstvo. Kidanje jedinstva je odricanje od ljubavi. Ubijajući svojim osećanjima drugog, mi ubijamo sebe i svoju decu.

Kako ublažiti depresiju, kako se kajati? Ne treba se kajati što ste bili u depresiji. Depresija je posledica gordosti, neprihvatanja Božje volje, nesposobnost da kontrolišemo svoje želje i da se žrtvujemo.

Kako se pojavljuje depresija? Kad se čovek nađe u situaciji koja mu se ne dopada, on može da promeni situaciju ili svoj odnos prema njoj. Ako vam se ne dopada ponašanje muža, ne treba gomilati uvrede, već energiju nezadovoljstva pretvarati u energiju stvaranja. Treba mu pomoći da se promeni, odnosno – da preobražava svet oko sebe.

Često se uninije i razdražljivost pojavljuju jer čovek koji ima pojačanu gordost ne ume da se žrtvuje. Brak je uvek žrtva, ograničenje slobode, određena žrtva svog vremena i zdravlja radi dece i muža. Treba činiti ustupke, pokoravati se, ići na kompromis, naučiti kako da brinemo o drugima, biti iskren, prepoznati u kakvom se raspoloženju nalazi druga osoba. Treba se razvijati, postaviti interese duše na prvo mesto, a na drugo interese tela.

Depresija se kod žene često pojavljuje kad ona podsvesno ne može da prihvati situaciju i da se promeni. To svedoči o njenoj uvećanoj gordosti.

Depresija se dešava i u slučaju ako je žena, zbog velike gordosti, od svoje majke i bake nasledila agresiju prema muškarcima. Ta gordost se ispoljava kao pojačana vezanost, ljubomora i uvredljivost, ili kao kompleks više vrednosti. Na kraju se pojavljuju osude, prezir i nezadovoljstvo. U meri u kojoj se žena menja i harmonizuje svoju dušu, toliko se depresija povlači i u njoj se usklađuju sudbina i zdravlje.

Hronična depresija svedoči o nesposobnosti unutrašnje promene i unutrašnjem nezadovoljstvu, što dovodi do gubitka energije. Osećaj nadmoći spram muža, razdražljivost, prezir prema njemu, osećaj sopstvene savršenosti i uverenost da je muž manje moralan i manje savršen – sve to aktivira program uništenja muža a zatim se pretvara u program samouništenja.

S depresijom se ne treba boriti antidepresivima, koji poboljšavaju raspoloženje, već promenom unutrašnjeg stanja. Pogrešno ponašanje proističe iz pogrešnih osećanja i na kraju dovodi do bolesti.

Da bi se izlečila bolest, treba shvatiti šta se nalazi u korenu pogrešnih osećanja. Potrebno je, kroz pokajanje i preispitivanje čitavog života, promeniti svoja osećanja. Zatim treba menjati dublja osećanja, sopstveni karakter. Kada se menja čovekov karakter, kad on u sebi razvija božanske kvalitete i pobeđuje demonske, tad se povlači i bolest.

Treba razvijati osobine poput požrtvovanosti, sposobnosti opraštanja, iskrenosti, dobrodušnosti, fleksibilnosti, hrabrosti, nezavisnosti, saosećajnosti. Kad se ovi kvaliteti razviju, umesto nezadovoljstva, što je primitivni oblik zaštite, pojavljuje se prilika da se dogovorimo, napravimo kompromis. Rečima se može postići mnogo više nego uvredama i razdražljivošću.

Da biste izgradili neophodne osobine i poboljšali svoj karakter, potrebno je da smanjite vezanost. To se postiže postom, askezom, žrtvovanjem, uvećavanjem ljubavi u duši. Preispitujući svoj život i iskustvo predaka, menjajući svoj način života, smanjujući zavisnost od želja, razvijajući pozitivne osobine, u korenu otklanjamo bolest i ona postaje nepotrebna.

Zato ne treba da se kajete zbog toga što ste bili u depresiji, već što ste izgubili ljubav prema Bogu, što ste se odricali ljubavi. Nema potrebe da se kajemo zbog svojih grehova u prošlim životima: mi nemamo informacije o njima, što znači da moramo da koristimo samo iskustvo sadašnjeg života.

Ljubav, žrtvovanje, askeza, nevezanost, pravilan pogled na svet, težnja ka razvoju, stalno usavršavanje karaktera i ispravan način života, najbolja su prevencija i lek za sve bolesti.

Duša treba da nam bude na prvom mestu jer su osećanja povezana s dušom i stoga treba da naučimo kako da žrtvujemo svoju svest, osećaj ispravnosti, pravednost, ideale i principe. To znači da morate prihvatiti krah ideala, što niste bili u stanju da učinite. Zbog toga su vam se gomilale zamerke prema mužu, a zatim vam se pojavila depresija. Potrebno je da naučite kako da volite ljude sa svim njihovim nedostacima, istovremeno ih vaspitavajući i pomažući im da vaspitavaju sebe.

Čovek mora da nauči da živi u dva režima – božanskom i ljudskom. Božanski režim je poput majčinske ljubavi: žena voli svoje dete, bez obzira na sve okolnosti. Istovremeno, da bi vaspitala dete, ona mora da ga ograničava i kažnjava. Isto tako i mi treba da se odnosimo prema svetu: rukovodeći se s dve logike: božanskom, koja je sveopraštajuća, nemerljivom ljubavlju, i ljudskom, koja zahteva određene uslove, pravila i disciplinu.

Ako prihvatimo uniženje budućnosti i prestanemo da žalimo za prošlošću, ako se ne klanjamo svesti i idealima, ne osuđujemo, preziremo i ispoljavamo nezadovoljstvo, naša duša, koja je jedno s Bogom, postaje najvažnija. Naša osećanja oživljavaju i mi počinjemo da živimo u harmoniji sa svetom, ne suprotstavljajući mu se i nemajući želju da ga pokorimo i uništimo.

Stoga, ne ograničavajte se na pokajanje, ono je tek prva etapa.

Nakon pola meseca, dobio sam još dva pisma od ove žene.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Moja ćerka će uskoro biti operisana. Izrađena je proteza koja joj u potpunosti prekriva celo nepce i koja je vrlo uočljiva prilikom otvaranja usta. Da bi proteza mogla da legne, izbrusili su joj nekoliko zuba.

Problemi sa zubima su uvređenost na bližnje. Moja ćerka, čak i kada se uvredi, ne srdi se dugo, već plače i zaboravlja; uopšte nije zlopamtilo. Istina, čini mi se da osuđuje ljude, ali to objašnjava da samo konstatuje činjenice.

Ćerka, koja je do sad prilično smireno prihvatila situaciju, postala je apatična; plače i govori kako se s tom protezom nikad neće udati niti će imati decu. Pri tom nam je rečeno da protezu mora da nosi do kraja života. Čudno je što histologija ništa nije potvrdila. Ali lekar se orijentiše na citologiju.

Mogu li da pomognem svojoj ćerki da prevaziđe apatiju? Jer ona uništava sebe. Molim se za to da prihvati Božju volju. Ja je prihvatam.

Ako se promeni moj karakter i pogled na svet, da li će se promeniti i kod moje dece? Ili deca sama treba da menjaju svoj karakter? Ona ne veruju u Boga, ne slušaju me. Kako da im pomognem da osete ljubav prema Bogu? Posavetujte me kako da naučim decu da opraštaju.

Prihvatam sve što se događa, molim se ujutro i tokom dana, svake sekunde pokušavam da osetim ljubav prema Bogu. Shvatam da je pred nama samo jedan put; drago mi je da sam to shvatila, ali mi je žao ćerke.

S poštovanjem i zahvalnošću...

Ako deca ne veruju u Boga, to znači da ni vi u dubini duše ne verujete, jer vi i deca ste jedno na suptilnom planu. Čoveku koji ne veruje u Boga potrebna su ograničenja i problemi za spasenje duše.

Ne brinite što se tiče udaje vaše ćerke, svaka devojka koja ima dobru dušu će se udati.

Ali ne treba prosto prihvatiti sve što se događa, to nije dovoljno. Treba da poboljšate svoj karakter, promenite se tako da nikad više ne ubijate ljubav u duši. Gledajte seminare, menjajte se.

Radujte se što vam je ćerka živa, budite zahvalni Bogu za to. Treba ishoditi iz stvarnosti, a ne iz sopstvenih planova i nada. Stvarnost nam je data Bogom, i ako nam je nešto već dato, onda to treba prihvatiti.

Na vašem mestu bih ipak porazgovarao s lekarom, ponekad se dijagnoza ne potvrđuje. Po pravilu, ako histologija ništa ne pokazuje, onda se operacija odlaže.

Molite se i postupajte onako kako vam srce kaže.

Dobar dan Sergeju Nikolajeviču!

Hvala Vam još jednom na dragocenim istraživanjima.

Moja ćerka je operisana, i, kako je planirano, stavljena joj je proteza. Sada je kod kuće, studira vanredno. Ali, raspoloženje joj se

popravilo, posvetila se kreativnosti.

Iz nekog razloga, rezultati postoperativne histologije još uvek nisu stigli. Imam utisak da mi Bog daje vremena da radim na sebi. Molim se ujutro, ustajem u 4 sata, posle molitve još malo spavam, molim se i pre jela. Sada već lako prolazim kroz prošlost, s ljubavlju, sa osećajem da je sve Božja volja, zahvaljujem Bogu za sve.

S poštovanjem...

Na kraju je stiglo radosno pismo čiji je naslov glasio: „Dijagnoza se promenila!“

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Kao što sam već napisala, ćerka mi je operisana i nosi protezu. Na postoperativnu histologiju smo čekali duže od mesec dana. Dijagnoza je: benigni tumor. Ali ja znam: dat nam je avans. To znači da se u radu na sebi krećemo pravim putem i jako sam srećna zbog toga.

Bila je to vrlo teška situacija ali je ona zauvek promenila naš život na bolje. Više nikad neću skrenuti s tog puta. Zahvalna sam Bogu na svemu.

Naravno, još uvek postoje trenuci napetosti, ali kontrolišem svoja osećanja da bih sprečila i najmanju unutrašnju agresiju. Ponekad moram nekog ili nešto da kritikujem; plašim se da ne pređem granicu i kliznem u osuđivanje, iako više nemam želju za tim. Trudim se da u svakom čoveku vidim česticu Boga, da osećam jedinstvo sa svima, ali to mi ne uspeva uvek.

Pojavila mi se vera u sopstvene snage, jer sam ipak uspela da pomognem ćerki. Godinama sam čitala Vaše knjige, ali tek sad je sve postavljeno na svoje mesto. Sve je Božja volja. Znači da je tako i bilo zamišljeno.

Hvala Vam na istraživanjima. Hvala Bogu za to što me je s njima upoznao.

S poštovanjem i ljubavlju...

Majka je učinila sve moguće da bi pomogla ćerki. Ali, nagomilana inercija neverovanja i udaljenosti od Boga kod ćerke je po svoj prilici bila prevelika, pa se stoga operacija nije mogla izbeći. Ova priča pokazuje

kako je važno u deci negovati veru i ljubav prema Tvorcu. To je najbolja pomoć i zaštita koju roditelji mogu pružiti svom detetu.

BELEŠKE O DIJABETESU

Ako se udubimo u uzroke pojave dijabetesa, primetićemo kontradiktornosti. Zapaženo je da se dijabetes često pojavljuje kad se čovek prejeda i konzumira mnogo slatkiša. Osim toga, ako se nalazi u konstantnom stresu, nakon određenog vremena mu se takođe može razviti dijabetes. Ispostavlja se da, s jedne strane, uzrok dijabetesa mogu biti pozitivne, a s druge strane – negativne emocije.

Na početku svojih istraživanja, na suptilnom planu sam uočio da se dijabetes pojavljuje kad čovek ispoljava neprestanu ljubomoru. Na kraju, on može biti i nasledan. Na taj način postoje najkontroverznije informacije o tome šta ova bolest predstavlja.

Poznato je da nagli pad nivoa insulina može da izazove komu kod osobe koja je obolela od dijabetesa, ako na vreme ne dobije injekciju insulina. Zašto dolazi do pada nivoa insulina? Zato što pankreas odbija da ga proizvodi. Organ odbija da funkcioniše ako u njemu nema energije.

Zašto se dijabetes pojavljuje kod čoveka koje se neprestano prejeda? Kao prvo, u tom slučaju dolazi do preopterećenja pankreasa. Kao drugo, ako previše jede, upotrebljavajući u tom smislu i visokokaloričnu hranu, tad dobija veliku količinu energije. Ali, ta energija je spoljašnja i istiskuje suptilnu energiju. Ako nivo unutrašnje, suptilne, energije počne da opada, čovek može da oboli od dijabetesa.

Kad iz hrane dobija manje energije nego što je utroši, čovek mora da je nadoknadi tako što će je uzimati iz suptilnih planova. Jer, energija nam pristiže kroz dušu, kroz ljubav. Kada neko posti, on ima veću potrebu za ljubavlju od onog koji se hrani na uobičajen način. Svaka religija propisuje post jer se u čovekovoj duši razvija više ljubavi i jača vera u Boga.

Ako su post ili gladovanje propraćeni uninijem, strahom, razdražljivošću i mržnjom, čovekovu dušu napušta ljubav, te on ne dobija životno važnu energiju. Takvo gladovanje može da ne koristi, već može da bude štetno. Zbog toga je Hristos rekao: „A kad postite, ne budite sumorni kao licemeri, jer oni natmure lica svoja da se pokažu ljudima kako poste“.

Najčešći uzrok pojave dijabetesa je nepremostiv stres. Preciznije, preopterećenje pankreasa i njegovo energetsko iscrpljivanje kao posledica stresa.

U procesu evolucije čovekovo telo je razvilo reakciju na stresnu situaciju kao što je oslobađanje u krv velike količine šećera. Stvar je u tome što šećer mišićima daje brzu energiju kad su potrebna aktivna dejstva. Stres, koji se uvukao u podsvest, dovodi do toga da telo nastavlja redovno da upumpava u krv veliku količinu šećera s čijom razgradnjom pankreas više ne može da se izbori.

Naše telo kao da je podeljeno na dve polovine: desna strana je povezana s budućnošću, a leva – s prošlošću. Za budućnost tela odgovorna je jetra, koja radi u režimu percepcije budućnosti i delimično sadašnjosti. Za sadašnjost, kontakt sa okruženjem i komunikaciju s ljudima, odgovara pankreas – to sam video na suptilnom planu.

Kad čovek razmišlja o nekome, u njemu se aktivira pankreas. Ako je prekomerno vezan i ljubomoran, plaši se da će izgubiti voljenu osobu i sve vreme nastoji da je kontroliše. Pankreas se suviše napreže i to dovodi do njegovog trošenja, zbog čega on prestaje da proizvodi insulin. To objašnjava pojavu dijabetesa u slučaju kad je čovek konstantno ljubomoran.

Ali to još uvek nije sve. Ispostavlja se da je rad pankreasa usko povezan s radom jetre. Da bi svario hranu, potrebno je da bude obezbeđeno lučenje želudačnog soka i fermenata koji su neophodni za početnu obradu hrane. Najvažnije varenje i usvajanje hrane obavlja jetra zajedno s pankreasom.

Ova dva organa oslobađaju energiju neophodnu za varenje. Govoriti o tome da se šećer razgrađuje samo insulinom, koji proizvodi pankreas, ne bi bilo sasvim tačno. Prilikom prerade hrane dolazi do sinhronog rada jetre i pankreasa.

Jetra skenira budućnost, a pankreas – sadašnjost. Ako jetra ne obavlja svoju funkciju skeniranja budućnosti, pankreas se uključuje sa zakašnjenjem i dolazi do njegovog preopterećenja. Zato, ako jetra počne da slabi, slabi i pankreas.

Zašto slabi jetra? Kad čovek ima pojačan kontakt s budućnošću, kojoj se i klanja, počinje da mu se uvećava gordost. Da bi se ograničio rast gordosti, dolazi do zatvaranja budućnosti.

Čovek podsvesno sam sebi blokira ono što nazivamo pristupom suptilnim nivoima. Svaka situacija postaje za njega stresna jer ne može unapred da je predvidi: jetra, povezana s budućnošću, više ne daje željenu informaciju, a rezultat toga je da stresnu situaciju čovek prolazi s preopterećenjem, te dolazi do većeg oslobađanja energije.

Ako jetra radi uz preopterećenje, onda i pankreas prelazi u isti režim. Međutim, ukoliko takav vitalni organ, kao što je jetra, u režimu preopterećenja može dugo da radi, jer ima mnogo energije, pankreas ne može da izdrži takav napor. On se iscrpljuje, prestaje da proizvodi insulin, a zatim dolazi do pojave dijabetesa.

Danas je skoro kod sve dece primetan sindrom prekomerne uzbuđenosti. Nazivaju ga i sindromom hiperaktivnosti, ali ovu pojavu ja posmatram kao sindrom prekomerne uzbuđenosti.

Zašto su današnja deca hiperaktivna? Obično svaki organizam racionalno troši energiju. Pre mnogo godina sam u jednom časopisu pročitao da mikroorganizmi koji žive u okeanu, veći deo životno važnih materija izbacuju u vodu a manji uzimaju za sebe. To znači da se najveći deo materija koje bivaju oslobođene u vodu usmerava na stvaranje međusobnih veza između organizama, koje objedinjuju pojedinačne mikroorganizme u jednu celinu i omogućavaju im da prežive.

Isto se dešava i u ljudskom društvu. Svaki čovek podsvesno shvata da kao jedinka neće preživeti. U primitivnom društvu izgon iz plemena je bio okrutna kazna, jer je prognan pojedinac umirao.

Upravo zato bi kod svakog čoveka podsvesna šema raspodele energije morala da bude ista kao kod mikroorganizama u okeanu: manju količinu energije čovek treba da zadrži za sebe, a veći da daje Bogu. Ova energija se troši na obezbeđivanje budućnosti, povezanosti među ljudima, omogućavanje kolektivnog mišljenja i funkcionisanje čovečanstva kao jedinstvenog organizma. Ali kad čovek svu energiju troši na sebe, kod njega dolazi do prekomerne uzbuđenosti.

Sindrom hiperaktivnosti kod današnje dece je posledica unutrašnjeg ateizma. Ne spoljašnjeg, već baš unutrašnjeg, što je daleko opasnije. To je posledica principa na koje poziva potrošačko društvo: da više energije treba trošiti na sebe, a ne na zajednicu.

Ispostavlja se da je smanjenje kontakta sa suptilnim planovima, s budućnošću, kao posledica egoizma i konzumerizma – gubitak suptilne energije i put ka dijabetesu. Ali pojačan kontakt sa suptilnim planovima, ako nema vere u Boga, takođe je put ka dijabetesu. Baš kao što glad vodi u smrt, isto tako može odvesti i prejedanje.

Da bi se otklonili uzroci dijabetesa, čovek treba da nauči da usklađuje suprotnosti. Ako je uspostavio kontakt sa suptilnim planovima, ne bi trebalo da postane zavisan od njih, jer će mu u suprotnom pristup

biti blokiran. Zavisnost od suptilnih planova može da prevaziđe samo vernik, za koga je ljubav važnija od duhovnosti.

Kako izgleda usklađivanje suprotnosti u svakodnevnom životu? Kad čovek jede, on mora sebe da ograničava, kako se ne bi prejeo. Dijalektika se ogleda u objedinjenju suprotnih želja: želje da se zasiti i želje da se ne prejede.

Kakav nam je odnos prema hrani, takav je i prema svetu koji nas okružuje. Informacije doživljavamo na isti način kao i hranu. Ako ne vladamo dijalektičkim načinom razmišljanja i duša nam nije na prvom mestu, tad uzimamo ili previše ili premalo informacija.

Poznato je da je dijabetes jedna od najčešćih bolesti od koje oboljevaju iscelitelji. Kod iscelitelja i vidovitih osoba, koje imaju pojačan kontakt sa suptilnim planovima, često počinju problemi: ili bolesti, u tom smislu i dijabetes, ili klanjanje materijalnim vrednostima i konzumerizam.

Do dijabetesa dovodi poklonjenje krajnostima – ili suptilnim duhovnim planovima ili spoljašnjim, materijalnim. Glavni uzrok dijabetesa je gubitak unutrašnje harmonije, gubitak dijalektike, gubitak ljubavi.

Da bi se pobedio dijabetes, moramo voditi računa da ne preopterećujemo jetru i pankreas, odnosno da na prvoj etapi utvrdimo pravilan način ishrane.

Ljudi često preopterećuju pankreas jer slatkiši, puno ukusne hrane i alkohol pružaju osećaj zadovoljstva kojim pokušavaju da kompenzuju stres. Otklanjanje stresa na račun zadovoljstva izaziva dodatnu hiperaktivnost pankreasa.

Zbog toga na sledećoj etapi treba smanjiti nivo stresa. To zahteva rad na karakteru. Ako je čovek navikao da osuđuje, da bude razdražljiv i stalno kritikuje, onda se on nalazi u neprekidnom stanju stresa.

Prema nezvaničnim statistikama, kojima sam bio iznenađen, sveštenici su na prvom mestu među obolelim od dijabetesa. Mislim da se razlog krije u sledećem: reč je o tome da se u pravoslavlju ne shvata sasvim ispravno poslanstvo Isusa Hrista. Hristovo poslanstvo nije u tome da preuzima tuđe grehe na sebe i tako spasava ljude, već da nauči ljude da prevladavaju greh.

Sveštenik, komunicirajući s ljudima, često na sebe preuzima njihovu duhovnu prljavštinu. Ako mu nedostaje težnja ka Bogu, gresi parohijana se gomilaju u njegovoj duši i počinju mu problemi.

Uzrok svih naših problema je pojačana vezanost za svet. Vezanost se prevazilazi pre svega pravilnim sistemom prioriteta. Kad pravilno reagujemo na svet oko sebe, prestajemo da se klanjamo materijalnim, duhovnim i vrednostima duše.

Čovek treba da bude verujući i da shvati da Bog upravlja svim. Kad shvati da ne treba sve i svakog da kontroliše, nestaće i unutrašnje napetosti.

Čak i kad praktikuje autogeni trening, ponavljajući kako se sve dešava s razlogom, da je zakonomerno i da je, naposletku – radi dobrobiti, u njemu se postepeno izgrađuje ispravna percepcija svake neočekivane situacije. Na unutrašnjem planu on više ne protestvuje protiv onog što se događa i ume da upravlja situacijom spolja, ne težeći da to čini u sebi.

Često iscelitelji obole od dijabetesa jer na unutrašnjem planu počinju da upravljaju sudbinom drugog čoveka, što zahteva veliko oslobađanje energije.

Osobe koje su obolele od dijabetesa a kod mene su zakazivale konsultaciju, često su govorile o tome da im je dugo vremena pre konsultacije nivo šećera u krvi bio drastično smanjen. To znači da je njihov pankreas dobijao energiju i počinjao bolje da radi.

Energija pristiže kad se uspostavi ispravan sistem prioriteta. Kada su duša i ljubav prema Bogu na prvom mestu, čovek prestaje da se klanja budućnosti i stres nestaje. Smiruje mu se jetra, pankreas se vraća u normalno stanje i obnavlja se proticanje energije.

Čovek koji je zakazao konsultaciju kod mene, povezivao se na moje informaciono kolo. Podsvesno mu se uspostavljala ispravna slika sveta, nakon čega je dolazilo do normalizacije svih procesa u telu.

Zbog toga neki ljudi koji čitaju moje knjige – ozdravljaju, a drugi – koji istrajavaju na pogrešnoj slici sveta – počinju lošije da se osećaju.

Bazične pojmove o svetu koji nas okružuje pruža nam religija.

***

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Molim Vas da mi pomognete u razumevanju životne situacije u kojoj sam se našao jer to ne mogu sam da učinim.

Kada sam imao 29. godina, malo pre nego što će mi umreti baka, šećer mi se povećao na 30 jedinica zbog čega sam zadržan u bolnici. Od tada prolazim kroz različite periode: ili mi je nivo šećera visok, ili je

normalan. Primetio sam sledeću tendenciju: kada odem iz svog grada i putujem po Rusiji, šećer mi je u normali bez obzira na to šta jedem. Međutim, kada sam kući, neophodne su mi injekcije insulina da bih održao šećer u normali.

Želeo bih da shvatim prave razloge pojave ove bolesti. Pre nego što je nastupila, godine su mi bile ispunjene duhovnim životom. Zatim je došlo do napretka u sferi preispitivanja i samopromene. To sam osetio i ja, kao i ljudi oko mene. Situacija u životu mi se generalno poboljšala.

Ali sve je to prošlost. Naglo povišenje šećera je predstavljao veliko iznenađenje za mene. Sada bih želeo da shvatim uzroke bolesti, na čemu da radim i šta treba da iskorenim u sebi. Spoznao sam da me bolest podstiče na transformaciju.

Već dugo gledam Vaše video-snimke. Molim Vas za pomoć.

S poštovanjem...

Svaki duhovni život, kao i sve tehnike, deluju samo na uvećanju gordosti ako čovekov primarni cilj nije jedinstvo s Tvorcem i uvećanje ljubavi u duši. Ma koliko radio na sebi, ma kakvim se duhovnim praksama bavio, ličnost mu ostaje nepromenjena. Što su čovekove duhovne mogućnosti veće, veći je značaj njegovog zemaljskog „ja“.

Suština razvoja je preobražaj duše. Za to je potrebno održati i uvećavati ljubav u duši i prihvatati Božju volju.

Anđeo je postao đavo kad je na prvo mesto postavio ljubav prema svom „ja“, a na drugo ljubav prema Bogu, kad je odlučio da njegovo „ja“ mora da bude večno. Ali suština razvojnog procesa je u tome da moramo sve da izgubimo, uključujući i sopstveno „ja“, i ponovo se rodimo kroz ljubav prema Bogu.

Prema tome, glavni uslov za prevazilaženje gordosti je razdvajanje od svog „ja“, spremnost da svoje „ja“ izgubimo zbog ljubavi prema Bogu, spremnost na uništenje ljudskog „ja“ radi očuvanja božanskog.

Šta znači povišeni nivo šećera u krvi? Medicina je navikla da operiše samo materijalnim pojmovima. Naša medicina je materijalistička, odnosno polovična, i sve svodi na telo. Povišen šećer povezuje s prejedanjem, s prekomernom konzumacijom slatkiša i pasivnim načinom života. Što se toga tiče, lekari su potpuno u pravu.

Ali postoji još jedan razlog zašto se uvećava nivoa šećera u krvi, a to je neprevaziđen stres povezan s krahom budućnosti, smrti bliskih rođaka, itd. Kad čovek prolazi kroz stres i kad mu je život opasnosti, on

mora da se brani. To zahteva energiju. Šećer, koji organizam oslobađa u krv, obezbeđuje brzu i laku energiju.

To se dešava ako stres ne traje dugo. Ali kad stres pređe u podsvest, oslobađanje šećera se odvija neprekidno i višak počinje da uništava organizam. Čovek ima dva načina da sagori višak šećera: prvi je da se aktivno kreće i ne prejeda, a drugi – da otkloni uzroke stresa i nauči da se raduje.

Stres je reakcija na iznenadnu situaciju, opasnu ili netipičnu, na koju čovek mora da se adaptira. Za to je neophodno da je promodeluje. Trebalo bi da uključiti i dušu u nju, jer ljubav živi u duši. Kad se čovek oslanja na Božju pomoć, počinje da mu se otvara duša.

Ali kad se oslanja samo na sebe i u prvom planu mu je njegovo „ja“, tad pokušava da kontroliše svoje okruženje, što mu stvara konstantni stres, jer naše „ja“ ne može da iskontroliše ceo svet. Čovek može da kontroliše i upravlja svetom oko sebe samo na nivou duše, jer je duša po svojoj suštini božanska, a svest sekundarna.

Čovek s prekomernom gordošću se nalazi u stanju neprekidnog stresa, hteo to ili ne. Što je veća samovažnost, veći je nivo stresa i pojavljuje se više problema.

Čovek koji se bavi okultizmom, duhovnim praksama, ezoterijom, razotkriva svoje sposobnosti. Ali bez promene sebe, svoje ličnosti, svog odnosa prema Bogu, on je osuđen na munjevit rast gordosti. Na istoku, u indijskoj filozofiji, u Vedama, postoji koncept apsolutne ljubavi prema Bogu. U Vedama je napisano da čovek koji teži Bogu, može da prevaziđe svaki greh i sve probleme.

Na Istoku postoji opšta tendencija, tradicija nevezivanja za „ja“, zaustavljanja svesti povezane s „ja“. U ovome znatno pomaže meditacija.

Svest Evropljana je hiperaktivna, materijalistička. Stoga, kad Evropljani počnu da se bave istočnjačkim tehnikama, pozajmljujući formu i zaboravljajući na sadržaj, odnosno na spremnost da sve izgube radi jedinstva s Bogom, u njima otpočinje neprimetan, ali vrlo opasan rast gordosti. Kad čovek zaustavlja svest, posti, gladuje i povlači se, mora biti spreman na gubitak svog „ja“ zarad ljubavi prema Bogu.

Ako je premalo ljubavi prema Bogu, gubitak „ja“ će označavati potpuno čovekovo uništenje i nestanak svih vrednosti koje ima, uključujući i život. Stoga je neophodno prvo da nauči kako da voli i gubi. Gubitak je žrtva, samoograničenje, briga o drugima. O tome je napisano u Svetim knjigama.

Zašto vam je skočio šećer? Što je veća čovekova gordost, što mu je bitnije njegovo „ja", teže mu je da prihvati gubitak, jer je svaki gubitak uništenje „ja". Smrt voljene osobe je jedan od najtežih gubitaka, to je udar po nama samima. Naša porodica, rođaci koje volimo su kao mi sami, jer smo svi jedno. Vaša reakcija na smrt osobe koju ste voleli svedoči o ogromnoj podsvesnoj gordosti – i ona je najverovatnije povezana s duhovnim tehnikama koje ste praktikovali.

Zašto vam nivo šećera raste samo kad ste u vašem gradu? Zato što se tamo aktivira uobičajeno stanje stresa povezano sa smrću rođaka i vašim praksama. Dok putujete, vi kao da započinjete nov život, sećanje na prošlost vam se zamrzava. Vi na drugačiji način reagujete na svet koji vas okružuje i zbog toga vam se gordost smanjuje, a nivo šećera normalizuje.

Potrebno je da budete spremni da izgubite sve radi ljubavi prema Bogu. Trebalo bi da prevladavate gordost, da naučite kako da se žrtvujete, kako da činite ustupke, pokoravate se, a da ne osuđujete i ne padate u uninije. Potrebno je da naučite kako da se pravilno odnosite prema stresnim situacijama.

Možete praktikovati jednodnevno gladovanje, čeličenje, tehnike disanja, odnosno sve ono što u određenoj meri osujećuje i ograničava naše želje, naš život. Što se više bavite sportom i svim ovim fizičkim tehnikama uz molitvu, lakše ćete prevladati stres, i tada će vam se indikatori nivoa šećera poboljšati.

Želim vam uspeh.

PSIHIČKI POREMEĆAJI

Ako je čovek prekomerno gord, ako loše misli o ljudima, sebi, sudbini ili Bogu, ako je vazda nezadovoljan, osuđuje, žali ili je zabrinut za budućnost, njegova svest dolazi u prvi plan.

Na budućnost se adaptiramo kroz podsvest, jer ona sve zna, uključujući i ono što će se dogoditi. Ako svest trijumfuje, čovek gubi intuiciju i sposobnost da podsvesno utiče na događaje. Kada to ipak pokušava da čini na spoljašnjem planu, postaje nalik malignoj ćeliji koja želi da upravlja organizmom i bori se s njim.

Ako maligni tumor u telu i može da se pobedi, tad, u odnosu na dimenziju Vasione, čovek koji u prvi plan postavlja svest, nikad ne može da izađe kao pobednik. Svest će mu biti zaustavljena s Višeg plana kako bi shvatio da na prvom mestu mora da bude duša.

Više puta sam govorio i pisao o tome da je budućnost đavola – ludilo. Psihičke bolesti su pre svega uniženje gordosti. Nama se oduzima ono zbog čega gubimo ljubav.

Dijalektika svesti i podsvesti

Koji su uzroci teških mentalnih bolesti s tačke gledišta dijalektike svesti i podsvesti?

Sećam se onoga što se desilo nadarenom vozaču Mihaelu Šumaheru. Gledajući direktan televizijski prenos trke Formule 1, obratio sam pažnju na brzinu koju vozači razvijaju na ravnim deonicama staze. Brzina je bila ispisana u donjem uglu TV ekrana i dostizala je 333 km na sat, odnosno oko 100 metara u sekundi.

Za tri sekunde čovek je automobilom preleteo tri stotine metara. Da bi se upravljalo takvim automobilom, neophodno je imati munjevite reakcije i najviši nivo kontrole nad situacijom. To zahteva ogromnu koncentraciju naprezanja i potpunu kontrolu nad procesom trke.

Ali u takvoj kontroli postoji opasnost. Mi kontrolišemo situaciju spolja, ali iznutra moramo da joj se potčinjavamo. Logika svesti je logika sekunde, logika podsvesti je logika miliona godina. Ove dve suprotnosti,

objedinjujući se, obezbeđuju energiju i impuls koji su neophodni za razvoj.

Šta se dešava kad se čovek predugo svešću koncentriše na neki proces? To utiče na podsvest, koja više ne živi logikom miliona godina, već logikom nekoliko sekundi, tj. svest potčinjava podsvest. Nestaje dijalektika.

Da bi se dijalektika sačuvala, svest mora da uspori. Ovu funkciju i vrše psihičke bolesti ili nesreće.

Pojačana vezanost za materijalne i duhovne vrednosti, gubitak interesa duše i vere u Boga, dovodi do izopačenja normalnog dijalektičkog procesa. Umesto suprotnosti, ostaje singularnost, a na prvo mesto stupaju ljudska logika, svest i telo. Dolazi do ekspanzije sposobnosti, a zatim njihovo gašenje.

I, šta se desilo sa Mihaelom Šumaherom? Sve dok je imao vrhunsku spoljašnju kontrolu nad situacijom, dok mu je pomagala podsvest, dostizao je briljantne rezultate. A zatim se proces kontrole pretvorio u naviku i postao opasan.

Sudbina je Šumaheru dala znak: jednom prilikom, vozeći se na motociklu, doživeo je nesreću i umalo je slomio vrat. To je značilo da je počeo da gubi kontrolu nad situacijom, da se njegovo unutrašnje stanje približilo kritičnom. Odustao je od trke, prestao da učestvuje u takmičenjima i to mu je spasilo život.

Ali onda je Šumaher ipak odlučio da rizikuje iako više nije trebalo da se takmiči. Opet je uzeo učešće u trkama i opet je, kontrolišući situaciju, aktivirao podsvest, tj. koristio ju je ne za interese svog višeg „ja“, već radi slave i novca. To se završilo tako što ga je podsvest dovela pred situaciju kada je, skijajući, pao i udario glavom o kamen. Pritom, na glavi nije imao kacigu.

Sad nastavlja da živi, ali uprkos naporima lekara, njegova svest je zgasla. Sudbina je Mihaela Šumahera ostavila u životu da bi njegova duša shvatila da treba živeti interesima viših nivoa duše, a ne u skladu sa spoljašnjim interesima svesti i tela. Ovo najteže stanje pri kome je svest praktično paralizovana, blagotvorno utiče na njegovu dušu, koja je povezana s njegovim potomcima i njegovim budućim životima.

Kad hipertrofirana svest današnjeg čoveka i njegova podsvest počnu da dostižu stanje dijalektičke ravnoteže, u organizmu nastaju blagotvorne promene.

Postoji tehnika za poboljšanje čovekovog zdravlja metodom dozirane hipoksije – blagog gušenja. Naime, čoveku se zatvara dovod kiseonika i on neko vreme gubi svest. Nakon toga se normalizuje stanje mnogih sistema u telu.

Zašto se to događa? Kada se čovekova svest ne isključuje u uobičajenom režimu spavanja, već u režimu vanrednih okolnosti, aktiviraju se rezervne snage tela. Drugim rečima, počinje da se aktivira podsvest kako bi pomogla svesti.

Prilikom vraćanja u svesno stanje, ona isprva radi slabo i neko vreme je veoma zavisna od podsvesti koja je aktivnija i upravlja njome. Kao rezultat toga se dešavaju promene koje su neophodne za harmonično funkcionisanje svih sistema čovekovog tela.

Nedavno su mi postavili dva zanimljiva pitanja: „Zašto se genijalnost često graniči s ludilom ili šizofrenijom?“ i „Da li genijalnost i zlodela idu ruku pod ruku?“

Ova pitanja izazivaju interesovanje kod mnogih ljudi. Ono što nazivamo natprirodnim sposobnostima, pristupom visokim nivoima informacija, zapravo je sposobnost da se pronikne u podsvest. Genijalna osoba ima pristup onim oblastima podsvesti koje su zatvorene za obične ljude. Ali pristup podsvesti, višim suptilnim planovima za čoveka koji nije moralno pripremljen, već je nevernik, može da se preokrene u naglo uvećanje gordosti i zatim njeno blokiranje kroz bolest, psihičke probleme i nesreće.

Vladimir Visocki ima pesmu „O pesnicima i histeričnim ženama“, koja govori o povezanosti prerane smrti pesnika i njihovom genijalnošću. Aleksandar Puškin je pesnike nazivao prorocima. Svi genijalni pesnici su bili vidoviti, imali su pristup suptilnim planovima, višim tajnama postojanja. Po pravilu su za svoja znanja plaćali zdravljem i životom.

Da li genijalnost i zlo mogu da idu u „paketu“? Ako čovek načini ogroman pomak u materijalnoj ili duhovnoj oblasti, ali zaboravlja na dušu, takva genijalnost se uvek pretvara u zlo i posledice mogu biti tragične.

Čovek nije gospodar prirode, već je njen deo. Kad zaboravimo na to, zaboravimo na veru, dušu i moral, bila kakva genijalna otkrića i izumi će nas voditi u provaliju i približiti nas crvenoj crti, posle koje civilizacija teško moći da preživi.

Prava genijalnost je genijalnost duše. To je poštovanje moralnih zakona, vera, prihvatanje više volje, osećaj jedinstva sa celim svetom, želja da se zaštiti okolni svet, shvatanje da ne možemo potčiniti svet sebi i upravljati njime. To se može nazvati pravilnim dijalektičkim odnosom svesti i podsvesti.

Šizofrenija

Što je čovek gordiji, slabije je njegovo jedinstvo sa Svevišnjim i manje je ljubavi u njegovoj duši. Kod čoveka s prekomernom gordošću pojavljuje se potreba za zadovoljstvima, a nedostatak ljubavi u duši on pokušava da nadoknadi spoljašnjim zadovoljstvima. Osobe koje su roditelji lišili ljubavi, od ranog detinjstva privlače seks, slatkiši, toksikomanija. Već sam pominjao kako prema proceni jednog od najistaknutijih psihijatara u Rusiji, prilično veliki broj mladih ljudi danas pati od psihičkih poremećaja.

Kad je reč o tome, indikativno je pismo mladića u kome je oslikano sveopšte raspoloženje današnje omladine.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Pišem Vam jer se nalazim u stanju očaja: veoma sam se udaljio od boga. Dozvolite mi da opišem redosled događaja koji su me doveli do ovog stanja.

Do svoje 10-e godine bio sam srećno dete. Međutim, drugovi iz škole su me nagovorili da probam masturbaciju. Navukao sam se na nju i od tada su počeli moji problemi.

Posle nekog vremena, prestao sam da verujem u boga, kao i da osećam život, a u 14-oj godini sam postao impotentan. Međutim, strast me nije napustila. Tada sam počeo da tražim utehu u drogama i da pušim marihuanu koja mi je davala lažni osećaj sreće. Pokušavao sam da prekinem s masturbacijom, ali nisam imao uspeha.

Zatim sam počeo da se bavim magijom i ezoterijom. Čitao sam knjigu „Magija besmrtnosti“. Tako se nastavilo do moje 17-e godine, a onda mi se desilo nešto strašno.

Celog leta sam pušio marihuanu s prijateljima, istovremeno sam se bavio sportom, pomoću suplemenata sam pumpao testosteron i

energiju, u skladu sa savetima iz iste knjige. Hulio sam na boga, podsmevao se hrišćanstvu. Umnogome je na mene uticao film „Borilački klub“. Toliko sam ga puta gledao i analizirao da su mi njegove destruktivne direktive prodrle u podsvest. Film je potpuno poricanje boga.

Jednom prilikom sam popušio spajs, a posle par nedelja, sledeći savet iz te knjige, podigao sam energiju pomoću akupunkture. I tada mi se desila strašna psihoza, agresija me je potpuno preplavila, nada mnom kao da su zavladali demoni koje sam prizivao. Generalno, bio je to apsolutni đavolizam. Kroz mene su čak govorili različiti entiteti, ali sam pri tom osetio kao da se nalazim u stanju detinjstva i sreće. Kao da su se u meni borile dve sile.

Sve se završilo s bolnicom i dijagnozom „šizofrenija“. Sada imam 21 godinu, četiri godine koristim psihotropne preparate koje mi daje majka, jer se plaši za moje stanje. Uzimajući ih, prestao sam bilo šta da osećam, a pamćenje mi je jako oštećeno.

Čitam Vaše knjige i gledam video-snimke, ali ništa ne mogu da zapamtim. Dugo sam nagovarao majku da mi ukine neuroleptik i to smo činili postepeno. Već nekoliko dana ga ne uzimam, koristim samo antidepresiv za spavanje. Plašim se pogoršanja stanja, ali život koji je bio kada sam uzimao neuroleptike takođe se ne može nazvati pravim životom.

U strašnom sam stanju, kao da sam se pretvorio u bezosećajnu telesnu ljušturu, bez sećanja i energije. Imam osećaj kao da mi srce probadaju noževima. Plašim se da nešto mogu učiniti sa sobom, stanje je ponekad nepodnošljivo.

Molim Vas, posavetujte me kako mogu da ispravim ovu situaciju? Zaista mi je potrebna Vaša pomoć. Očajan sam.

S poštovanjem...

Pokušajmo da sagledamo vaše probleme. U 10-oj godini, na nagovor drugova iz razreda, postali ste opsednuti masturbacijom i nakon određenog vremena ste prestali da osećate Boga i život. Zašto vam se kao tinejdžeru pojavila impotencija? Stvar je u tome da je impotencija – zaštita duše.

Svaki objekat ima tri nivoa postojanja: fizički, energetski i informacioni. Na fizičkom nivou objekat poseduje specifičan oblik.

Energetski nivo energije je povezan s funkcijom, a informacioni sa ciljem. Cilj proizvodi funkciju, a funkcija formira organ.

Izvršićemo poređenje sa usisivačem. Usisivač ima određeni oblik na fizičkom planu, njegova funkcija je uvlačenje vazduha, a svrha mu je prikupljanje prašine, čišćenje prostora. Ako se izostavi jedna od ove tri komponente, usisivač neće biti osposobljen za korišćenje.

Ako uništimo njegov fizički oblik, usisivač kao takav više neće postojati. Ako mu isključimo funkciju, odnosno ako prestane da uvlači vazduh, i pored zadržane forme, takođe će nam biti beskoristan. Ako se izgubi cilj – prikupljanje prašine, ni u tom slučaju nam usisivač neće biti potreban.

Čovek živi u skladu sa istim principima. Mora da ostvari svoje funkcije povezane sa zaštitom života, njegovim jačanjem i produžetkom. Smisao čovekovog života i svakog živog bića je učenje, razvoj i jedinstvo sa Svevišnjim. Razvoj ne može da se odvija bez promena koje su propraćene oslobađanjem energije. Oslobađanje energije je funkcija i sve dok je ona očuvana, postoji i živ organizam. Ako funkcija prestane da radi, živ organizam umire.

Čovek je sazdan na sledeći način: kad daje energiju, oseća zadovoljstvo. Šta je razvrat? Suština razvratnosti je u tome da se dobija zadovoljstvo zaboravljajući na cilj.

Kad čovek jede nešto ukusno i obilno, a nije mu cilj da zadovolji glad već da uživa u hrani, tad počinje da se prejeda. S jedne strane mu se pojavljuje višak spoljašnje energije, a s druge strane mu je potrebna energija za varenje hrane. Višak hrane dovodi do toga da ona ne uspeva da se svari i počinje da truje telo.

Da bi se zaštitilo od pogrešnog ponašanja subjekta, telo uključuje različite zaštitne funkcije, između ostalog i bolesti. Kada se čovek hronično prejeda zato što mu nije cilj da utoli glad, već da uživa, javljaju mu se problemi sa organima za varenje, potencijom i karakterom, pošto su telo, duh i duša povezani.

Svrha hrane i seksa je realizacija nagona za produženjem života. Cilj seksa je rađanje dece, a sredstvo je seksualno zadovoljstvo.

Kad čovek ima seksualne odnose u pubertetu, kad ima devojku koju voli i s kojom želi da zasnuje porodicu, odnosno – ima jasno definisan cilj, onda mu se za taj cilj iz podsvesti oslobađa energija. U čoveku se otkrivaju mogućnosti neophodne za stvaranje i zaštitu

porodice, vaspitanje dece, i njegov razvoj se nastavlja. Mladić se menja, postaje muškarac, snažan, prepun inicijative i samopouzdanja.

Šta se događa ako čovek ima seksualne odnose radi užitka i pritom ne želi da ima decu? Tad mu se duša prazni, jer se u toku seksualnog odnosa oslobađa ogromna količina energije potrebna da bi obezbedila život nerođenom detetu.

Kad dečak na početku puberteta često masturbira, to dovodi do ogromnog utroška energije i nanosi štetu njegovoj budućoj deci. Samim tim, da bi se zaustavio ovaj proces, pojavljuje se impotencija.

Kad čovek gubi glavni cilj – veru u Boga, kad je zaokupljen samo time da dobija užitak, kreće u potragu za različitim stimulansima koji će uvećati oslobađanje energije i pružiti mu veće zadovoljstvo. Ovi stimulansi su alkohol i droga.

Kod vas se pojačano oslobađanje energije nastavljalo do 17-e godine, tj. trajalo je pune tri godine. U početku se to dešavalo kroz seks, a zatim i kroz drogu. To nije bio priliv energije, kao što vi smatrate, već njena pojačana potrošnja.

Ukoliko čovek ne troši energiju na ljubav i spoznaju Svevišnjeg, već na zadovoljstva, ona u tom slučaju nema za svrhu jedinstvo s Bogom, već jačanje svog „Ja", svog ega, svoje važnosti. Poklonjenje zadovoljstvu i jeste greh koji čoveka udaljava od Boga i ljubavi. Samim tim što je više zaokupljen prejedanjem, seksom, različitim stimulansima, njegova vera u Boga je slabija. Nesuzdržavanje od želja uvek vodi ka tome da vera i ljubav u duši slabe.

Obnavljanje energije pomoću akupunkture je iluzija, imitacija uvećanja energije. Ujednačavanje energije na spoljašnjem nivou je primorava da bolje funkcioniše, ali ta energija se uzima sa suptilnih nivoa, iz duše. Kad čovek poboljšava stanje pomoću nekih tehnika, ozbiljno može da naškodi svojoj duši.

Čovek je sazdan tako da mu se problemi s dušom prenose na telo. Kad je bolestan, muči se i pati, to ga navodi da se vrati ka ispravnom sistemu vrednosti, ispravnom ponašanju i onda ozdravlja.

Ako, pak, budemo na spoljašnjem nivou neprestano uklanjali probleme s telom, počeće da nam pati duša. A kad pati duša, to ne vodi samo ka psihičkom rastrojstvu, već i uništenju čovekove sudbine i njegovih potomaka.

Kad suptilna energija ljubavi padne ispod određenog nivoa, počinje deformacija duše. Nije slučajno što postoji pojam „duševni bolesnik“.

Kada sam ranije dijagnostikovao osobe obolele od šizofrenije, u njima sam video ogromnu ljubomoru, koja je prevazilazila sve granice. Tada sam shvatio da nije u pitanju samo ljubomora, koliko pohota, požuda. Ako je čovek nezajažljiv u seksu, on postaje ljubomoran, odnosno ljubomora je posledica prekomerne požude.

Postaje ljubomoran onaj čovek za koga je cilj seksa uživanje, a ne rađanje dece, zasnivanje porodice i ljubav prema Bogu. Što je jača usmerenost na želje, veća je ljubomora, slabija vera u Boga i više je, na kraju, psihičkih problema.

U Bibliji je napisano da su potomci bludnice prokleti do desetog kolena. Potomke zločinaca, ubica, Bog kažnjava do četvrtog kolena, a potomke bludnice – do desetog. Zašto? Zato što prilikom priliva seksualnog zadovoljstva dolazi do najvećeg oslobađanja energije i samim tim se i najveći problemi pojavljuju pri pogrešnom odnosu prema seksu.

Seksualni promiskuitet i razvrat najbrže kvare dušu i lišavaju je energije ljubavi, pa tako dovode do urušavanja zdravlja, kao i problema sa psihom i sudbinom potomstva.

Na telesnom nivou bolest može da izgleda kao tumor, povišena temperatura. Na energetskom nivou, bolest s jedne strane izgleda kao poremećaj funkcije organa zbog nedostatka energije, a s druge strane, kao neprijatnosti, sudbinski problemi. Ista energija se troši kako na zdravlje tela tako i na sudbinu. A na nivou duše bolest isprva izgleda kao satanizam, neverovanje u Boga, podsmevanje religiji, a zatim – kao psihički problemi.

Psihotropne supstance koje koristite u nekoj meri stabilizuju vaše stanje tako što inhibiraju oslobađanje energije, ali ne rešavaju sam problem.

Da bi se prevazišla šizofrenija, potrebno je da osetimo zašto živimo, zašto jedemo i upražnjavamo seksualne odnose. Naš život nije cilj, već sredstvo, samo jedna etapa razvoja i spoznaje Svevišnjeg.

Kad čovek shvati zašto živi, onda, da bi realizovao ciljeve, počinje ispravno da upravlja funkcijom. Ako mu je cilj telesno uživanje, neprestano će se prejedati. Ako mu je cilj ljubav prema Bogu, prestaće

da se prejeda, jer prejedanje, odnosno višak spoljašnje energije, šteti duši.

Čovek koji teži spoznaji Boga i ljubavi, nastoji da obuzdava svoje želje i nagone. Prestaje da besciljno troši energiju, jer svaka porcija energije se oslobađa za određeni cilj. Kad budete imali ispravan cilj, vaša duša će polako početi da se ispunjava energijom ljubavi, energijom života i tada šizofrenija više neće biti potrebna.

Zašto se šizofrenija praktično ne leči? Zato što tendencija pogrešnog odnosa prema seksu i hrani može da prodre duboko u podsvest. Što dublje u podsvest prodre program klanjanja uživanju i odricanju od ljubavi zbog naslade, teže ga je promeniti i svoje želje podrediti ljubavi, razvoju i jedinstvu sa Svevišnjim. Ali kad čovek zna ka čemu stremi, daleko brže može da prevlada bilo koje probleme.

Sve zavisi od toga koliko je spreman da obuzdava svoje želje. Zbog toga i postoje periodični postovi u religiji, samokontrola uz molitvu i povlačenje. To doprinosi obnavljanju ispravnih funkcija duše, njenoj mobilizaciji za stremljenje ka primarnom cilju i nevezanosti za sekundarne ciljeve.

Vezanost možemo umanjiti pomoću askeze, gladovanja, osamljivanja, ograničavanja sebe u svemu. Ili, jednostavno, oprostiti onome ko nas je ponizio ili uvredio, i prihvatiti neprijatnosti koje su se desile kao pomoć s Višeg plana namenjene pročišćenju duše. To će biti daleko efikasnije nego primenjivati dugotrajne postove i osamljivanje jer je post neophodan ne samo za telo, već i za svest i dušu.

Kad čovek pročišćava dušu kroz obrede, rituale, pokajanje, molitvu, post, gladovanje, ali ne oseća potrebu za Bogom i ljubavlju, može se desiti ono o čemu je upozoravao Hristos: ako čistimo dušu tako što prognamo jednog demona, doći će ih sedam puta više.

Zašto? Stvar je u tome da ako čovek ne bude kažnjen za svoje grehe, on će još više grešiti.

Čista duša nije najveća sreća, već je to njeno ispravno stremljenje. Kad duša ima pravilno usmerenje, ona se sama čisti.

Zapravo, takozvani demoni, od kojih ljudi sanjaju da se oslobode, zapravo su njihova pomoć s Višeg plana. Demoni unižavaju čovekovu svest, koja vezuje dušu za telo, i pospešuju odricanje od Boga. Razumevanje zašto se to događa vodi ka prostom zaključku: demoni su pomoćnici Svevišnjeg, demoni su bolest koja nas podseća da smo zaboravili na ljubav i na Boga. Ta bolest nam kida dušu i telo, podsećajući

nas na našu nesavršenost i pogrešan smer. Zbog toga ne treba da se oslobađamo demona, već da se vraćamo Bogu.

Na početku čovek preispituje svoj život i kaje se zbog onog što je učinio, a potom se kaje zbog svojih pogrešnih osećanja. To je početak samopromene. Nadalje, on realno počinje da menja svoj karakter, da u svemu vidi prisustvo Svevišnjeg, trudeći se da nikad ne izgubi ljubav. I tada se sve menja nabolje, kako za njega tako i za njegove potomke.

Skrenulo mi je pažnju to što u svom pismu reč „Bog“ pišete malim početnim slovom. Neki ljudi navodno žele da pomognu svojoj duši, ali istovremeno ne poseduju neophodno poštovanje prema Svevišnjem i to nesvesno demonstriraju u svojim pismima.

Kad nečije ime i očestvo pišemo velikim početnim slovom, to je izraz našeg poštovanja prema njegovoj ličnosti i podsvesno nam se formira ispravan odnos prema njemu. Kada se prema nekome odnosimo nipodaštavajuće, to nam pojačava gordost, a smanjuje ljubav i, kao posledica toga, pre ili kasnije, sledi nam problem sa sudbinom i zdravljem.

Prezir, omalovažavanje drugih, osećaj sopstvene nadmoći u principu su već bolest. U komunikaciji s ljudima je veoma važno pokazati poštovanje, dobrodušnost, iskrenost i ljubav.

Čovek je društveno biće i ako zna ispravno da komunicira s ljudima, mnogo toga može da postigne u životu; takođe može da ima harmoničnu porodicu i zdravu decu. Često ni sami ne slutimo kakvu štetu možemo naneti svojoj podsvesti i duši samo zato što ne poštujemo etiku u međuljudskim odnosima.

U literaturi je dopušteno da se reč „Bog“ piše malim i velikim slovom. Ali, ono što je standard u literaturi – jedna je stvar, a to kako Svevišnjeg doživljava naša duša – potpuno je druga. Ako želite da ozdravite, pišite reč „Bog“ velikim početnim slovom. Pojam „Bog“ bi trebalo za vas da bude s velikim slovom. Takve stvari neprimetno, ali vrlo osetno utiču na naše duševno i fizičko stanje.

SODOMSKI GREH

Povremeno sa interneta dobijam interesantne informacije: anegdote, fotografije, kraće video-klipove. Sve je to novo i neobično, ali na to smo se već navikli. Omogućena je momentalna razmena informacija, mišljenja i to je jedna od prednosti i dostignuća savremene civilizacije.

Primetio sam da je u poslednje vreme opšti nivo viceva, anegdota i video-klipova daleko od savršenog. Stvar je u tome da je vrlo važna motivacija: s kojim ciljem se kreira određeni informacioni objekat i zašto se postavlja na Internet.

U osnovi svake motivacije je informacija. „U početku beše Reč“, napisano je u Bibliji. Informacija koju dobijamo, isto kao i hrana, utiče i menja našu informacionu strukturu.

Mnogo puta su me pitali o homoseksualnosti. Objasnio sam da je homoseksualnost bolest, kao posledica pogrešnog sistema prioriteta, povećane vezanosti za svet, zavisnosti od želja i nagona. Konačno, sve dovodi do toga da čovek postaje rob svojih želja, gubi energiju, a zatim dolazi do degradacije duše, duha i tela.

Međutim, postoje osobe koje su od rođenja homoseksualne. Takođe postoje homoseksualci čija je prvobitna seksualna orijentacija bila normalna. Ove osobe, koje su podlegle vrlo dosadnoj propagandi a koja se u današnje vreme svuda vodi, ne isključuju mogućnost da imaju homoseksualne kontakte. Tokom određenog perioda čovek postaje biseksualan, a zatim se vraća normalnoj seksualnoj orijentaciji.

Sećam se jednog od svojih prvih iskustava kada sam povezivao uzrok s posledicom, a radilo se o analizi života poznatog francuskog glumca Žerara Depardjea, koji je imao krajnje problematičnog sina. Privlačili su ga narkotici a nakon jedne povrede je trpeo jake bolove u kolenu. Kao što pokazuje moje istraživanje, problemi s kolenom upućuju na probleme s potomstvom. Bolovi su bili tako jaki da više nije mogao da ih podnese, te su lekari bili prinuđeni da mu amputiraju nogu. A zatim je, posle nekoliko godina, u prilično mladom dobu, umro od upale pluća.

U jednom od intervjua, Žerar Depardje je pričao o tome kako je u mladosti umalo upao u kriminalno društvo, kao i da je, prema

sopstvenom priznanju, „sve probao“, uključujući i homoseksualne odnose.

Kad čovek upražnjava neprirodne oblike seksa, on crpi, ma koliko to čudno izgledalo, mnogo jače zadovoljstvo nego prilikom normalnog seksualnog odnosa. Razlog je u tome što prirodan seks nije namenjen samo fizičkom začeću deteta, već i tome da energetski omogući njegovu dobru sudbinu i zdravlje. S tim ciljem se oslobađa ogromna količina energije, koja se doživljava kao orgazam.

Tokom neprirodnog seksa, sva oslobođena energija se usmerava samo na uživanje. Ali svaka funkcija koja gubi svoju svrhu i smisao, počinje da se gasi. Ono što nazivamo razvratom, neprirodnim oblicima seksa, vodi ka impotenciji i neplodnosti, a takođe i rođenju dece kod koje se kasnije pojavljuju veliki problemi sa zdravljem i sudbinom, kao što se desilo sa sinom Žerara Depardjea.

Grupni seks, svingerizam, koji se često praktikuju na Zapadu i koji su više puta pokušavali da legalizuju i učine ga uobičajenim u Rusiji, suštinski je program uništenja potomstva.

Žena treba da ima jednog muškarca s kojim će roditi decu. Ako joj je svejedno s kim će imati seksualne odnose, ako ih upražnjava sa više partnera, njen prioritet nije rođenje dece, već fizičko zadovoljstvo. Kao posledica toga, energija takve žene obično je usmerena ka euforiji, a ne ka obezbeđivanju održivosti potomstva, tj. oslobađanje energije postaje besmisleno.

Sećam se jednog indikativnog slučaja. Kod pacijentkinje koja mi je došla na konsultaciju video sam program uništenja dece do sedmog kolena. Pomislio sam da je imala abortus ili se na unutrašnjem planu odrekla rođenja dece. Saopštio sam joj to ali se ispostavilo da se ništa slično nije desilo. Dugo sam joj postavljao pitanja i na kraju sam pronašao uzrok najjačih deformacija u njenom polju. Ispostavilo se da je to bio oralni seks.

Oralni i analni seks na energetskom planu su vrlo slični: oni obrazuju program uništenja potomstva do sedmog kolena. Čovek koji je opsednut neprirodnim vrstama seksa, opustošuje svoje potomke i krajnje negativno utiče na njihovo zdravlje i sudbinu.

I homoseksualni odnosi formiraju u čoveku program uništenja potomaka. Kod takve osobe se dešava promena podsvesnih ciljeva – njena podsvest se u potpunosti premešta sa obezbeđivanja potomaka na dobijanje naslade.

Modelovao sam situaciju u slučaju kad čovek samo razmišlja o homoseksualnom kontaktu i bio sam poražen. Ispostavilo se da ako u tom trenutku kod njega ne dođe do osude i unutrašnjeg zaustavljanja takvih misli, one će aktivirati program uništenja potomaka do trećeg kolena. To još jednom potvrđuje činjenicu da na našu energiju ne utiče samo naše ponašanje, već i osećanja i misli.

Pre nego što čovek počini neki prestup, on se prestupno ponaša u mislima i osećanjima, dopuštajući da je takvo ponašanje dopustivo. Ako ne bude jasno shvatio šta je dobro, a šta loše, onda se ponavljanje na nivou svesti samo nekih misli, slika i scena učvršćuje i postaje potreba i smernica ka delovanju, a zatim se ispoljava na fizičkom planu.

U današnje vreme homoseksualci usvajaju decu i statistika pokazuje da se kod takve dece kasnije pojavljuju ozbiljni psihički i sudbinski problemi. Najverovatnije im se može desiti isto ono što sam uočio prilikom dijagnostike klonova.

Kada sam dijagnostikovao klonirane životinje, video sam u njima smrt potomstva do šestog kolena. Mlada ovca Doli je imala zglobove kao vrlo stara ovca. To znači da i pored lepog spoljašnjeg izgleda, u klonovima postoje nepovratni i negativni procesi.

Naša civilizacija, koja je navikla da se fokusira na formu i ignoriše dušu, tj. sadržaj, i dalje se klanja vidljivom, spoljašnjem blagostanju, i to se, nažalost, dešava ne samo u oblasti filozofije i religije, već i medicine.

Na jednom seminaru sam pričao o konsultaciji koju sam imao u Češkoj. Pacijentkinja, mlada žena, imala je ozbiljne zdravstvene probleme. U Češkoj je bilo prevedeno i objavljeno više desetina mojih knjiga i ona ih je sve pročitala. Radila je na sebi, molila se, preispitivala svoj život. Počeo je da joj se poboljšava karakter, da prolaze bolesti, ali onda joj se fizičko stanje naglo pogoršalo.

Obratila mi se i zamolila da joj objasnim šta se događa. Nakon razgovora s njom zaključio sam da je pogoršanje njenog stanja povezano s potomcima. Video sam u njoj niz prestupa, veliki teret na deci, ali i dalje nisam mogao da shvatim razlog tome.

Razgovarao sam s njom oko sat i po vremena, a zatim je ona iznenada rekla:

– Rekli ste da imam probleme s potomcima, da treba da se molim za njih... Ali moj glavni problem je u tome što sam trenutno u homoseksualnoj vezi.

Tada je sve došlo na svoje mesto. Rekao sam joj:

– Čitali ste moje knjige, opraštali ste ljudima, molili se, radili na tome da sačuvate ljubav i sve ste činili ispravno, osim jedne stvari: niste se menjali. Ljubav prema Bogu je jedinstvo s Tvorcem i postajanje nalik Njemu. Kad nekog volimo, mi ga oponašamo. Postajemo nalik njemu, ličimo na njega. Volimo njegove roditelje, imitiramo ih, postajemo im nalik – da bismo preživeli. Isto se može reći i za naš odnos prema Bogu.

Potrebno je da shvatite jednu prostu stvar: ako ste se okrenuli Bogu i počeli da se molite, treba da budete spremni na promene, na to da ćete prekinuti homoseksualne odnose, da će početi da vam se menja karakter i način života.

Ako smatrate da možete da se molite, kajete, pričate o ljubavi prema Bogu i ostanete takvi – kakvi ste sad, zasigurno će biti problema. Kad čovek u molitvi Bogu upućuje reči ljubavi, ali se u isto vreme ne menja, onda to ničemu neće voditi, ili ako čovek istinski teži Bogu, s Višeg plana će ga podsticati na promene kroz bolesti i nesreće.

Ako zaista želite da ozdravite, treba da shvatite da je homoseksualnost bolest koja se može pobediti.

Kod svih homoseksualaca koji su mi dolazili na konsultaciju video sam jednu istu sliku – vrlo snažnu vezanost za život, klanjanje nagonu produženja vrste. Samim tim, u njima je postojala ogromna unutrašnja ljubomora i apsolutna nemogućnost podnošenja bola koji im je nanela voljena osoba. Zbog toga im se i menjala seksualna orijentacija.

Kada su naučili da prihvataju duševni bol i sačuvaju ljubav uprkos uniženju duše, kod njih je suptilna životna energija počela aktivnije da cirkuliše i prestajali su da osećaju privlačnost prema istom polu.

U današnje vreme se događa vrlo snažno ubrzanje svih procesa, i zato se svaka agresija vrlo brzo akumulira u dušama ljudi. Analizirajući ovu situaciju, shvatio sam reči Isusa Hrista: „Jer svakom koji ima, daće se, i preteći će mu; a od onog koji nema, i šta ima uzeće se od njega“. (Jevanđelje po Mateju 25:29) To znači da će oni koji idu putem promene karaktera mnogo brže savladati svoje probleme, bolesti i nedaće. I obrnuto: kod onih koji ne žele da se menjaju, čak i najmanja narušenja će dovoditi do vrlo ozbiljnih posledica.

ISTORIJAT JEDNE BOLESTI

Pre nekoliko godina sam imao prepisku s jednom mladom ženom koja je patila od kamena u bubregu. Kamen se obrazovao, zatim smanjio, istopio, a onda je sve krenulo ispočetka. Svi ovi procesi su određeni čovekovom energijom, nivoom svesti i pomoću nje prevazilaženjem ličnih problema.

PREPISKA

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Pre svega želim da Vam se zahvalim za napore koje činite. Bez Vašeg sistema ne znam šta bi bilo s nama! Malo ko odabere da posveti život spasenju čovečanstva. Hvala Vam!

Shvatam da najverovatnije nemate vremena za nečije lične probleme. Odmah želim da Vam kažem da sam se, pre nego što ću Vam napisati pismo, trudila, radila sam na sebi, ali po svojoj prilici nešto nisam u stanju da shvatim.

Ispričaću Vam nešto o sebi kako biste imali potpuniju sliku. Pre šest godina sam Vam se već obraćala za pomoć. Imam uvećan levi bubreg i u njemu ogroman kamen. Lekari su mi savetovali da se kamen odstrani.

Konsultovali ste me preko telefona i rekli da mi je duša zatvorena zbog vezanosti i uninija. Priznajem da je sve to bilo prisutno u mom životu. Nakon rada na sebi i prolaska kroz mnoge situacije, kao i zahvaljujući Vašoj podršci, situacija se poboljšala i kamen se smanjio.

Nakon četiri godine, nastupio je jako važan događaj u mom životu. Nekog sam zavolela. Nema susreta, poljubaca, dodira. Nema ničega. On je najbolji prijatelj mog muža. Osećam da ni on nije ravnodušan prema meni, iako to pokušava da prikrije, ali njegovi pogledi i postupci govore o njegovim osećanjima.

Nikad nisam prevarila muža niti sad to želim da činim. Ova situacija traje već dve godine. Osećanja su mi podjednako snažna i jako se mučim zbog toga. Imam divnog muža koji me jako voli. Zajedno smo 18 godina. Ali takva osećanja prema mužu nikad nisam gajila.

A sad ću preći na svoj problem. Nalazim se pred operacijom. Opet je u pitanju bubreg. Kamen je ponovo porastao i obrazovalo se još mnogo novih. Više i ne pamtim šta je uninije, a događaje iz prošlosti sam preispitala mnogo puta. Takođe pokušavam da prevaziđem agresiju prema muškarcima.

Molim Vas, recite mi šta sam previdela. Postoji verovatnoća da ću imati i operaciju na jajnicima.

Hvala Vam još jednom što ste pročitali moje pismo.

Zamolio sam je da opiše svoj karakter, da mi ispriča o problemima u svojoj porodici, najvećim životnim iskustvima kao i o tome kad su počeli da joj se dešavaju problemi s bubrezima.

...Moja loza, koliko shvatam, ničim nije preterano opterećena. Nije bilo ubica, samoubica niti razvoda. Bilo je muževa koji su mnogo pili, ali se niko nije razveo. Majka je imala dva abortusa, no i pored toga je rodila troje dece, a ja sam najmlađa.

Pre mnogo godina, moja majka se jako promenila posle posete ektrasensu koji joj je ulio samopouzdanje. Nakon toga joj se probudila seksualnost, te je pronašla ljubavnika.

Otac je uvek bio despot. Tukao je brata za trojke u školi, a meni je za četvorke nedeljama zabranjivao izlazak. Smisao života mu je bio u radu. Bio je vrlo pohlepan i na kraju, kad je rublja pala, izgubio je svu ušteđevinu. Kad je majka pronašla ljubavnika, otac je otputovao na sever i pre odlaska joj je rekao: „Sve zavisi od tebe.“ Nikad ga više nismo videli.

Sestra mi je upala u loše društvo i rano počela da stupa u seksualne odnose. Kako se kaže, išla je iz ruke u ruku. Rodila je dvoje dece, ali su umrla još kao mala. Nakon toga je odlučila da više nikad ne zatrudni. Sada je u četrdesetim godinama i isto tako švrlja, ima po dva-tri muškarca istovremeno. Jedno vreme je mnogo pila i pušila, ali je pronašla u sebi snagu da s tim prekine. Napustio ju je muž zato što ga je varala i ona je potom našla kriminalca koji joj izvlači novac.

Što se mene tiče, priča je drugačija. U detinjstvu me je silovao rođeni brat, i to nekoliko puta. Nikad o tome nikome nisam ispričala, niti se žalila. Baš u tom periodu sam počela da čitam Bibliju – samo sam osetila da treba da je čitam.

U 14-oj godini sam se prvi put zaljubila u mladića koji je bio 10 godina stariji od mene. Ništa nisam očekivala od njega, niti sam težila nekoj bliskosti, nego sam ga jednostavno volela. Dve godine kasnije upoznala sam svog budućeg supruga koji je bio ljubavnik moje majke. Jedno vreme se viđao i sa mnom i s njom. Kada se sve otkrilo, majka mi je oprostila i blagoslovila našu vezu. Generalno, sve je u stilu „Santa Barbare“.

Sad imam 30 godina. Nikad nisam varala muža, niti imala abortuse, ali ne možemo da imamo decu.

Od 14-e godine sam počela da čitam Vaše knjige, ali sam prestala, jer mi nisu legle. Nastavila sam da čitam Bibliju, što činim i danas. Više mi se sviđa Stari zavet, ali sa zadovoljstvom čitam i Jevanđelje.

Zahvaljujući očevom vaspitanju, bilo mi je jako važno da imam najbolje ocene – sad mi je čak i smešno kad se toga setim. Na fakultetu sam diplomirala s najvišim ocenama, ali na petoj godini sam imala profesora koji me nije voleo i namerno mi je dao nisku ocenu. Nisam dobila počasnu diplomu i zbog toga sam bila jako uzdrmana.

Iste godine na mene su se sručile bolesti: problemi sa srcem i levim bubregom, upala pluća, suženje leve karotidne arterije, prignječen vratni pršljen.

Tokom svih godina braka suprug me nikad nije prevario, uvek je bio tu da me podrži i uteši. Imam jako lepe odnose s njegovom decom iz prvog braka, a sad i sa unucima. Brine o meni, uvek je nežan i pažljiv. Prijatelji, kolege i poznanici ga jako poštuju, uvek je spreman da pomogne.

Čitam Vaše knjige, gledam seminare. Rad na sebi mi je postao deo svakodnevice. Mnogo toga sam prošla i preispitala u sebi.

Pričinjava mi veliku sreću kad dajem poklone i pomažem ljudima; nije mi važno da li će mi biti zahvalni ili ne. Jednostavno mi se dopada osećaj koji me je preplavilo. Možda to i jeste ljubav prema Bogu.

Moji gresi mi više ne pobuđuju ogromnu krivicu. Jednostavno sam ubeđena da više neću tako postupati.

Danas sam posetila lekara koji još uvek ne zna šta tačno treba da se preduzme po pitanju bubrega: prepuni su kamenja. Ali, funkcija im nije smanjena i kamenčići su mali. Istina, postoje i dva veća. Generalno, nagoveštavaju mi moguće odstranjenje bubrega. Takođe se ispostavilo da mi se i u desnom bubregu nalazi mikrokamen.

Kada je žena prekomerno gorda, s Višeg plana joj moraju pristizati uniženja i ograničenja. Ako gordost pređe u požudu, ona može da pretrpi silovanje, odnosno da bude dvostruko unižena.

Gordost je udaljavanje od Boga. Jedan od najsnažnijih faktora koji formira gordost je nemogućnost podnošenja duševnog bola koji nam nanosi voljena osoba. Ne kaže se slučajno „Čovekovi neprijatelji su njegovi bližnji“.

Potrebno je da naučite pravilno da volite. Zemaljska ljubav ne treba da se pretvara u strast i vezanost, već u zahvalnost Bogu. Voljena osoba ne bi trebalo da bude cilj, već sredstvo za jedinstvo s Bogom. Kako se to postiže?

Zemaljska ljubav je put ka rađanju potomstva i produženje vrste, zarad održanja života. Ljubav prema Bogu povezana je sa žrtvom, sa oslobađanjem od vezanosti. Žrtva može biti različita – u vidu novca, stvari, želja. Ali suština žrtve je uvek ista – ograničenje života. Da bi uvećao ljubav prema Bogu, čovek, bar delimično, mora da se odrekne života.

Neplodnost je prinudna žrtva. Neuzvraćena ljubav, ako se pravilno prihvati – još je veća žrtva. Ali ako se čovek, nevoljno prinoseći žrtvu, iznutra protivi i muči, njegova žrtva postaje poput one koju je prineo Kain. Takve žrtve Bog ne prihvata.

Lekcije i iskušenja vam pristižu da biste zemaljsku ljubav preobratili u božansku, prevazilazeći pohotu, požudu, klanjanje životu. To je vaša prilika da prevladate greh. Šansu trenutno ne možete da iskoristite pošto vam je u svesti protivljenje koji se transformiše u samouništenje.

Kada se želje potiskuju ili se ne ispunjavaju, čovekova životna energija opada. Zbog toga može da oslabi bubrežna funkcija i da se u njemu formira kamen. U takvoj situaciji postoje dva izlaza: ili ostvariti želju ili je modifikovati u savršeniju.

Sledeće njeno pismo bilo je vrlo kratko.

Danas sam bila kod lekara. Sada već predlažu da se kamen usitni umesto da se odstranjuje bubreg. Nastavljam i dalje s pokušajima da Kaina zamenim Aveljom.

Razmotrimo malo situaciju. Kako se najčešće oblikuje čovekova sudbina? Šta određuje čovekovo zdravlje i blagostanje? Svakom čoveku je inicijalno, s Višeg plana, data porcija energije, određena sudbina i predodređenost, a u podsvesti mu je ugrađeno iskustvo njegovih predaka iz prethodnih života.

Prosečno, svaki čovek se upravlja po tome kako žive drugi ljudi. Ako se devojke udaju, rađaju decu i imaju srećne porodice, onda, naravno, i mlada žena očekuje isto od svoje sudbine. Ali ako im je u lozi prisutna gordost, koja se, dospevši do opasne granice, pretvori u požudu i pohotu, suočiće se s problemima.

Pokazatelj toga koliko joj je opterećena loza, a podsvest ispunjena onim što nazivamo gresima, mogu biti spoljašnje situacije. Silovanja ili agresivni nasrtaji muškaraca, nepravedan odnos okruženja – sve su to znaci da se u njoj krije ozbiljan problem.

Što je manje ljubavi u duši, veća je zavisnost od sporednih vrednosti, i stoga čovek ima više problema. Paganin mora stalno da živi u uslovima gubitaka, neprijatnosti, bolesti – samo ga to može naterati da veruje u Boga.

Kada se čoveku događaju nesreće i pojavljuju mu se ozbiljni problemi, podsvest mu intuitivno teži ka Bogu, otvara se za Njega i dobija neophodnu porciju ljubavi i energije. Ovaj proces je razrađen tokom miliona godina evolucije.

Ako pak čovek ima bezbrižan život, od njega se zahtevaju ozbiljni napori da bi sačuvao veru i da mu se duša ne bi okrenula od Boga. Kad je čovekova sudbina srećna, po pravilu – vera u Boga u njemu slabi.

Što je veća ženina vezanost za svet, za zemaljske vrednosti, manje su šanse da će joj i muž biti onakav o kakvom je maštala. Što je veća njena unutrašnja agresivnost, suprug treba da bude nesavršeniji i problematičniji. To je zakon. On mora da je prevari, ili nenamerno uvredi ili pričini duševnu traumu. Sve dok trauma, kao trn, čuči u ženinoj duši, ona se neće vezivati za svog muža.

Da bi se rodila deca, žena mora da prođe kroz kaskadu uniženja i da sačuva ljubav. Ako ne zna kako to da učini, deca joj neće biti data.

Pretpostavimo da žena ima izvestan stepen izdržljivosti, jer je pre braka ispravno prošla kroz iskušenja, poniženja i gubitke. Udaje se, neko vreme se odoleva, iznutra se ne vezuje za muža i živi harmonično. Muž joj je dobar, brine se o njoj, podržava je, ali nakon nekog vremena ona

opet podsvesno počinje da se vezuje za njega, što joj pogubno utiče na dušu.

Šta može da se učini u ovom slučaju? Kako sudbina može da spasi ženu?

Suprug mora da je uvredi, ponizi, da je prevari, ili ona može da postane frigidna, ili će biti silovana, i muž će saznati za to. Vezanost joj oduzima energiju – što znači da se kod nje mogu pojaviti problemi s genitourinarnim sistemom. Ta bolest će blokirati, ili usporiti vezanost. Stoga će ona biti prinuđena da izabere: ili porodičnu sreću i bolest, ili zdravlje, ali razorenu porodicu.

Moguća je i sledeća varijanta: da se zaljubi u drugog muškarca. U suštini ga ne voli, ali osećaj zaljubljenosti joj je potreban da bi prestala da se fokusira na muža. Zatim počinje ono što možemo nazvati klasičnom psihoanalizom.

Sigmund Frojd je otkrio jednostavnu zakonomernost: kad se seksualne emocije potiskuju, pojavljuju se problemi sa zdravljem. Nerealizovana emocija pretvara se u program samouništenja. Frojd je doneo jednostavan zaključak: da bi čovek bio zdrav, ne sme da suzbija seksualne emocije.

U principu, ova šema je poznata od davnina: ako neko napada životinju, ona mora da odreaguje agresivno da bi se zaštitila i preživela. Ako životinja počne da potiskuje agresiju ili joj se ne dozvoli da je ispolji, ona može da strada. Ako se agresija pretvori u depresiju, životinja će se razboleti.

Ako čovek, ishodeći iz pristojnosti, potiskuje svoju srdžbu i nezadovoljstvo zbog nečeg, može da oboli od ozbilj-ne bolesti, pa i neizlečive – i to za prilično kratko vreme. Ali ako ne bude suzbijao agresiju, biće uništeni temelji na kojima počiva društvo. Psihoanaliza ne komentariše takvu mogućnost, njoj je poznato samo jedno pravilo: osećanja se ne smeju potiskivati. To je apsolutno tačno.

Agresija, koja se pretvara u depresiju, oblik je odbrane, a da biste rešili ovu dilemu potrebno je da naučite pravilno da se štitite i pravilno sukobljavate. Agresivna osećanja kao oblik zaštite treba pretvarati u upravljanje situacijom i napore koji su usmereni na promenu situacije, odnosno trebalo bi da naučite kako jedno osećanje da transformišete u drugo.

Rečima se može postići mnogo više nego pretnjama i agresivnim ponašanjem. Kad postoji dobrodušnost, ispoljavanje lojalnosti,

spremnost da se razume i prihvati gledište druge osobe, pomoću nekoliko reči ne samo što se može zaustaviti sukob, već se i neprijatelj može pretvoriti u prijatelja.

Seksualne osećaje treba transformisati u ljubav. Navikli smo da se orijentišemo na naučna znanja. Nauka veruje da seksualne osećaje ne treba suzbijati, jer ćemo se u suprotnom razboleti. S druge strane, religija kaže da ih treba obuzdavati, pa čak i potiskivati.

Ali stvar je u tome što će u oba slučaja čovek biti suočen s problemima – zdravstvenim, porodičnim, ili u ličnim odnosima. Međutim, tajna je jednostavna: seksualna osećanja treba preoblikovati u prijateljstvo, komuniciranje, kreativnost i, konačno – ljubav prema Tvorcu.

Naš život, zdravlje i delovanje su plod božanske ljubavi koju smo dobili. Naravno, ovu ljubav moramo da vraćamo nazad. Čim čovek počne da zaustavlja taj proces, energija ljubavi mu slabi, on gubi osnovnu životnu snagu i njegovi potomci će biti suočeni s problemima. Kad dobijemo poklon, potrebno je da zahvalimo onome ko nam ga je dao.

Odvikli smo se od beskorisne ljubavi, te naša ljubav zavisi od ponašanja druge osobe, od njenog odnosa prema nama, lepote, karaktera. Zemaljska ljubav je uvek adresovana, usmerena na rezultat – to je normalno. Ali čovek je dualno biće i zato mora da iskusi dva osećanja, dva oblika ljubavi – primarnu, božansku, i zemaljsku. Zemaljska ljubav periodično treba da se preobraća u božansku.

Umeće da nesebično volimo, ne očekujući razne pogodnosti i seksualno zadovoljstvo, i jeste umeće da zemaljsku ljubav preobražavamo u božansku. Kad nam unutrašnja sreća postane važnija od odnosa sa osobom koju volimo, kad sve što se događa postaje sredstvo za ljubav prema Bogu – onda se ne vezujemo za zemaljska blaga, već se razvijamo.

Čim spoljašnja sreća, u komunikaciji s voljenom osobom, postane važnija od unutrašnje, odmah se pojavljuje zavisnost, a zatim počinju problemi sa sudbinom i zdravljem.

Zbog toga treba da osetite sreću što vam Bog pruža ljubav i priliku da doživite taj osećaj. Tog osećaja nikad ne treba da se odričete. Ali, ne treba ga ni vezivati za užitak koji proističe iz komunikacije s voljenom osobom, zadovoljstvo usled fizičke bliskosti s njom.

Prva ljubav, koja je najčešće nesrećna, potrebna je u pubertetu kako bi mladi ljudi osetili da je ljubav prema Bogu važnija. Ali, tako je

nekad bilo. Danas osećaj zaljubljenosti odmah odvuče mlade u postelju i oni sve manje umeju da vole božanskom ljubavlju. Međutim, ljudska ljubav je po sebi uvek sebična; to je put koji nikud ne vodi. Bez božanskog, čovek brzo degradira na životinjski nivo.

Elem, hajde da promodelujemo vašu situaciju. Žena se zaljubljuje ali ne želi da se sastaje s muškarcem koga voli. Potiskuje svoja osećanja prema njemu usled čega se razboljeva.

Ako, pak, posluša svoja osećanja i počne da se sastaje s ljubavnikom, komunicira s njim, pa dođe čak i do seksualnih odnosa, njeno zdravlje će biti spaseno. Međutim, za to saznaje njen muž i porodica joj se raspada, ili ona prekida vezu s drugim muškarcem. Međutim, muž joj postaje neinteresantan i ona počinje da se muči živeći s čovekom koga ne voli.

Moguća je i druga varijanta: žena se razvodi od muža i pronalazi spoljašnju sreću s drugim muškarcem, ali se potom ispostavlja da ga ne voli. Žaljenje zbog onoga što je učinila počinje da joj podriva zdravlje i ona se razboljeva od novih bolesti.

Kad je žena snažno vezana, a u duši ima malo ljubavi, koju god opciju da izabere – da potiskuje osećanja, da učini preljubu ili napusti muža – u svakom slučaju će biti suočena s problemima. Raspadaće joj se ili zdravlje, ili porodica, ili i jedno i drugo.

Beskorisno je na spoljašnjem planu tražiti rešenje za takav problem. Ako zemaljsku ljubav, koja joj je poklonjena s Višeg plana, žena pokuša da pretvori u božansku, ona će dobiti šansu i da sačuva porodicu, i da oseti uzvišena osećanja, i da smanjivanjem zavisnosti i vezanosti spasi svoju dušu.

Treba razumeti da se bez promene karaktera, bez transformacije naših osećanja, ne može rešiti nijedan ozbiljan problem.

Nakon nekog vremena napisao sam joj pismo u kojem sam je upitao za zdravlje i ona mi je odgovorila.

Dobar dan Sergeju Nikolajeviču!

Danas sam izašla iz bolnice. Nakon slušanja Vaših audio-snimaka, krenule su mi bubrežne kolike. Noću su dostigle takav nivo da nisam mogla ni da se pokrenem. Činilo mi se da unutar mene teče vrela lava. Molitve mi nisu pomagale, zapravo nisam ni mogla da se molim zato što mi je glava bila preteška.

Saopštiću Vam neke stvari iz moje prošlosti. Pre šest meseci sam izgubila posao i tri meseca nisam mogla da nađem novi, iako imam visoko obrazovanje i iskustvo. Zatim su mi ponudili radno mesto na Severu, u lokalnoj administraciji, uz obezbeđen stan i prilično visoku platu. Prihvatila sam posao i otputovala sa suprugom.

Međutim, kada su mi se javili problemi s bubrezima, morali smo da se vratimo jer tamo nije bilo lekara-specijalista. Veš mašinu koju smo kupili nismo mogli da prodamo. Za nju sam se jako vezala i bilo mi je žao da je neko dobije za džabe.

Iste noći sam u mislima iznenada uzviknula: „Pokloniću je, daću je, žrtvovaću se!“ Bol mi je odmah popustio. A zatim se ispostavilo da su analize prvi put postale dobre od kada sam primljena u bolnicu. Iznutra sam „pustila“ mašinu i, generalno, celu situaciju s nedostatkom novca i sudbinom. Samo sam osetila da više nisam zavisna od njih. Odmah mi je bilo lakše da se molim.

Uoči operacije kamen se smanjio, te su uspeli da ga u celosti zdrobe. Ispostavilo se da nije bio koralni.

Koralno kamenje nastaje zbog jakog odliva energije. Kada je gubitak energije veći, može se pojaviti i onkološka bolest. Ako je reč o manjem gubitku energije, obrazuju se obični kamenčići, a kada oticanje energije počne da slabi, oni se smanjuju.

Posle mesec dana sam dobio još jedno pismo od nje.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Izvinjavam se što Vas ponovo uznemiravam.

Danas mi je urađen kontrolni ultrazvučni snimak. Kamenčići su se uvećali, spojili. Postoji sumnja da su koralni. Iskreno rečeno, u šoku sam. U duši su mi svetlost i radost, s ljubavlju prolazim kroz sve situacije, i onda odjednom! Straha nema, ljubav, radost i svetlost me nisu napustili, ali su mi se pojavile misli zašto nema poboljšanja...Uskoro bi trebalo da idem na drugu operaciju.

Ako se kamenje uvećava, to znači da energija pada, odnosno da se pojačava vezanost. Razmislite zašto se to dešava. Biće da nešto ne možete da promenite u svom karakteru ili postoji neka greška u sistemu ciljeva.

Možda još uvek niste mogli nešto da prihvatite. Možda ste učinili neki prestup protiv ljubavi.

Analizirajte svoje reakcije na ljude koji vas okružuju. Najopasnije emocije su očaj i prezir prema muškarcima.

Dobar dan Sergeju Nikolajeviču!

Imala sam mnogo situacija koje su iziskivale osuđivanje muškaraca. Tokom proteklih mesec dana takve situacije su se posipale po meni kao iz đavolje vreće – ali nijednog trenutka mi se nije pojavio taj osećaj, već samo ljubav i radost.

Znate, juče, dok sam stajala na stanici i čekala autobus, srela sam svoju učiteljicu, koju nisam videla dugo godina. Ona mi je rekla: „Iz nekog razloga sam bila sigurna da imaš decu.“ Malo sam se zbunila ali sam joj odgovorila da čim je ona uverena u to tako će sigurno i biti. Svog sina sam jednom prilikom sanjala.

Možda je vreme da se molite za decu. Možda su vam se približila na suptilnom planu i to je pogoršalo bolest.

Nedavno sam dobio još jedno pismo od nje.

Dobar dan Sergeju Nikolajeviču!

Ponovo želim da podelim novosti s Vama. Pre svega, hvala Bogu i Vama na svemu. Osećaj zahvalnosti je neizmeran. Dobro sam podnela još dve operacije. Pre treće sam iznenada shvatila da sudbinu treba da volim.

Ali evo, počelo je proleće, a mene je preplavio talas uninija, tj. pre bi se moglo reći – cunami. Jako sam zabrinuta jer nemam decu a imam mnogo ginekoloških problema.

Nastavljam da menjam svoj odnos prema sudbini. Oči su počele da mi se otvaraju ka onome što mi je ranije izgledalo kao nesreća. Vidim kakvu ljubav i brigu mi pruža Gospod, kako me podržava, brižno mi pomaže i nežno me uči. Hvala Mu.

Ne znam da li ću uspeti da prođem kroz situacije kad ponovo nastupi uninije. Nešto mi stvara prepreku. Još nešto preostaje da se osvesti. Uskoro će i četvrta operacija.

Hvala, Sergeju Nikolajeviču! Neka Bog blagoslovi Vas i Vaše najmilije!

S poštovanjem...

U proleće prilično snažno počinje na nas da deluje energija potomstva. Životna održivost potomaka je tesno povezana s grešnim tendencijama, odnosno negativnim programima koje smo im preneli.

Šta je uninije? To je neprihvatanje kraha budućnosti, naših glavnih ciljeva i zadataka koji nam daju snagu i smisao postojanja.

Posle ljubavi, najveća sreća je budućnost. Ali budućnost nije samo budućnost našeg tela. Budućnost je i naša budućnost posle smrti, to su viši suptilni planovi, natprirodne sposobnosti. Upravo je njih đavo postavio iznad ljubavi. Uninije je protivljenje da se ide ka ljubavi kad nam se otima budućnost.

Bog daje čoveku iskušenja i pomoć otrgnućem od sporednih vrednosti. Ta iskušenja i pomoć izgledaju kao bolesti, nesreće, neprijatnosti, uniženja, krah budućnosti. S druge strane, Bog daje čoveku i ohrabrenje: ozdravljenje, sreću, punoću osećanja – i to ne uvek zasluženo. Stoga nas i kazna i ohrabrenje vode ka Bogu.

Sve se događa upravo onako kako je opisano u Novom zavetu. Đavo je iskušavao Hrista prvo na materijalnom planu, nagovarajući ga da kamenje pretvori u hleb, zatim – na duhovnom, a potom na najvažnijem, nivou duše, nudeći mu najvišu vlast i vladavinu nad svim carstvima sveta. U zamenu za to bilo je potrebno učiniti samo jedno: pokloniti se đavolu, odnosno odreći se ljubavi zbog vlasti – duhovne i fizičke.

Hristos je odgovorio đavolu: „Stoji napisano: Gospodu Bogu svom poklanjaj se i Njemu jedino služi“ (Jevanđelje po Mateju 4:10). Hristos je načinio izbor: ljubav prema Bogu je za njega bila važnija od života i od natprirodnih moći.

Konačno, sva vaša tumaranja po bolnicama i svi vaši problemi podstiču vas na jedini izbor. Morate iznutra da odlučite šta je za vas važnije – ljubav ili sve ostalo. Trebalo bi da shvatite da ste pre svega – dete Božje.

Vaše zdravlje, sreća i blagostanje zavise od toga kakav ćete izbor načiniti.

RAĐANJE NOVOG ŽIVOTA

Rođenje deteta je velika radost i sreća, ali roditelji nikad ne treba da zaborave da zdravlje i sudbina njihovog deteta u velikoj meri zavisi od njih.

Saveti mladim roditeljima

Jednom prilikom sam konsultovao svog prijatelja. Trudnoća njegove supruge proticala je uz komplikacije: ultrazvučni pregled je pokazao da je dete bilo trostruko obavijeno pupčanom vrpcom. Lekar im je saopštio da obavezno mora da se obavi carski rez. Bračni par je radio na sebi u skladu s mojim preporukama i nakon izvesnog vremena dete je samo jednom bilo obmotano pupčanom vrpcom.

– Supruga i ja smo mnogo radili na sebi. Čak smo i razgovarali s detetom – rekao mi je. – Posle nekoliko dana, ultrazvučni pregled je pokazao je da je sve u redu i da se carski rez ne mora obaviti. Uzgred, lekari su poricali svoje reči – da je operacija bila neophodna.

– Lekarima je teško da poveruju u slične promene – osmehnuo sam se. – Mislim da ovde postoji i psihološki aspekt. Lekar se oslanja ne samo na svoje mišljenje, već i na autoritet medicine koja tvrdi da su takve promene nemoguće.

Pored toga, uticaj zapadne psihologije je sve uočljiviji i lekari žele da isključe i najmanju mogućnost komplikacija, pravdajući to brigom za dobrobit i život pacijenta. Ali u suštini je očevidno da se krše zakoni prirode.

Prilikom porođaja, dete mora da prođe kroz tri faze. Tada se, u suštini, stvara model budućeg čovekovog života, na podsvesnom nivou se ugrađuje matrica njegovog karaktera.

Prva faza: dete počinje glavom da traži „izlaz u život“, što mu uzrokuje ogroman stres. Druga faza: dete pronalazi izlaz. Na vrlo dubokom podsvesnom nivou postavlja se sledeći model: život te pritiska, ali ti tražiš i pronalaziš izlaz. I treća faza: dete počinje samostalno da diše. Dolazak na svet je njegova prva pobeda, pozitivan ishod njegovih napora.

Još jedan vrlo važan momenat. Prilikom klasičnog porođaja, oslobađa se mnogo adrenalina, što aktivira sve detetove organe. Kad dospe u nepoznato okruženje, telo mu je već potpuno spremno za život.

Prilikom carskog reza, situacija je drugačija: dete dolazi na svet ne ulažući nikakav napor. Putem carskog reza ono ne doživljava stres prilikom rođenja, ali zato ceo svet za njega postaje izvor postojanog stresa.

Mislim da lekari shvataju da carski rez nije uvek ispravna odluka. Ali, oni imaju svoju logiku: strahuju da mogu nastati problemi u toku porođaja i da će se potom naći na meti kritike. Carski rez nosi minimum rizika po detetovo zdravlje. To znači da lekarima zdravlje majke i deteta nisu na prvom mestu, već imidž i novac.

– Lekari žele da sve bude kako treba: i da dete bude bezbedno, i da majka ne trpi – primetio je moj prijatelj. – Ne brine ih to što je potrebno usaditi bazične karakterne crte u dete, da svet ne bi doživljavalo neprijateljski i da bi umelo da prevazilazi teškoće. Lekari postupaju onako kako im je najzgodnije.

– Nije stvar samo u tome – odgovorio sam mu. – Oni demonstriraju određeni stil razmišljanja. Moderna medicina, poput politike i ekonomije, razmišlja u paganskom koordinatnom sistemu.

Za paganina je bolest zlo koje se mora uništiti lekovima, operacijama i dr. To da bolest signalizira neki drugi, ozbiljniji problem, da je treba smatrati kao zaštitnu funkciju tela, medicina i ne sluti niti, zasad, želi o tome da razmišlja.

Ako bi predstavnici medicine prešli na drugi nivo razmišljanja, postalo bi im jasno da se ne treba baviti bolešću, već njenim uzrocima. Takav način razmišljanja se naziva strateškim. Ali današnju medicinu ne brine šta će biti sutra.

Uzgred, naučnici su otkrili da se u toku porođaja ne oslobađa samo adrenalin, već i drugi životno važni hormoni koji su neophodni detetu. Ovi hormoni u njemu izazivaju stanje euforije i zbog toga ono prilično lako podnosi stres prilikom rođenja. Ali kada se rađa na carski rez, ono ne oseća unutrašnju radost i zato stres prodire unutar njega i dugo se zadržava.

Budući da je dete bespomoćno, ono se orijentiše na unutrašnje stanje majke, uči od nje i to određuje njegov budući život. Prilikom porođaja na prirodan način, majka istovremeno oseća bol i radost. Samim tim dete dobija mehanizam za prevazilaženje bola i stresa.

Ali kad majci izvrše carski rez ili joj daju injekcije, ona ne oseća bol, a kod deteta ne dolazi do spajanja suprotnosti: bola i radosti. Takvom detetu će u životu biti daleko teže da podnese fizički, duhovni i emocionalni bol.

Uzgred, dete može da menja svoj položaj u majčinoj utrobi bukvalno tokom nekoliko minuta. Kada su mi na konsultacije dolazile trudnice s plodom koji se nalazio u nepravilnom položaju, savetovao sam im da oproste onima koji su ih povredili, da preispitaju traumatične situacije i da se promene na unutrašnjem planu. Kada su to uradile, plod se preokretao i zauzimao pravilan položaj.

Da bi pomogli detetu, roditelji moraju da rade na sebi i da se harmonizuju. Ali ono što se dešava s detetom, u velikoj meri određuje njegova energija, unutrašnje, podsvesno stanje.

Ako u detetu postoji unutrašnji problem, roditelji treba da se mole za njega – da mu ljubav bude na prvom mestu, da se ne ljuti, ne osuđuje, klanja nagonima i životu.

Greška mnogih roditelja je u tome što pokušavaju da sudbinu svog deteta poboljšaju na spoljašnjem, umesto da na prvom mestu rešavaju probleme na unutrašnjem nivou.

Potrebno je da činimo sve što možemo, i na unutrašnjem i na spoljašnjem planu. Ali nikad ne treba da zaboravimo da sve zavisi od Svevišnjeg, od Božje volje.

– Hvala – rekao mi je prijatelj. – Shvatio sam jednu važnu stvar: na sebi treba raditi postojano, ne opuštajući se ni na minut.

– Apsolutno tačno – složio sam se. – Mnogi se prema radu na sebi odnose kao prema leku. Ako je pomogao, zašto nastavljati dalje?

Vaši problemi su uslovljeni visokim nivoom podsvesne gordosti, koji ste nasledili od majke – nastavio sam obraćajući se njegovoj ženi. – Gordost se uvek ispoljava kao pojačana važnost sopstvenog života, nagona, želja, kao strah da bi se mogao izgubiti život. Na kraju, sve to utiče na čovekovo zdravlje.

Njegova supruga je podelila sa mnom ono što ju je zabrinjavalo:

– Kada sam imala 15 godina, majka me je odvela kod ginekologa. Dijagnostikovao mi je eroziju grlića materice i urađena mi je moksibusija. Zbog ovog tretmana se pojavljuje mogućnost da se grlić materice ne

otvori tokom porođaja jer ostaju ožiljci. Moja majka je imala isti problem i prošla je kroz težak porođaj.

Bojim se da će, kad krenu porođajni bolovi, čak i ako se otvori grlić materice, lekar ipak raditi carski rez. A onda će mi objasniti da je to bilo potrebno kako bi se spasilo dete. Posavetujte me kako da radim na sebi.

– Lekare ne treba da posmatrate kao neprijatelje, očekujući neke podvale s njihove strane – rekao sam joj. – Treba im verovati. Ako vaše unutrašnje emocionalno stanje bude usklađeno, bez obzira na ožiljke, porođaj će biti uspešan. Mi ne možemo ni da zamislimo koliko je naše telo plastično. O tome ne morate da brinete. Recite mi nešto o karakteru svoje majke – zamolio sam je.

– Ona je prenaglašeno učtiva, savesna i pedantna osoba. Imam osećaj kao da je iznutra gvozdena ledi – odgovorio je moj prijatelj umesto nje. – Pokušao sam s njom iskreno da razgovaram, nadajući se da ću bar malo uticati na njen pogled na svet – ali ona je odmah ustala i otišla.

– To je klasična varijanta poklonjenja duhovnosti, odnosno gordost – objasnio sam mu. – Jedan od oblika gordosti je neprihvatanje situacije. To što je ustala i otišla, ne želeći da prihvati drugačije gledište, znači da je za nju unutrašnja ispravnost nepokolebljiva. Ako je čovek uveren da je u pravu, on se neće menjati. A ako neko ne želi da se menja, znači da ne može da se adaptira na iznenadnu situaciju. I kao posledica toga u njemu se pojavljuju agresivna osećanja koja se potom pretvaraju u program samouništenja.

S takvim nasleđem mogli ste da imate i mnogo teže probleme sa zdravljem, sudbinom i karakterom. Potrebno je da se pokajete i pomolite za majku, sebe, dete, da se pomolite za to da se s vaše loze ukloni klanjanje duhovnosti, pravednosti, sopstvenom „ja“, a da ljubav bude na prvom mestu.

I gordost i ljubomora su prisutni u svakome od nas, ali budući da vera u ljudima slabi, dolazi do naglog porasta unutrašnje negativnosti. Samim tim, pojavljuju se ozbiljni problemi kod naše dece. U meri u kojoj se čovek vraća Bogu i ispravno odnosi prema životu, toliko se menjaju sudbina, karakter, zdravlje kod njega i njegovog potomstva.

Vi i supruga treba još jednom da preispitate svoj život i da sa zahvalnošću prihvatite situacije kada su vas s Višeg plana lečili od poklonjenja duhovnosti – završio sam razgovor.

Posle nekog vremena mi je prijatelj sa suprugom i sinom došao u goste. Dečak je već napunio devet meseci. Bila je to zdrava, nasmejana beba i shvatio sam da su se roditelji dobro izborili sa svojim zadatkom.

Razgovor s trudnicom

Nedavno sam se našao u društvu gde je bila jedna mlada žena koja je nedavno počela da čita moje knjige. Ugrabila je pogodan trenutak i postavila mi pitanje:

– Recite mi, šta znači kad trudnica ima nizak nivo hemoglobina?

Objasnio sam joj:

– To je jedan od znakova da je kod nje uvećana gordost. Da bi se harmonizovala duša, potrebno joj je uniženje: slabost i loše zdravstveno stanje. Nizak hemoglobin joj pomaže da se na unutrašnjem planu harmonizuje, što blagotvorno utiče na njeno buduće dete.

Na te reči se zamislila.

– Ovo mi je druga trudnoća. Lekari su rekli da mi je, sudeći po analizama, zdravlje odlično. Međutim, kada sam bila trudna s prvim detetom, hemoglobin mi je bio vrlo nizak i lekar mi je rekao da s takvim parametrima ljudi ne mogu da žive. Ali devojčica se normalno rodila i praktično nije bolovala. Istina, dojila sam je skoro do dve godine.

– Imunitet deteta time osnažuje – rekao sam.

– Ali, kako je dete moglo da se rodi zdravo ako sam imala takve probleme?

– Po svemu sudeći vi niste imali zdravstvene probleme – odgovorio sam joj. – I kod vas i kod vašeg deteta bili su problemi s dušom. Da bi se poboljšalo stanje duše, pojavila se prolazna bolest – malokrvnost, odnosno snižen hemoglobin.

Ako se budete borili sa ovom bolešću, pili lekove, koristili različite dodatke u ishrani, možete podići hemoglobin. Ali u tom slučaju vam se duša neće harmonizovati i angažovaće se teži mehanizmi. Stoga vam se može pojaviti druga, ozbiljnija bolest.

– U mladosti sam neprestano imala visoku temperaturu – rekla mi je – što je trajalo prilično dugo. S čim je to moglo da bude povezano?

– Razlog je isti – odgovorio sam joj. – Što je više problema s dušom, više mora biti problema s telom ili sudbinom. Često puta sam govorio o tome da je visoka temperatura bez očiglednih uzroka najčešće

povezana sa stanjem duša potomaka. I kako se sve to završilo? – zainteresovano sam je pitao.

– Išla sam kod najboljih lekara i specijalista, ali niko nije mogao da mi pomogne. Dijagnostikovana mi je groznica čiji su uzroci neutvrđeni.

– Imali ste sreće – rekao sam joj. – Visoka temperatura nam pomaže da „spržimo“ grehe. Ne kaže se bez razloga da u paklu ima samo užarenog ugljevlja, vatre i usijanih tiganja. Povišena temperatura daje osećaj smrti, te se zato vezanost za svet podsvesno smanjuje, što uravnotežuje naše emocionalno stanje i pomaže našoj duši.

– Ali su ipak uspeli da me izleče.

– Ko? – pitao sam.

– Posavetovali su mi da pronađem iscelitelja. Saznala sam adresu jedne isceliteljke i nju sam posetila. Samo što me je pogledala, rekla mi je: „Mogu da te izlečim“.

Zatim mi je obavila nekoliko tretmana. Istina, posle svakog je povraćala i osećala se jako loše. Sećam se da sam je pitala: „Ako vam je tako loše, zašto ovo radite, zašto lečite ljude“? Odgovorila mi je: „To je moja sudbina, ne mogu protiv nje“.

Znate, u životu ove isceliteljke sve se dešavalo upravo onako kako Vi opisujete u svojim knjigama. Muž i deca su joj umrli, a ona je ostala potpuno sama. Očigledno je preuzela previše tuđih problema na sebe i zbog toga su propatili njeni bližnji. Nakon poznanstva sa ovom isceliteljkom počela sam da čitam Vaše knjige.

– Šta se dalje dogodilo? – pitao sam je. – Visoka temperatura se više nije vraćala?

– Zauvek je nestala – odgovorila mi je.

– Samo je na prvi pogled sve prošlo. Zapravo, isceliteljka je uklonila zaštitu koja se ispoljava u vidu visoke temperature i zato su morali da vam se pojave novi problemi, nove bolesti.

– Da, pojavila mi se bolest – potvrdila je. – Počeli su problemi sa štitnom žlezdom. Dijagnostikovana mi je autoimuna bolest u kojoj imune ćelije uništavaju sopstveno telo. Lekari su rekli da je štitna žlezda praktično prestala da mi radi i da živim samo zahvaljujući lekovima.

– Autoimune bolesti imaju svoju specifičnost. Sada ih je sve više. Zašto imune ćelije rade na ovaj način? Zato što se potčinjavaju komandi organizma.

Kad čovek pogrešno postupa, on svoju decu i unuke lišava energije. Zbog stalnih preopterećenja, nepravilnog načina života,

vezanosti za svet i zemaljske vrednosti, kod takve osobe se pre ili kasnije uključuje program samouništenja. Smisao ovog programa je vrlo jednostavan: telo pokušava da uništi samo sebe, odnosno čovekovo ponašanje i njegovo emocionalno stanje počinju ciljano da rade na samouništenju.

Gubitak vere u Boga i trijumf svesti uzrokuju gubitak značaja ljubavi, duše i morala – i kao posledica toga se pojavljuje program samouništenja, i to ne samo kod pojedinaca, već i na nivou čitavog društva i civilizacije.

– Da li je moguće nekako poboljšati stanje štitne žlezde? – pitala me je mlada žena.

– Naravno da je moguće – odgovorio sam joj. – Stanje našeg tela zavisi od stanja duše, jer je duša primarna. Da bi se popravilo stanje tela, potrebno je dovesti dušu u red i ispravno doživljavati svet.

– Ali, ja zapravo ne verujem u Boga – iznenada mi je priznala. – Nakon čitanja Vaših knjiga, moj odnos prema veri se naravno promenio, ali i dalje mi je teško da verujem u Boga kakvog Ga predstavlja crkva.

– Vera u Boga nije tako prosta stvar kao što se čini. Formira se godinama i pokolenjima. Iz uobičajenih religioznih šema mi izdvajamo samo ono što nam je u datom trenutku razumljivo, i u skladu s tim doživljavamo svet. Vera u Boga za nas najčešće znači dopuštanje mogućnosti da On postoji. Ali takvu veru je lako izgubiti.

U suštini, vera u Boga je neprekidna težnja ka Tvorcu, to je ispunjavanje određenih zahteva i uslova. Čovek koji veruje u Boga mora da sačuva ljubav i ispravno se ponaša. On ne sme da narušava zapovesti, jer mu to slabi veru. Strahovi i sumnje umanjuju težnju ka Tvorcu i stoga je potrebno obnavljati veru.

Kada se funkcija višekratno ponavlja, postepeno se formira organ. Isprva se pojavljuje namera, zatim se ta namera ponavlja i učvršćuje kao funkcija, a zatim nastaje organ.

Mi posedujemo organ koji je odgovoran za veru i jedinstvo s Bogom – a to je naša duša. Na unutrašnjem planu smo svi vernici, a spolja često postajemo ateisti jer su naše predstave o veri veoma nesavršene i pre ili kasnije nas vode u ćorsokak. Nakon toga je potrebno iznova i iznova težiti Bogu i formirati novu predstavu o veri. Kad se razvijamo mi – razvijaju se i naše predstave.

– Vaša vera je slaba – nastavio sam, obraćajući joj se. – Veru treba zaraditi; ona je slična plati i pristiže nam kroz neumoran rad: poštovanje

zapovesti, poboljšanje karaktera, žrtvovanje i očuvanje ljubavi u bilo kojoj situaciji. Potrebno je više od jedne godine da bi se mentalno dopuštanje mogućnosti da Svevišnji postoji pretvorilo u osećaj Njegovog prisustva i prihvatanja Njegove volje.

– Imam još jedno pitanje – uzvratila mi je. – Ne mogu da pijem vino i da jedem slaninu – da li je to dobro ili loše?

– Čovek koji veruje svojim osećajima neće dopustiti sebi da se prejeda niti da jede hranu koja nije korisna za dušu. To je u stvari pravi vernik – odgovorio sam joj. – Činjenice što vam se rodilo zdravo dete i što su vas privukle moje knjige govore o dobroj unutrašnjoj ravnoteži, o prilično harmoničnom stanju duše. Čoveku koji podsvesno traži put ka Bogu otvaraju se velike mogućnosti.

– Sad shvatam da sve bolesti počinju s problemima duše – rekla je mlada žena.

– Naravno – potvrdio sam joj – jer duša je primarna, a um i telo su sekundarni. Zato, kad pokušavamo da lečimo samo telo, a zaboravljajući na veru, ljubav i moral, akutnu bolest možemo da pretvorimo u hroničnu ili da jednu zamenimo drugom.

Kad medicina shvati da čovek nije samo telo, već prvenstveno duša, kad nauka bude obratila pažnju na pojmove kao što su vera i moral, kad bude shvatila da to i jesu osnove fizičkog zdravlja – onda će i bolesti, koje su zapravo pomoć s Višeg plana i zaštita duše – postati nepotrebne.

– Shvatam da je uzrok svih mojih problema sa zdravljem u gordosti. Ali kako da je prevaziđem? – postavila mi je još jedno pitanje.

– Osim knjiga, organizujem i seminare, predavanja, a postoje i video-snimci mojih nastupa – odgovorio sam joj. – Pročitajte, pogledajte, porazmislite o onome o čemu se tamo govori.

– Od čega je najbolje početi rad na sebi? – pitala je.

– Za početak, potrudite se da ne osuđujete ljude, da ne mislite i ne govorite loše o njima.

– Ali kako da ne osuđujem podle ljude? Zar je to moguće? Ako se budemo pomirili s njihovim postojanjem, oni će zahvatiti svu vlast i upravljaće nama. Jer, upravo se to danas i dešava u svetu.

– S njima se treba boriti, nadmetati, ali ih ne treba osuđivati. Osuda je ubistvo na suptilnom planu na kojem smo svi jedno. Pokušavajući da ubijemo drugog, ubijamo sebe, tj. aktiviramo u sebi program samouništenja.

– Ipak ne shvatam kako možemo da ne osuđujemo podlace. Ako ih ne osuđujem, znači da ih prihvatam onakve kakvi su. Ako se ne budem suprotstavljala, postaću nalik njima.

– Potpuno tačno – složio sam se. – U okvirima paganskog načina razmišljanja, mržnja i prezir prema nitkovima i podlacima je normalna, to je naša zaštita. Ali ako je čovek na višem nivou razvoja, onda slične emocije mogu da prouzrokuju ozbiljne posledice. Energija monoteiste je mnogo jača i čovekove mogućnosti su na tom nivou daleko veće.

U Starom zavetu je napisano da se ne smemo radovati smrti neprijatelja. A u Novom zavetu se direktno kaže: „Volite neprijatelje svoje“. Štiteći se od neprijatelja, s njima se treba boriti, pa i ubijati – ali ih ne smemo mrzeti. Budući da se Bog nalazi u svakom čoveku, zar je moguće prezirati i mrzeti čoveka ma kakav on bio?

Da bismo naučili da ne preziremo podlace i nitkove, treba da budemo monoteisti, da pređemo u koordinatni sistem monoteizma. To pretpostavlja dijalektički način razmišljanja koji nam omogućava da shvatimo da je sve božansko, ali da spolja postoje dobro i zlo.

Ljude koji u sebi nose zlo treba vaspitavati, pomagati im da greh pretvore u vrlinu. Međutim, podela celog sveta na crno i belo automatski znači klanjanje dobru i želja da se uništi zlo. Ali, svet je jedinstven, on je božanski i agresija prema bilo kome pre ili kasnije se pretvara u agresiju prema Bogu.

Hristos je govorio: „Kesaru kesarevo, a Bogu Božje“. Čovek koji istinski veruje u Boga treba istovremeno da živi u dva koordinatna sistema – u božanskom i zemaljskom. Svaki čovek na unutrašnjem planu mora apsolutno da se suprotstavlja zlu, da oseća ljubav i jedinstvo, dok spolja mora postojati konkurencija koja podrazumeva otpor i borbu.

Osnovni zakon razvoja je zakon jedinstva i borbe suprotnosti. Bez ljubavi i jedinstva suprotnosti se međusobno uništavaju, a ako među njima nema borbe, one počinju da se međusobno prepliću. I u jednom i u drugom slučaju razvoj postaje nemoguć.

Na spoljašnjem planu neprijatelj mora ostati neprijatelj, ali je istovremeno neophodno shvatiti da smo na Višem planu jedno s njim, da na suptilnom planu svi ljudi imaju zajedničku dušu.

Kad komuniciramo s nekim i dođe do sukoba, treba pre svega da osetimo jedinstvo sa svojim protivnikom, jer u suprotnom komunikacija neće biti uspešna. Setite se reči Moglija: „Ti i ja smo iste krvi“. Radjard Kipling je bio talentovani pisac koji je shvatio sledeće: da bismo s nekim

mogli da se dogovorimo i zajednički rešimo problem, potrebno je da počnemo od jedinstva, od ljubavi.

Potrebno je odvojiti zrno od kukolja. Budući da je Bog jedan, da je On Izvor svega, sve je božansko po svojoj suštini. To znači da čovek nema pravo na mržnju i prezir prema bilo kome ili na uninije, koje je zapravo mržnja uperena ka sebi.

Moramo naučiti da se radujemo, volimo, opraštamo. Ali da istovremeno budemo i strogi, nepokolebljivi, da druge primoravamo da se razvijaju, budu moralni, kao i da ih kažnjavamo ako ne žele da se menjaju. Opstaju u životu oni koji su harmonični, koji teže ka razvoju i to je prirodan životni proces. A bez ljubavi nema razvoja.

Prinudna žrtva

Dobio sam pismo od jedne trudnice kojoj se pojavio jako neprijatan problem – patološko opadanje kose.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Pišem Vam s nadom da ćete mi pomoći jer sama ne mogu da se izborim. Vaše učenje je promenilo moju svest i moje misli. Molim se za Vas! Neizmerno Vam hvala na Vašem radu! Ja i moja porodica Vam se duboko klanjamo.

Božja volja je jača od svih dijagnoza, i zato sam, bez obzira na sve, zatrudnela i nosim dete već pet meseci. Mesec dana pre trudnoće pojavila mi se alopecija (ćelavost). Bolest vrlo brzo napreduje i sada sam skoro bez kose, a za koji dan idem kod frizera da mi obrije glavu.

Pročitala sam četiri Vaše knjige i shvatila da imam ozbiljnu vezanost za budućnosti, zbog čega i gubim kosu.

Sergeju Nikolajeviču, usrdno Vas molim, odgovorite mi kako da molim za oproštaj i na koji način da se molim? Molim se ujutro i uveče. Možda pogrešno radim na sebi?

S velikom zahvalnošću...

Zatražio sam od nje da opiše svoj karakter i karakter svojih roditelja, da navede svoja najveća životna iskušenja, kao i to šta je uspela da promeni u sebi.

Rođena sam u porodici u kojoj su se svi protivili braku između oca i majke. Majka je pre mog rođenja imala pobačaj, a godinu dana kasnije sam ja rođena. Kada sam imala tri meseca, napustila je oca zato što ju je varao i pio. Majka je radila, a mene su odgajali baba i deda. Zatim sam dobila očuha koji je ubrzo završio u zatvoru. Majka ga je čekala 7 godina. Zvala sam ga tatom.

Kada je očuh izašao iz zatvora, moj život se, činilo mi se, pretvorio u pakao. Morala sam majku da delim sa očuhom. Tada sam imala 11 godina. Pre njegovog dolaska bila sam najvažniji objekat ljubavi svima: babi i dedi, mami i prabaki. Zatim je majka počela da deli ljubav na dvoje. Ponekad je bila i nepravedna.

Bila sam ogorčena na majku i govorila sam joj užasne stvari kada sam saznala da želi drugo dete. Zbog toga molim Boga za oproštaj. Nisam više ogorčena na majku. Naprotiv, veoma je volim! Ona je iznenada umrla od pankreatitisa. Nije zloupotrebljavala alkohol; naime, zbog bolesti jetre je krajnje retko pila (kao dete je bolovala od hepatitisa). Preselila sam se kod voljenih babe i dede. Za njih sam uvek bila na prvom mestu.

Baka je u mladosti, posle rođenja moje majke, imala mnogo abortusa. Deda ju je varao ali ona ga je volela i uvek mu je sve opraštala. Majčin brat, ujak – bio je glavni objekat moje mržnje! U njemu sam videla nekoga ko mi je upropaštavao život. Sad, nakon što sam pročitala Vaše knjige, više ne mislim tako. Zahvalna sam mu i čak ga volim kao svog rođaka. Deda je umro pre šest godina.

Moj karakter: plahovita, agresivna, razdražljiva, besna, spletkaroš, namećem svoje mišljenje svima. Takva sam bila pre susreta s Vašim knjigama. Sada se moj karakter, kako mi se čini, postepeno poboljšava.

Moj glavni problem je u tome što sebe volim najviše na svetu! Potrebno mi je da me voljena osoba voli najviše – više od sebe, majke, Boga. Govorim strašne stvari! I uz sve to, vezana sam za budućnost! Sve moram da planiram, ceo moj život je isplaniran mesecima unapred, i, zamislite, sve se tako i odigravalo, sem nedavnih događaja.

Imala sam jaku osteohondrozu i danima nisam mogla da se pridignem iz kreveta. Zahvalna sam Bogu na tome jer inače ne bih otišla kod osteopate, koji me je i upoznao s Vašim knjigama.

Imala sam prvu ljubav s kojom sam se posle šest godina rastala. Tada sam upoznala svog muža! On je moj ideal.

Nastavnik sam u osnovnoj školi. Od svoje pete godine maštala sam o tome da budem učiteljica. Moja baka je takođe bila pedagog, vaspitačica u vrtiću. Karijera joj je bila uspešna, mnogi roditelji i mnoga deca su joj zahvalni.

Shvatam da sam jako vezana za svoj posao – zavolela sam ga više od Boga! Ali prošle godine su rasformirali moj prvi razred. Za mene je to bila tragedija i samo su mi Vaše knjige pomogle da ne poludim. Prešla sam u drugu školu i sve je na kraju ispalo dobro. Od tada više ništa ne planiram: sve je po volji Božjoj i sve će biti kako treba da bude.

Veoma se plašim neizvesnosti: ako treba da idem na neki pregled, ne spavam celu noć, a ako se neko od mojih bliskih razboli, odmah upadam u paniku i očaj. Stalno brinem zbog trudnoće.

Pripremala sam se za trudnoću. Skoro sve analize su bile dobre. Međutim, progesteron mi je, zadužen za začeće i rođenje deteta, kao kod starice! Snižen progesteron je jedan oblik neplodnosti.

Kada sam za to saznala, prva misao mi je bila: „Ako je mojoj deci suđeno da se rode, čak i ako u mom telu uopšte ne bude progesterona, ona će se roditi!" I tako se dogodilo: ostala sam u drugom stanju. Lekari su bili začuđeni.

Dva meseca nakon što je rasformiran moj razred i mesec dana pre trudnoće, pojavio mi se prvi pečat alopecije. Sada mi je pola glave bez kose i već sam kupila periku.

Shvatam da je to zbog moje vezanosti za budućnost, jer je kosa odgovorna za povezanost s budućnošću. Ali ne shvatam kako da pomognem sebi i kako da se molim, za šta da tražim oproštaj?

Postoji jedno drevno pravilo: da biste nešto dobili, morate nešto dati. Bogu je potrebna naša ljubav, poštovanje, prihvatanje Njegove volje. Ako ne želite da dajete ljubav, onda dajete kosu, zajedno s idealima i svetlom budućnošću. Ako ne budete hteli da se odreknete kose, već se prepustite uniniju i žaljenju zbog toga – izgubićete dete.

U Svetim knjigama je napisano da se religija pojavila zajedno sa žrtvom. Od Boga dobijamo ljubav kad se žrtvujemo, i to s radošću. Kain se žrtvovao bez radosti, pa zato nije dobio ljubav. Ubio je svog brata, Avelja – jer ako u čoveku nema ljubavi, blagostanje mu postaje primarna sreća.

Kad nekome oprostimo, to je žrtva. Kad poboljšavamo svoj karakter, to je žrtva. Kad ljubav prema Bogu postavimo na prvo mesto,

to je takođe žrtva. Postoji ono o čemu treba porazmisliti, zar ne? Problem je u tome što se ponekad duša opire novom načinu shvatanja. Ali, to je pitanje vremena.

Zašto vam opada kosa? Stvar je u tome da su u toku trudnoće majka i dete tesno povezani ne samo na fizičkom nivou, već i na nivou polja. Naše emocije imaju prirodu polja i ako kod deteta postoji neki problem, majka ga štiti, odnosno preuzima njegove probleme na sebe da bi se produžila vrsta i dete preživelo.

Kosa može da opada i sedi kad se aktivira program samouništenja. Što je čovek vezaniji za svet, sve je agresivniji a agresija se pre ili kasnije razvija i preokreće u depresiju i samouništenje.

Ako čovek veruje u Boga, ima ljubavi u duši; ako se periodično osamljuje, posti, ne dopušta sebi neumerenost u hrani, seksu i željama – neće imati probleme.

Čovek koji postaje rob svojih nagona i želja, zasigurno aktivira program samouništenja u sebi i svom potomstvu. Kad se program pojača, njemu preti smrt. Zato se uključuju zaštitni mehanizmi: on mora da se odrekne delića, da ne bi izgubio celinu.

Kod takve osobe može početi da opada kosa ili će rano osedeti. Takođe, može naglo da joj stari koža ili da doživi neku povredu. Moguće su ne samo fizičke, već i funkcionalne i hormonalne promene. U takvom slučaju žena prosto ne može da održi trudnoću. Da li će oboleti ili će joj se raspasti sudbina, to se naposletku određuje sveobuhvatnošću i intenzitetom programa samouništenja.

Kako prevazići program samouništenja? Potrebno je promeniti svoj odnos prema životu tako da se umesto vezanosti, klanjanja i unutrašnje nezasitosti pojavi istinska težnja ka Bogu i ljubavi. Naš život, nagoni i svi aspekti zemaljske sreće ne bi trebalo da nam budu cilj, već sredstvo za približavanje Bogu, spoznaja Boga i jedinstvo s Njim. Tada će se program samouništenja isključiti i započeće ozdravljenje.

Prvi korak ka prevazilaženju problema treba da bude periodično uzdržavanje, post, pokajanje i molitva. Zatim treba promeniti karakter na taj način da uticaj prеđašnjih grehova postane nemoguć.

Potrebno je razviti ispravnu težnju i ispravan sistem ciljeva. To će pomoći dubinskoj transformaciji. U isto vreme treba se što više radovati, naučiti optimizmu, težiti ka pojačanoj životnoj aktivnosti.

Prilikom posta čovek ne sme da se prejeda, preteruje u seksualnim odnosima, opterećuje se rešavanjem raznih spoljašnjih problema. Trebalo bi što više da se raduje, kreće, bavi sportom, kreativnošću. U tom periodu duša mora da oživi i zato – sve što ona želi treba joj ispuniti, dok želje tela treba suzbijati.

Potrebno je podržavati i osnaživati božanske želje, u kojima nema agresije, a obuzdavati animalne. Ali prilično je teško ustanoviti koje su želje božanske, a koje animalne. Koje želje nas uzdižu, a koje nas vuku na dno možemo uvideti samo kad u duši imamo ljubav i težnju ka Bogu. Upravo to omogućava čoveku da ispravno izabere želje i da ih realizuje, kontrolišući ostale.

Kad budete prošli kroz najveća iskušenja koja ste imali u životu, prihvatajući Božju volju, negujući ljubav, i kroz pokajanje otklonite uvređenost, osudu, prezir i uninije, ispravan model percepcije sveta će biti prenet i na vaše dete. U njemu će se tad stišati program samouništenja i, samim tim, majka neće morati da gubi kosu.

PAR REČI O ISHRANI

Jedan stogodišnjak iz starog Rima naložio je da mu se na nadgrobnom spomeniku isklešu reči: „Živeo sam dugo jer sam umereno jeo i pio". Neumerenost je direktan put ka bolesti i smrti.

Naše psihološko stanje zavisi od duše, tela i osećanja, jer telo, duh i duša predstavljaju celinu na suptilnom planu. Duh nam je povezan i s telom i s dušom. Naše psihološko stanje zavisi od toga kako procenjujemo ono što se dešava i kako se odnosimo prema svetu. Ako smo agresivni ili depresivni, svaka situacija će izgledati mračno. Ako nam je pogrešan način ishrane, to može da utiče na našu percepciju događaja.

Kad čovek gubi ljubav, počinje da se vezuje za vrednosti ovog sveta. Što je jača njegova vezanost, veća je i njegova agresivnost, te stoga troši više energije pogrešno reagujući na svet oko sebe. Što je jača naša vezanost, osećamo veći strah, žalimo i samim tim gubimo više energije.

Pogrešan način života takođe dovodi do povećane potrošnje energije. Svaka naša navika utiče na podsvest. Svaka funkcija se tokom nekog vremena učvršćuje i počinje da egzistira kao živ organizam. Tako je sazdana Vasiona: cilj formira funkciju, funkcija formira organ, sadržaj određuje formu.

Đavolizam kao tendencija, greh i poroci koji čoveka vuku na dno – funkcija su koja je već formirana i koja zahteva da joj se potčinimo. Sve se to pretvara u naviku. Ne kaže se o njoj uzalud: „Dolazi kao stranac, ponaša se kao gost, a onda postaje domaćin". Što jače navika utiče na podsvest, više od nje zavisimo i teže nam je da se od nje izbavimo.

Čoveka podsvesno privlače namirnice koje ga primoravaju da oslobađa energiju – uprošćeno rečeno – različiti stimulansi. Oslobađanje energije može da izazove porast agresivnosti. Meso podstiče povećano oslobađanje energije i, samim tim, pojačava agresivnost.

Šta čoveka stimuliše na oslobađanje energije? Šta nam obezbeđuje „laku" energiju? To su slatkiši i alkohol jer izazivaju euforiju. Oslobađanje energije takođe izazivaju i različiti pojačivači ukusa koji se danas veoma rasprostranjeno koriste.

Da biste uravnotežili energetsko stanje, treba da se pridržavate pravilnog načina ishrane, odno sno preporučljivo je da ograničite

konzumiranje alkohola, mesa i slatkiša. Hleb, kao produkt vrenja, takođe doprinosi prekomernom oslobađanju energije. Obilne porcije daju višak spoljašnje energije, pa je prejedanje stoga nepoželjno.

Na Istoku postoji sledeća izreka: „Sve bolesti počinju u crevima“. Zašto lečenje svih bolesti treba započeti upravo s crevima? Ma kako čudno zvučalo, creva su u najtešnjoj vezi s primarnim suptilnim nivoima, s našom podsvešću, s našom dušom. Osnovnu životnu energiju i informaciju sa suptilnih planova primaju upravo creva.

Kako se formirala ova veza? Duša je nastala prva, ona je primarna u odnosu na um i telo, a na nivou tela najstariji organ su creva. Život se isprva pojavio u najprimitivnijim oblicima – prva živa bića su zapravo bila crevna cev.

Svi su čuli za izraz: „Oseća utrobom“. Informacija koja dolazi iz budućnosti se prvo obrađuje u crevima, zatim u jetri, a tek potom u mozgu.

Creva koja su zdrava i dobro rade omogućavaju nam pristup podsvesti. Kad se nepravilno hranimo, ili prejed amo, trujemo creva usled čega nam slabi veza sa suptilnim planovima. Čoveku počinje da slabi intuicija i zato mu je sve napornije da se prilagodi stresnim situacijama. Podsvesni stres, koji se uvećava, uzrokuje nastanak bolesti. Zbog toga se prema ishrani, kao uslovu koji obezbeđuje zdravlje creva, treba postaviti vrlo ozbiljno.

Pre svega je potrebno osloboditi se loših navika. Uopšteno: najštetnija čovekova navika je konzumerizam. Danas svetom ne upravlja moral, već tržište i novac. Čovekove želje se ne potpiruju samo pomoću reklame, već i dodavanjem različitih aroma i pojačivača ukusa u namirnice koji deluju kao stimulansi, kao doping. Ni sami ne primećujemo koliko počinjemo da zavisimo od hrane.

Stimulansi su takođe alkohol, kafa i razni čajevi, koji danas sadrže mnogo hemijskih dodataka i stoga je bolje piti čaj od lekovitog bilja. Iz istog razloga preporučljivo je izbaciti hleb iz ishrane. Čak i ako imate priliku da kupite kvalitetan hleb, ne treba se navikavati na njega.

Zašto su se ljudi nekad hranili uglavnom hlebom? Radi se o tome da hleb ima visoku energetsku vrednost. Uz način života savremenog čoveka, kojeg karakteriše vrlo niska aktivnost, upotreba hleba dovodi do toga da fizička, spoljašnja energija počinje da istiskuje unutrašnju, suptilnu energiju – i tada se pojavljuju bolesti.

So i šećer su takođe stimulansi. Ako smanjimo unos soli i šećer zamenimo medom, količinski ćemo manje jesti.

Kad osećamo glad, to znači da se oslobađa energija za varenje hrane. Ako se takva želja ne javlja, a čovek nastavi da jede, hrana se tad loše vari a telo se truje. To utiče na stanje svih organa a zatim dolaze bolesti, koje, na prvi pogled, nemaju nikakve veze s prejedanjem. Telo često samo proizvodi neku bolest da bi čovek manje jeo.

Hrana se mora variti ne samo fizički, već i energetski, pa zato treba jesti u dobrom raspoloženju. Pre jela je poželjno pomoliti se: u tom slučaju će štetnost hrane koja ima lošu energiju biti minimalna.

Ako čovek jede brzo, pohlepno, ne samo što će usvojiti svu negativnu energiju iz hrane, već će sigurno i pojesti mnogo više nego što mu je potrebno. Osim toga, neće mu se osloboditi dovoljno energije za varenje obilne hrane. Stoga, da bi se izbegle ozbiljne bolesti, preporučljivo je jesti polako.

Čovek koji se prejeda ne samo što svoja creva lišava zdravlja, već i gubi energiju koja bi trebalo da bude usmerena na podmlađivanje i otklanjanje problema u organizmu. Takav čovek brže stari i duže boluje.

Očigledno da je fizička pasivnost poslednjih decenija za svakog od nas praktično postala ustaljena, što takođe može dovesti do ozbiljnih problema sa zdravljem. Svi štede vreme, prečesto koriste automobil i skoro niko više ne ide peške.

Postoji jednostavna istina za koju mnogi ne znaju ili se nisu nad njom zamislili: creva normalno rade kad čovek dnevno hoda najmanje sat i po vremena. Hiljadama godina je čovek hodao zemljom, pribavljao sebi hranu i proces varenja je bio tesno povezan s hodanjem. Ako se ne kreće, creva mu rade mnogo teže i u tom slučaju mora manje da jede.

Jednom prilikom sam sa ekskurzijom posetio podmornicu. Bio sam zatečen kada sam video da je na tako ogromnoj podmornici prostor koji je dodeljen mornarima bio minijaturan. Rekli su mi da su probavne smetnje najveći problem mladih mornara, mladića između 18-20 godina. Razlog tome je nedostatak kretanja. Da bi se taj problem rešio, određeno je posebno mesto gde će mornari imati aktivnost i baviti se sportom.

Sve što čovek radi, fiksira se u njegovoj podsvesti kao funkcija. Ako se prejeda, a pri tom se malo kreće, stvara se određeni obrazac života koji mu postaje navika. Prilično je teško promeniti ovaj stereotip, jer se

telo navikava da živi u određenom režimu i, štedeći energiju, ne želi da ga menja.

Često me pitaju kakav stav imam po pitanju vegetarijanstva. S jedne strane, vegetarijanstvo nije obavezan preduslov za duhovni razvoj. Hristos, Buda i Muhamed nisu bili vegetarijanci. Ali s druge strane, osoba koji pređe na vegetarijanski način ishrane može da se reši mnogih teških bolesti.

Zašto se mnoge bolesti leče pomoću sirove hrane, vegetarijanstva i gladovanja? Život, koji je u Vasioni nastao iz Prauzroka, isprva je postojao na nivou polja i nije mu bila potrebna nikakva hrana. Prva živa bića su dobijala energiju od sunca. Kasnije su sunčevu energiju počeli da dobijaju u transformisanom obliku – kroz biljnu, vegetarijansku hranu. I tek potom se pojavio način da se energija dobije kroz ishranu živim organizmima.

Ako čovek izbegava tešku hranu, on kao da se vraća nazad, postaje bliži Prauzroku, i zato mu je lakše da dobije božansku energiju. Kad čovek prestane da koristi meso, a zatim sa vegetarijanstva pređe na sirovu hranu, uz to još i povremeno gladuje, uvećava mu se doticanje suptilne energije. Upravo mu ona i omogućava da prevaziđe mnoge bolesti.

Međutim, postoji jedan neophodan uslov. Potrebno je samoograničavati se na sva tri nivoa – tela, uma i duše.

Kad čovek počne da posti ili gladuje, treba da obezbedi umereniji ritam života. Dakle, da se u tom periodu rastereti obaveza na poslu, distancira od planova i problema. Ali potrebno je da se udalji dušom, tj. poželjno je da se osami. Onima koji imaju ozbiljne zdravstvene probleme, od presudne je važnosti da promene način i tempo života.

Veoma je važno osećati radost tokom posta. Radost je pokazatelj da nam dotiče suptilna energija. Ako prilikom posta ili gladovanja čovek zbog nečega žali, uvređen je ili apatičan, u tom slučaju mu suptilna energija ne dotiče i telo počinje da mu se iscrpljuje.

Poznato je da su osobe koje su preživele brodolom i ostajale bez hrane nekoliko dana umirale od gladi jer su osećale strah i zabrinutost. U današnje vreme čovek zna da mu je telo osposobljeno da prilično dugo izdrži glad koja će na njega blagotvorno uticati. Ako je gladovanje propraćeno opuštenim mentalnim stanjem, telo mu se čisti i obnavlja.

Treba imati u vidu da vegetarijanstvo može da uveća gordost. Ako se nakon prelaska na vegetarijanski način ishrane čovek i dalje ljuti, osuđuje, pada u uninije, gordost može da mu se uveća i da ga dovede do ozbiljnih problema.

Kada se čovek s namerom fokusira na nešto, on razvija nove oblike senzitivnosti. Vremenom će osetiti koja ga hrana razdražuje, a koja mu donosi duševni mir. Ako hrana izaziva uzbuđenost, noću neće moći mirno da spava ili će možda imati more. Pronalaženje načina ishrane koji ne troši puno energije, pomaže nam da budemo uravnoteženiji i zdraviji.

***

Dobar dan!

Veoma Vas molim za pomoć, Sergeju Nikolajeviču – ako možete da mi pomognete savetom, biću Vam veoma zahvalna. Nisam pročitala sve Vaše knjige i shvatam da je verovatno prerano da Vam se obraćam...

Od 16. godine osećam neprestanu glad zbog čega sam počela da jedem na svaka tri sata. Sad jedem na svaka dva sata i pijem puno vode – po četiri čaše uz svaki obrok, dok sam ranije pila jednu.

Muče me konstantna glad i hladnoća. Šta da učinim, kako da se oslobodim problema? Znam da treba da se molim. Povremeno to i činim, molim Boga za pomoć. Ali mi molitve za sada ne pomažu.

Posetila sam dve isceliteljke. Jedna je videla da bi trebalo da lečim nervni sistem, tj. da pijem sedative. Kod druge sam morala nekoliko puta da idem – ona čita molitve, obraća se Bogu, kao i prethodna, i zaista pomaže ljudima. Obraćala sam joj se u vezi operacije na jajnicima, naime pitala sam je da li treba da se operišem. Obe su mi rekle da je potrebno.

Jajnike sam operisala dva puta. Drugi put su mi jedan jajnik odstranili zajedno s cistom. Takođe, bolujem od hipotireoze, imam slab želudac i uporne gastritise. Ali moj najveći problem je glad, povećan apetit koji ne prolazi.

Počela sam da se menjam – shvatila sam da moram da oprostim ljudima; prestala sam i da osećam bes. U sebi sam otkrila brojne nedostatke. Nekada su me rođaci jako ljutili lošim ponašanjem, a zatim sam shvatila da sve to postoji i u meni, iste ove karakterne osobine, te prema njima sad imam više razumevanja.

Znam da svi moji problemi potiču iz prošlosti, od mojih roditelja. I njima su roditelji preneli sve ono što je loše. Takođe znam da postoji

lična karma.

Imam probleme i s momcima – ne ide mi s njima. I znam da sam vezana za materiju. Pokušavam da promenim svoje ponašanje; uvidela sam greške i nedostatke koje treba da ispravim.

Nedavno sam osetila ogroman strah s kojim sam pokušavala da se izborim, ali sam na kraju još više počela da pijem vodu. Strah je povezan sa smrću moje bake. Ona je uglavnom finansijski obezbeđivala našu porodicu, a sad, kada nje nema, život će nam biti drugačiji. Pojavio se strah da novca neće biti dovoljno, a ja ionako osećam veliku glad. Ali više ne brinem zbog toga.

Drugi razlog zbog koga sam osetila strah je jedan mladić. Naime, počela sam da čitam razne knjige iz psihologije i da se preko Interneta dopisujem s momcima. Bio je pokušaj da se s jednim sretnem. Međutim, paralisao me je jak strah koji danima nije popuštao. A zatim mi se pogoršalo fizičko stanje, zahvatila me je snažna glad (noću sam jela na svakih sat vremena) i počela sam da pijem po tri čaše vode.

Generalno, samu sebe sam uvukla u ćorsokak, a sad ne znam kako to da ispravim.

Osim hipotireoze, na endokrinološkom pregledu mi je dijagnostikovana i psihogena polidipsija. Obraćala sam se medicinskom psihologu u vezi sa ovom dijagnozom. Rekla je da to nije trajno i da će vremenom proći, da ću piti manje vode, ali da moram da pronađem momka.

Međutim, zdravlje mi se sve više pogoršava. Nadam se da ću se jednog dana izboriti s tim. Molim Vas pomozite mi, dajte mi savet.

S poštovanjem...

Pre nego što počne da se moli, čovek treba da se naštimuje na prihvatanje Božje volje. U toku molitve treba da oseti poštovanje prema Bogu, zahvalnost i poniznost pred voljom Svevišnjeg. Za nešto možemo da molimo samo u izuzetnim situacijama – i da pritom ne molimo za zdravlje, već za blaga namenjena duši, kao i za pomoć u radu na svom karakteru. Fizičko zdravlje je nusproizvod.

Potrebno je da postoji ispravan sistem prioriteta. Ako mislite samo na telo, to znači da vaš glavni cilj nije pročišćenje duše, ljubav u duši, već fizičko zdravlje.

Pišete da vas od 16. godine muče glad i hladnoća. Šta to znači? Kad je čoveku hladno, to ukazuje na gubitak energije. Znači da ste u tom

dobu počeli da je gubite.

Danas lekari smatraju da sve bolesti potiču od stresa. Zapravo, uzrok bolesti nije stres, već pogrešan odnos prema stresnoj situaciji. Stres je reakcija na iznenadnu traumatičnu situaciju, na gubitak, osujećenje interesa i dr.

Ako je čovek harmoničan, svaki problem mu se pretvara u priliku da se razvija, menja nabolje, uveća ljubav u duši. Što je udaljeniji od Boga, agresivnije prihvata svaki problem, bilo da je reč o bolesti, problemu ili poteškoćama u odnosima s bližnjim. Zapravo, on ne ume da se sukoblja-va.

Vernik i čovek ispunjen ljubavlju intuitivno se ispravno sukobljavaju. Kako izgleda pravilan sukob? Prvo mora da postoji jedinstvo, a tek potom borba suprotnosti; prvo ljubav, a potom borba i rešenje sukoba zajedničkim snagama. Isus Hristos je rekao: „Blaženi su mirotvorci, jer će se sinovima Božjim nazivati“.

Ako čovek sačuva ljubav u duši, moći će da reši svaki sukob. Međutim, ceo naš život je neprestani sukob, neprestana borba. Upravo sukobi – sa sudbinom, nama samima i ljudima, daju nam priliku da se razvijamo. Ispravno rešavanje konflikata nam zapravo omogućava zdravlje.

Ukoliko vam pada energija, to znači da ne znate kako da se pravilno ponašate tokom sukoba. Svako iznenadno delovanje druge osobe koje vas osujećuje vi dočekujete na nož i – pokrećete agresiju u sebi.

Kako agresija prelazi u depresiju? Agresija prema drugima, kad prodre u dušu, razvija se i preobraća u agresiju prema sebi. A kada se čoveku pojavi agresija prema sebi, pada mu energija i pojavljuje se depresija.

Šta se s vama dogodilo? Zašto je došlo do rasplamsavanja podsvesne agresije i pada energije?

Moguće je da se desilo nešto što je u vama izazvalo veliki stres: ili nešto u vezi s prvom ljubavlju, ili su vas roditelji povredili, ili smrt bliskog rođaka ili je neko prema vama nepravedno postupio. Odnosno, da je u prošlosti bio neki događaj koji ste pogrešno prihvatili i na koji ste odreagovali agresivno-depresivno. Počela je da vam pada energija. Da biste je nekako uvećali, počeli ste mnogo da jedete.

Ali hrana vam ne pruža suptilnu životnu energiju. Suptilna životna energija nam dolazi kroz ljubav, kroz dušu. Ali pošto je u vašoj duši malo

ljubavi, tu energiju ne primate u dovoljnoj meri – i zato se smrzavate. Pokušaj da nedostatak suptilne energije nadoknadite na račun spoljašnje – malo vam pomaže. Zato sve više jedete, ali ne možete da rešite problem.

Psiholozi koji govore da će se vremenom sve srediti zapravo su u pravu. Ali da bi se sve normalizovalo, vi morate da promenite svoj odnos kako prema ljudima tako i prema sebi, to jest da naučite kako da se sukobljavate. U suprotnom se ništa neće rešiti, već će samo jedna bolest prelaziti u drugu.

Učite da opraštate, da volite, da uvređenost pretvarate u vaspitavanje sebe i drugih. Vaši problemi s jajnicima govore o tome da ne umete pravilno da se sukobljavate s bližnjima i ljudima koje volite.

Problemi sa štitnom žlezdom su tema gordosti, komandovanje bliskim ljudima. Što je čovek gordiji, više želi da komanduje drugima, da ih kontroliše, potčinjava sebi. Ali potčinjavanje ljudi koje volimo je štetno za zdravlje – upravo ono često dovodi do problema sa štitnom žlezdom.

To što su vas rođaci ljutili svojim ponašanjem svedoči o vašoj visokoj gordosti. Ako vam se ne dopada ponašanje neke osobe, vaspitavajte i nju i sebe, menjajte se tako da vas ona ne bi povredila i da bi se ispravno odnosila prema vama. Bes i ozlojeđenost su neproduktivni i vode ka uništenju. Potrebno je da naučimo kako da stvaramo. Vaša agresija prema rođacima jačala je vašu gordost i smanjivala šanse da se ispravno sukobljavate s momkom.

Jak strah znači da u vama tinja snažna zavisnost od života, od želja. Kad zaboravljamo na Boga, u nama slabi ljubav, što znači da nam ljubav, kao najviša tačka oslonca, nije na prvom mestu već življenje nagonima.

Međutim, život prolazi. I život i želje vremenom pretrpe krah – zato se kod vas i pojavio strah. Čim čovek počne da zaboravlja na Boga i da gubi ljubav, javljaju mu se strah i agresivnost. Što se više klanja životu i vezuje se za njega, veći su strah i agresivnost, a zatim i depresivnost. Vaš strah je samo pokazatelj zavisnosti od života.

Da biste ga prevazišli, potrebno je da smanjite zavisnost od života: da postite, spavate na tvrdoj postelji, sačuvate dobro raspoloženje i osmehujete se kad se suočite s neprijatnostima. Potrebno je da razvijate inerciju ljubavi. Kad vaša ljubav prestane da zavisi od spoljašnjih faktora, nećete više zavisiti od nagona.

Što je devojka više gorda, teže joj je da komunicira s momcima, jer je gorda osoba usredsređena na sebe, na svoje želje, dok komunikacija

podrazumeva pomaganje drugima. Da biste postali nezavisna, brižna, razumevajuća i vesela osoba, potrebno je da prevazilazite egoizam i gordost.

Želudačni problemi pre svega govore o vašoj ogorčenosti na bližnje. Ginekološki problemi ukazuju na nemogućnost sukobljavanja s muškarcima. Hipotireoza, još jednom želim da ponovim, svedoči o vašoj prekomernoj gordosti.

Lekari ne mogu da vam pomognu jer se bave posledicama. Ali borba s posledicama će vam malo koristiti ako nije uklonjen uzrok.

Savet psihologa da pronađete momka je dobar. Samo, morate naučiti da se pravilno odnosite prema njemu: da budete nesebični, da se ne ljutite, prigovarate, okrivljujete.

Da biste se izborili sa svojim problemima, potrebno je da nešto preduzmete. Čitajte moje knjige, menjajte se i uspećete u svemu! Srećno!

TIPIČNE GREŠKE KOJE MNOGI PRAVE

Elementarna pravila

Pre nekoliko meseci sam dobio pismo od jedne mlađe žene.

Dobar dan Sergeju Nikolajeviču!

Upoznata sam s Vašim knjigama više od sedam godina. Za mene je bila ogromna sreća kada sam ih otkrila u svom gradu. Znam ih gotovo napamet, a takođe gledam seminare i svakodnevno – video-snimke na Internetu.

Sve razumem i sa svim sam saglasna. Tek pre nekoliko dana sam počela ozbiljno da se molim, ranije mi to nije polazilo za rukom. Ali to se završilo tako što sam osetila kao da ludim – očigledno se tako manifestuje zavisnost od informacija. Ne spavam već peti dan, glava mi uopšte ne funkcioniše, telo mi je iznemoglo, oči suve, štitna žlezda jako uvećana. Bez obzira koliko se molim, ne mogu da umirim svoj um. Sve razumem, ali situacija se ne menja.

Sramota me je da Vam o tome pišem, ali nikome ne mogu da objasnim šta mi se dešava. Neprijatno mi je da Vas molim za pomoć. Znam da sam nešto pogrešno uradila. Jako sam se trudila i želela da se promenim.

Zahvaljujem se na svemu!

S poštovanjem...

Slučaj je bio neuobičajen i rešio sam da saznam šta je uzrok stanja ove žene. Pitao sam je na koji način se molila i šta je tražila u molitvi a žena mi je odgovorila u sledećem pismu.

...U molitvi nisam ništa tražila.

Samo sam radila s prošlošću. Prisećala sam se svega onoga što sam pogrešno činila, očajnički sam pokušavala da obećam sebi da tako više neću postupati. Samo sam se prisećala i više puta preispitivala.

Sad osećam samo težinu i očaj. Već sam počela da gubim vid.

Uopšte više ne mogu da se molim, osećam laž u svojim rečima.

Napisao sam joj u čemu je pogrešila.

MOJ ODGOVOR

Preispitivali ste svoju prošlost i u „očaju“ ponavljali da tako više nećete postupati – odnosno počeli ste da upravljate svojom sudbinom i budućnošću. Nije na vama da odlučujete šta će biti, a šta neće. Ne treba da programirate dušu, to je opasno. Tražite oproštaj zbog toga.

Naša duša nije kanta za smeće koju je potrebno čistiti različitim tehnikama i usavršavati programiranjem. To vodi ka tome da svest stupa na prvo mesto. Kad zemaljska logika počne da upravlja dušom i podvešću, tad svest postaje hiperaktivna.

Da ne biste više grešili, ne treba da naređujete duši, već da radite sa svojim osećanjima, poboljšavajući karakter i usavršavajući dušu. Upravo osećanja određuju sve vaše postupke.

Treba krenuti od pokajanja i spremnosti da se menjate. Kad se obraćamo Bogu, svest i sve naše želje bi trebalo da utihnu.

***

Nakon što sam joj poslao audio-snimak sa objašnjenjima kako pravilno da se moli, poslala mi je još jedno pismo. U tom pismu se već osećao očaj.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Molim Vas, pomozite mi da shvatim ono kroz šta prolazim.

Ne znam šta mi se desilo sa psihom. Ja prosto umirem. Ni danju ni noću ne spavam već duže od osam dana. Vid mi je oslabio. Snage više nemam. Mnogo sam smršala.

Kada sam slušala Vaš audio-snimak, sve mi je bilo jasno. Pokušala sam da se molim, ali svest se ne isključuje.

Na fizičkom nivou stalno osećam težinu u predelu glave i očiju. Osećaj pospanosti je nestao. Ne znam kada je dan, a kada noć. Osećam da nemam na šta da se oslonim. Očigledno nešto radim pogrešno.

Zatim smo se ona i ja dopisivali još nekoliko dana: prisećala se događaja iz svog života i svih mogućih prestupa. Ispostavilo se da ih je

bilo dosta – i odricanja od ljubavi zbog zadovoljstva, i straha pred budućnošću i prezira prema sebi. Ali je ostalo nejasno u čemu se krio osnovni razlog njenog žalosnog stanja.

Napisala je da je počela da uzima lekove. Rekla je da bez obzira na razumevanje uzročnika svojih problema, oseća da je nešto silovito okiva iznutra, ne dozvoljavajući joj da se promeni.

Po pravilu, jedan od glavnih problema kod žena je podsvesna agresija prema muškarcima i to sam joj i napisao.

MOJ ODGOVOR

Kad radite na sebi, otvara vam se podsvest. Naštimavate se na moju informaciju, na mene kao provodnika. Ali, ja sam muškarac. Ako su u vašoj duši ostale zamerke prema muškarcima, naročito ocu, vaša podsvest automatski počinje da me napada. Samim tim blokira vam se mogućnost da tu informaciju razumete i da je primenite.

Više puta sam upozoravao da ako čovek nije oprostio svima koji su ga povredili, mora da se suzdržava od čitanja mojih knjiga. Ali ako takva osoba ipak počne da ih čita, zaista mora realno da oprašta i da se menja.

***

Nakon izvesnog vremena, stiglo je još jedno pismo od nje u kome je napisala da joj je stanje faktički nepromenjeno: praktično ne spava već 5 meseci i telo joj je ozbiljno iscrpljeno. Pitala je da li će joj pomoći ako neko vreme ode da živi u manastiru ili u prirodi.

U pismu je pomenula razvod svojih roditelja, kao i to da još uvek ne može da prevaziđe ljutnju na oca koji je napustio porodicu. Prema njenom mišljenju, odlazak oca je izuzetno negativno uticao na njenu sudbinu.

MOJ ODGOVOR

Sad, kad smo pronašli vaš glavni problem, možemo da razgovaramo o njegovom praktičnom rešenju. Ali, prvo malo teorije.

Nažalost, religija nije uspela da nam usadi dijalektičko mišljenje, odnosno monoteizam. Ono što nazivamo hrišćanstvom veoma se razlikuje od onoga što je učio Isus Hristos. U današnjem hrišćanstvu, koje

je uglavnom predstavljeno pravoslavljem, katolicizmom i protestantizmom, dijalektika u suštini odsustvuje.

Šta čini razliku između načina razmišljanja paganina i monoteiste? Prvo to što paganski način razmišljanja ne može da spoji suprotnosti. Kako to izgleda u stvarnosti? Postoje suprotnosti: forma i sadržaj. Vidimo formu, odnosno događaje iz sveta koji nas okružuje. Ali postoji i program u skladu s kojim se ti događaji odvijaju. Taj program je sadržaj. Jedino monoteista može da poveže formu i sadržaj.

Paganin vidi ili jedno ili drugo. On po pravilu obraća pažnju samo na formu. Zbog toga lako brka primarno i sekundarno. Zapravo, naša procena važnosti događaja mora da proishodi iz sadržaja. Pagansko razmišljanje je površno.

Kad konsultujem neku osobu, uzdam se u to da ona poštuje elementarna pravila o kojima govorim dugi niz godina. Ako čovek nije otklonio ljutnju prema roditeljima, naročito prema ocu, to znači da on u sebi nosi tendenciju đavolizma.

Osuđivanje roditelja je u našoj podsvesti jednako osuđivanju Boga, Koji nam daje život. Roditelji nam daju život na fizičkom nivou. Stoga, hteli mi to ili ne, unutrašnje odricanje od ljubavi prema roditeljima je odricanje od ljubavi prema Bogu. Ako se kod žene zadržala ljutnja na oca, tada će za nju agresija prema muškarcima, nezadovoljstvo sudbinom, uninije i gubitak želje za životom biti nepremostive prepreke.

Najopasnije tendencije su zamerke prema Bogu i odricanje od ljubavi prema Njemu, kao i odricanje od ljubavi prema roditeljima, snažna ljutnja na njih, preziranje ljudi, osuda i uninije. Ako čovek ne pokuša da prevaziđe ove grehe, besmisleno je govoriti o njegovom radu na sebi.

U prvim pismima govorili ste o svom žalosnom stanju, hiperaktivnoj svesti, o svim problemima, osim glavnog. Uvek sam naglašavao: ako čovek ne želi da se menja, ne želi da oprosti roditeljima i bližnjima, ljudima koje voli, onda je za njega bolje da ne čita moje knjige. Po svemu sudeći, vi ste to tek sad shvatili. Dobro je da se to ipak desilo.

Specifičnost paganskog načina razmišljanja je u tome što čovek dobro smatra samo dobrim, a zlo samo zlim.

Ako čovek poseduje lek koji smatra apsolutno dobrim i počne da ga koristi bez ikakve mere, sustići će ga ozbiljni problemi, pa čak i smrt. I onda će se iznenaditi kad otkrije da to, dobro, ima i neke nuspojave, da se dobro, ako nema meru, može pretvoriti u zlo.

Što je lek jači, opasnije ga je nepromišljeno koristiti. Dobro i zlo se ne mogu razdvajati, harmonija se nalazi u ispravnoj srazmeri dobra i zla.

Moje knjige prilično snažno deluju na čitaoce i dobre su samo ukoliko postoji pravilan odnos prema informacijama koje se u njima nalaze. Čitalac mojih knjiga treba da bude spreman da se menja, oprašta, mora realno da se trudi da prevaziđe osnove greha. Tek tada će njihovo čitanje pomoći da se postignu ozbiljni rezultati. Oni koji misle da su moje knjige dobre i neprestano ih čitaju, a pritom ništa ne rade, upadaju u probleme.

Sve dok čovek ne izlazi izvan granica paganskog načina razmišljanja, ne može da prevlada koren greha. Shvatite da je potrebno da pređete na koordinatni sistem monoteizma i onda će se i sve ostalo normalizovati.

Težak problem se nikad ne može odmah rešiti. Rešavanje problema se prvo događa postepeno, polako, malo po malo – a zatim sledi skok – i čoveku pristiže opipljiv rezultat.

Vaša hiperaktivna svest je pokazatelj gordosti, jer vam je ego previše bitan. Tehnike usporavanja svesti su poznate: boravak u prirodi, fizički rad, hodanje, gladovanje, prakse disanja. Ali najvažnije od svega je poštovanje ispravnih prioriteta. Svaka tehnika treba da služi pre svega duši, da je harmonizuje, a ne da osnažuje fizičko zdravlje.

Ako čovek gladuje samo da bi fizički ozdravio, u početku će postići dobre rezultate, a zatim može da se suoči sa suprotnim efektom. Ako se molite samo zato da biste fizički ozdravili, opet ćete biti na istom. Molitva je potrebna našoj duši, a fizičko zdravlje i poboljšanje sudbine su sporedni efekti.

Za sve vreme naše komunikacije jedini zaključak koji smo izveli je da je potrebno poštovati elementarna pravila. Ali bolje i kasno, nego nikad. Mislim da ćete sad u svemu uspeti.

***

Međutim, ova priča se na tome nije završila. Posle nekog vremena, žena mi je napisala da joj se stanje i dalje pogoršava. Ispostavilo se da su njeni problemi ozbiljniji nego što sam u početku mislio.

Hvala Vam na podršci, Sergeju Nikolajeviču.

Upoznati ste s tim da mi se nešto dešavalo sa svešću. Već sam Vam pisala o tome da patim od nesanice, a sad shvatam da sam poludela.

Generalno, mentalni problemi su mi se javili u 20-oj godini. Od tada kao da ne živim. Uporište se prebacilo na svest, kako Vi kažete, i unutrašnji sat se ubrzao. Počela sam da živim po principima i idealima, braneći svoju ispravnost. U mladosti sam imala strašne svađe s majkom koje su vodile ka psihičkoj iscrpljenosti.

Roditelji su mi se razveli kada sam imala 9 godina. Majka mi je bila lepa, smatrala je sebe pametnom, varala je oca i bila je vrlo ljubomorna. Sve te karakterne osobine su se pojačale i u meni. Imam jako veliku koncentraciju na seksualnost i, kako sad shvatam, bila sam jako agresivna prema muškarcima. Takođe sam bila lepa, ali uvek iskompleksirana.

Živela sam za blagostanje i budućnost. Kada sam imala 24 godine, počela sam da živim sa svojim momkom, sve dok nas je sudbina držala zajedno. Isprva je potreba za seksom i uživanjem bila nezasita. Kada sam svoje polje probila besom i kritikama, sve se srušilo. Bila sam bolesno ljubomorna. Dece nemam, dugo vremena nisam mogla da zatrudnim, a kasnije smo prestali o tome da razmišljamo.

Nisam se menjala, osećala sam tešku depresiju, privlačili su me drugi muškarci, unutrašnji osećaj težine nije popuštao. Dugo godina sam bila nezaposlena. Ne mogu da shvatim zašto nisam uspela da završim fakultet iako sam bila najbolji student.

Nakon susreta s Vašim knjigama osetila sam istinu, ali očigledno ne u potpunosti. Čak nisam ni slutila da sam krenula u pogrešnom smeru. Gordost mi je porasla, počela sam da živim po idealima i zaljubila sam se u jednog talentovanog glumca. Naša veza je bila burna i činilo mi se da je to moj put.

Karakter mi se još više iskvario i postala sam jako agresivna. Četiri godine sam živela samo kroz tu avanturu, kao opsednuta. A kada sam odlučila da prekinem, pala sam u takvu depresiju da sam prosto poludela. Tada sam Vam prvi put napisala pismo. Nakon toliko godina čulnih zadovoljstava, nisam više imala tačku oslonca.

Sergeju Nikolajeviču, ja uopšte ne spavam. Jako sam smršala. Shvatam da svakim danom sve više gubim razum i da nije u pitanju samo depresija. Što se više molim, što više pokušavam da shvatim i osetim ono o čemu mi govorite, jače osećam da mi se nešto dešava sa svešću.

Ne napuštaju me misli o samoubistvu, sve vreme želim da pobegnem od sebe. To ne mogu da objasnim ni Vama, ali ni samoj sebi.

Ništa se ne menja, ma koliko pokušavala da se molim. Ponekad mi se pred očima prikazuje lik nečastivog.

Molim Vas, objasnite mi šta nije u redu sa mnom. Shvatam sve što govorite, ali sa mnom se dešava nešto čudno.

Veoma sam Vam zahvalna.

S poštovanjem...

Još jednom sam joj odgovorio, načinivši poslednji pokušaj da joj pomognem.

MOJ ODGOVOR

S vama se ne dešava ništa čudno, sve je logično. Poslao sam vam još jedan audio-snimak. Ako ga pažljivo budete saslušali, moraćete da shvatite: da bismo imali ljubav, neophodno je da prođemo kroz iskušenja.

Ljubav je iznad materijalnih i duhovnih vrednosti. Nju može da oseti samo onaj ko može da prihvati gubitak tih vrednosti. Zavisnost od duhovnih vrednosti se ispoljava kao osuda, prezir, uninije, očaj. Mnogo je teže distancirati se od duhovnih nego od materijalnih vrednosti. Što više čovek prihvati gubitak duhovnih vrednosti kao volju Svevišnjeg i pokorava Mu se, toliko će mu biti lakše da oseti ljubav i da se promeni.

Napisali ste da vam je majka bila lepa i inteligentna, što pretpostavlja visoko samopoštovanje i visok nivo gordosti. To što je ljubomorna potpuno je logično, jer gordost prerasta u ljubomoru i požudu, a prevare muža takođe svedoče o toj tendenciji.

Vaši kompleksi i visoka agresija prema muškarcima zaštita su vašeg ega, lepote, gordosti i seksualnosti. Što se jače klanjamo životu, u nama se razvija sve više strahova i kompleksa.

Da bi deca došla na svet, žena mora proći kroz uniženja i kao žena i kao čovek. Osećali ste nekontrolisanu želju za seksom što svedoči o tome da je nivo požude i gordosti, koja je prikrivena ispod nje, na vrlo visokom nivou. Niste mogli pravilno da prođete kroz situacije uniženja i da se promenite.

Čovek može da se promeni samo ako mu je ljubav na prvom mestu i ako mu je cilj jedinstvo s Bogom. Ukoliko postoji koncentracija na duhovne vrednosti, dublje promene su nemoguće; to je istovetno smrti.

Često se takve promene doživljavaju čak i gore od smrti, jer je duhovni raspad destabilizacija ne samo fizičkog nivoa, već i suptilnih čovekovih struktura.

Niste mogli da završite fakultet jer bi diploma podigla vaš status i ojačala vam gordost. Zbog toga što ne znate da ispravno prolazite kroz životna iskušenja, s Višeg plana su vas lišili mogućnosti da imate decu. A da ste dobili diplomu, najverovatnije ne biste imali šanse da preživite. Zbog toga je u vama proradio mehanizam samoodržanja.

U početku ste se po inerciji, zahvaljujući zalihama ljubavi u vašoj lozi, nekako držali. Do određenih godina čovek može da čini prilično ozbiljne prestupe i da ne snosi nikakve posledice. Zatim polako počinjemo da prikupljamo razbacano kamenje, a posle 60-e godine – naročito intenzivno. U Bibliji je napisano: „Postoji vreme kada se razbacuje kamenje, i vreme kada ga treba prikupiti".

Zašto ne možete da spavate? Stvar je u tome što su površinski slojevi vaše podsvesti preplavljeni agresijom. Kad spavate, vaša agresivna podsvest počinje da napada dublje suptilne planove a na tom nivou su svi ljudi jedno, i zato se u vama aktivira program samouništenja. Kad noću ne spavate, smanjuje vam se podsvesna agresija. A kad tokom dana boravite u polusnu, svest se usporava i smanjuje se želja za osuđivanjem, prezirom i uninijem.

Osim toga, odsustvo sna je uniženje duhovnosti. Sve dok na unutrašnjem planu ne krenete u pravilnom smeru, neće vam biti dozvoljeno da normalno spavate.

Čini vam se da ludite. Ta opasnost će zaista pretiti sve dok se ne odreknete svesti u korist osećanja.

Za šta se molite? Za zdravlje, budućnost, blagostanje. Koji je cilj vaše molitve? Da spasete dušu ili imate blagostanje? Koji je bio razlog vašeg rada na sebi? Da spasite dušu ili dobijete materijalna i duhovna blaga, ugodite svojoj svesti?

Molite me da vam objasnim šta se s vama dešava. Objašnjavam vam ovo već pola godine, a vi uporno ne želite da me shvatite. Potrebno je da uložite napor da biste prihvatili nepravdu, krah ideala i ciljeva, kako biste bar u nekoj meri odbacili materijalne i duhovne vrednosti.

Morate da prođete iskušenje uninija i očajanja i da pritom sačuvate ljubav. Morate kroz pokajanje da se odreknete svih trenutaka osuđivanja, prezira, nezadovoljstva i uninija. Sve to govori o trijumfu

duhovnosti. Čovek prezire i osuđuje onda kad mu je duhovnost glavni cilj i diktira mu kako treba da živi.

Zapravo, jedino Bog zna „kako treba“. To nikad nećemo do kraja saznati, i zato moramo slušati glas svog srca, a ne svesti. Čim u prvi plan ispliva svest, odmah se pojavljuju prezir, osuđivanje, strah, žaljenje, uninije, očaj i nedostatak volje za životom.

I, na kraju, potrebno je da načinite realan pokušaj da prevaziđete ropsku zavisnost od svesti i samovažnosti. Ja sam nemoćan da vam pomognem ako ne želite da pomognete sami sebi.

Ne obraćajte pažnju ni na svoju telesnu težinu, niti na ludilo, pa čak ni na moguću smrt. Obratite pažnju na ljubav, na svoju dušu – i živite dušom i ljubavlju.

Prestanite da se žalite. Vreme je da konačno počnete nešto da radite.

Šaljem vam pismo jedne devojke koja je, prevazilazeći slične probleme, shvatila da su osećanja važnija od misli.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču!

Shvatila sam šta ste imali u vidu kada ste mi napisali: „Radujte se! Vašoj duši nisu dopustili da se stropošta do nivoa Sodome i Gomore. Bog vas voli“. Sad to osećam.

Kao što ste pretpostavili, situacija se pogoršavala iz dana u dan. Imala sam nervni slom, bila sam u panici, razmišljala o samoubistvu. Puno Vam hvala što mi niste odgovorili! Inače bih se opet oslonila na Vas i pogordila se da mi je Lazarev lično odgovorio – i tad verovatno ništa ne bih shvatila.

Ranije sam Vam pisala o tome da mi je loše, a sad prvi put želim da Vam napišem da mi je dobro. Jer, desilo se upravo ono ka čemu sam težila. Kako sam Vam zahvalna za sva istraživanja i pisma!

Dragi Sergeju Nikolajeviču! Danas sam ponovo dobila otkaz na poslu i prvi put nisam želela da se svetim, plačem, ljutim se i očajavam. Shvatila sam i osetila da je ljubav važnija, da je nikome neću dati i da ću je čuvati. Sve što Bog čini za našu je najveću dobrobit.

Odjednom sam spoznala da ja sve vreme žurim. Žurim da dobijem platu, da se vratim u glavni grad, žurim da se uzrujam, optužim, mrzim. Sve vreme žurim, uvek kasnim i apsolutno nemam vremena za život.

Rekla sam sebi da je sve u rukama Gospoda i da više nigde neću da žurim! Zamislila sam sve užasne gubitke, koje god sam mogla, i shvatila da bez svega toga mogu da živim, ali bez Ljubavi ne. Shvatila sam šta znači radovati se kada te „ubijaju“. Sad želim da sačuvam ovaj osećaj i ne upadam u krajnosti niti prelest.

Uspela sam da se razvežem od očuha, da više ne plačem pri pomisli na njega i ne pitam se zašto se obesio. Više ne žalim zbog prošlosti, ne želim da je menjam i mislim o tome koliko je Gospod mudar. Prestala sam da viđam mrtve rođake i da razgovaram s njima.

Danas sam ceo dan slušala odlomke iz Vaših nastupa. Generalno, pokazalo se da je najteže da ne krivim sebe. Biće da je u meni jak program samouništenja. Ali, ma kako čudno izgledalo, nema uninija. Ima čak i radosti – ali ona je tiha i zasad sa suzama.

Pisali ste da je najvažnija dinamika i ona se pojavila u meni. Naravno, predstoji mi da još puno radim na sebi, da se menjam.

Nisam zamišljala da se takvo stanje duše može i približno osetiti kad ni zbog čega ne žališ, nikud ne žuriš i osećaš ne samo razumevanje, već i neku vrstu jedinstva sa svojim neprijateljima.

Ali najteže mi je da oprostim sebi i ne osuđujem sebe. Trudim se da se menjam i o sebi ne mislim kao o telu, već pre svega – kao božanskom biću, prepunom ljubavi i svetlosti.

Hvala, Sergeju Nikolajeviču! Pružate mi nadu i razumevanje u kom pravcu treba da se krećem. Sudbina me je zaista vodila i čuvala, samo što ja to nisam shvatala nego sam se „koprcala“, kako ste rekli. Novca nemam, na poslu sam dobila otkaz, ali sam i pored toga vesela. Niko mi ne može oduzeti ljubav, a to je najvažnije.

Hvala još jednom!

S poštovanjem...

U jednom od svojih pisama, ova devojka je napisala: „Danas sam načinila mali napredak: nijednom nisam sebe nazvala budalom, a svoj život – pasjim“. Nazivati sebe tako i odnositi se tako prema svom životu znači aktivno uništavati svoju sudbinu. Žaliti se na sudbinu i tugovati što život nije dobar – greška je velikog broja ljudi.

Priča ove devojke pokazuje da neuništiva gordost i tendencija konzumerizma, o čemu ljudi često nisu ni svesni, mogu dovesti do ozbiljnih posledica. Prevazići svoje negativne tendencije zna da bude jako teško, ali je moguće.

Konzumerizam

Povremeno dobijam pisma koja govore o tome da neki ljudi uopšte ne umeju da budu zahvalni. Takvim ljudima je daleko teže da se promene i poboljšaju svoje zdravlje.

PREPISKA

Dobar dan Sergeju Nikolajeviču, molim Vas za pomoć jer više nemam kome da se obratim. Bolujem od cistitisa i crevnih kolika. Stanje mi se pogoršava.

Čitala sam knjige iz oblasti psihosomatike, kao i Vaše knjige – ali bez Vaše pomoći ne mogu da ih shvatim. Spremna sam da radim na sebi i jako želim da ozdravim.

Evo mog broja telefona za kontakt...

Vaše pismo potvrđuje da su čovekove bolesti povezane s njegovim karakterom i ponašanjem. Razboljevaju se oni koji ne umeju da praštaju, žrtvuju se i budu zahvalni.

Najveći broj mojih čitalaca ne traži da ih konsultujem i dovoljne su im knjige i video-materijali, pri čemu samostalno rade na sebi. Ali postoje i oni koji mole za pomoć, a sami, po pravilu, neće da rade. Ovakvi ljudi posle moje konsultacije najčešće ne pošalju ni reč zahvalnosti.

U pismu je trebalo da napišete koliko ste knjiga pročitali, da li radite na sebi, koje korake ste već načinili u tom pravcu. Zatim je trebalo da saopštite rezultate koje ste dostigli, makar bili i najsitniji, da bih shvatio da niste potrošač.

Spremni ste da radite na sebi? To je dobro. A da li ste se zapitali jesam li ja spreman? Vaše pismo više liči na naređenje nego na molbu.

Pokušajte da pogledate sebe sa strane – svoj karakter, svoj odnos prema sebi i prema drugima. Možda vam tad moja pomoć neće ni biti potrebna.

Dobar dan Sergeju Nikolajeviču, izvinjavam se zbog nepristojnosti, nisam želela da Vas uvredim ili da se prema Vama ophodim s

nepoštovanjem. Juče sam Vam pisala u stanju očaja.

Čitala sam knjige „Ozdravljenje duše“, „Dijagnostiku karme“, „Susret nauke i religije“. Mislila sam da Vam se zahvalim kad se čujemo telefonom, da vam to lično saopštim.

U knjizi „Ozdravljenje duše“ napisali ste da čovek ponekad nije spreman da radi na sebi, da ne čuje, ne razume, nema unutrašnjih želja. Ipak, ja sam Vam odmah nagovestila da jako želim da radim na sebi.

Veoma sam Vam zahvalna što ste mi otvorili oči za molitve i post, te koliko je sve to važno. Ali ja ne znam kako da oprostim onima koji su me povredili. U životu sam imala mnogo povreda i patnji, počev od mog odnosa sa ocem. Patentirala sam određene tehnike s ciljem da uvređenost izbacim napolje, ali mi to ne uspeva – posle toga osećam knedlu u grlu.

Shvatam da ste umorni, da Vam se uglavnom obraćaju nesrećni ljudi, da ste jedina njihova nada. Oni se nalaze u takvom stanju da ne zaboravljaju samo na manire, već i na ceo svet.

Možda će Vam se zahvaliti kad se iscele.

Iz nekog razloga, ljudi još uvek ne stoje dobro sa zahvalnošću. Ako čovek ne želi da mi se zahvali za utrošeno vreme i energiju – verujte mi, neće se zahvaliti ni kad mu bude bolje. Gordost mu to neće dopustiti. Nedavno sam dobio dva pisma s molbom da pomognem. Jedan mladić je napisao da mu se šećer u krvi s vremena na vreme povećava. A jedna žena je napisala da ima hroničnu bolest usled čega joj se raspadaju svi organi. Lekari ne mogu da joj pomognu, pa se zato obraća meni.

Poslao sam im audio-fajlove sa odgovorom. Svaki audio-fajl je bio dužine oko pola sata. Ni od koga nisam dobio ni reč zahvalnosti.

Čovekom ne upravlja svest, već podsvest. Čini mi se da me spolja poštujete, ali iznutra ne. Očigledno da vaša duša nije navikla da nekog uvažava i da popušta. U oba svoja pisma nakon što ste mi se obratili po imenu i očestvu, niste postavili znak uzvičnika! To i jeste prikriveno nepoštovanje, odnosno potvrda da me doživljavate kao sredstvo za izlečenje bolesti.

Postoje određena pravila bontona. Usklićnik nakon obraćanja govori o tome da se autor pisma sa uvažavanjem odnosi prema onome kome piše.

Reč „uvažavanje“ potiče od reči „важить“. „Važiti“, znači imati „težinu, značaj, vrednost“. Uvažiti znači prihvatiti želju, volju druge

osobe, odnosno delimično ograničiti sebe, svoj nagon samoodržanja, svoju volju, svoje želje.

Žrtva, briga, razumevanje i dobrodušnost, povezani su sa ograničavanjem sopstvenog ega iz saosećajnosti prema drugoj osobi, osećaja jedinstva s njom. A osećaj jedinstva s drugim ljudima nastaje zahvaljujući ljubavi prema Bogu, u Kome smo svi jedno.

Po svemu sudeći, u vama za sada nema ni vere, ni ljubavi, niti saosećajnosti. Za vas je žrtva samo gubitak i ništa više, ali žrtva treba da vas podstiče ka ljubavi, a ne ka žaljenju. Žrtvu koja mu se prinosi sa žaljenjem Bog ne prima; priča o Kainu je klasični primer toga. Onaj ko ne želi da se žrtvuje, prvo otima od drugog, a zatim može i da ubije. Potrošač je uvek potencijalni lopov i ubica.

Šta je opraštanje? To je prihvatanje prinudne žrtve. Obično se čovek ljuti kad nešto gubi, kad mu se ograničavaju želje. Gorda osoba, koja gubi veru u Boga, nije sposobna da oprosti.

Uzrok vašeg cistitisa je u padu perifernog imuniteta. Čime grešimo, to nas i boli: problemi s genitourinarnim sistemom posledica su ogorčenosti na muškarce, nesposobnosti da opraštamo i da se žrtvujemo.

Pišete o nekim patentima-tehnikama koje sprovodite da biste izbacili uvredu iz sebe. To su magija i okultizam. Da bismo mogli da oprostimo, ne treba da se bavimo trikovima, već da učimo da brinemo o ljudima, žrtvujemo se, ograničavamo sebe u hrani i željama.

Potrebno je da poboljšamo karakter – da težimo iskrenosti, budemo pažljivi, milosrdni, radosni, energični. Moramo naučiti da postižemo kompromis, da budemo fleksibilni, odlučni. Ne smemo da se odričemo ljubavi. Potrebno je da osećamo jedinstvo s ljudima, a prvenstveno – s Bogom. I zahvaljivati, ne odgađati za kasnije. Želim vam uspeha!

Hvala Vam puno na savetima, Sergeju Nikolajeviču! Na onome što ste konkretno naveli, na čemu treba da radim.

Da, u pravu ste, takva sam. Ali ne želim da budem takva i menjaću se. Potpuno ću preispitati svoje ponašanje, karakter, i naučiću pravila bontona. Pozabaviću se gordošću i egoizmom.

Sve najbolje Vam želim!

***

Dalje sledi pismo od druge čitateljke na koje sam odgovorio, ali nije bilo nikakvog odjeka.

Dobro jutro!

Život me je primorao da radim na sebi. Mnogo toga sam počela da shvatam.

Veoma Vas volim. Nekada mi se činilo da ste vrlo strog čovek. Gledajući Vaša predavanja, bilo mi je teško na duši, a sad to nije slučaj. Jasno mi je sve o čemu govorite.

Pre nekoliko godina su mi dijagnostikovali rak dojke. Koliko patnje sam morala da preživim! Čak mi je i sad fizički teško. Zatim se razboleo moj muž: intervertebralna kila, tumor na jetri – trenutno prolazi kroz ispitivanja.

Ali najgore je to što je malo nedostajalo da mi unuk juče umre. On nema ni godinu dana. Rodio se jak i normalno je rastao. Ali u jednom trenutku su nastupili grčevi, sav je pomodreo, omlitaveo. Tad sam se nalazila u drugom gradu, a sin me je pozvao telefonom i rekao da je dete u jako teškom stanju.

Pojurila sam u hram i molila se Bogu da mi unuk preživi. Kad sam se vratila kući, sin me je pozvao i rekao da unuk umire. Ne znam čak ni kako da opišem ono kroz šta smo prošli. Suprug i ja smo uzeli votku i uputili se noću u park. Ridala sam, bilo je jako bolno. Kad smo se vratili, sin me je ponovo pozvao i rekao da nam je unuk živ. Muž je jecao. Sad se spremamo da idemo u manastir i zahvalimo se Gospodu, da se molimo za zdravlje unuka.

Želela bih da Vas zamolim da obavite ličnu konsultaciju s mojim sinom ili snajom. Potrebno je da se menjaju, a ja na njih ne mogu da utičem, dok im Vi možete pomoći. Previše su gordi. Ja sam već „išibana“, ali oni dobijaju surove lekcije.

Pomozite, Sergeju Nikolajeviču, prihvatite i usmerite decu u dobrom pravcu.

Ljubav ne isključuje grubost. Isus Hristos je bičem prognao trgovce iz hrama.

Previše vekova su nam utuvljivali da neko treba da pati i umire za nas, a da mi samo treba da opraštamo. Kao posledica toga, mi više i ne molimo, već zahtevamo.

Potrošač je čovek koji je zavisan i vezan za sopstvene želje, tj. u suštini je rob. Potrošač je rob greha. Takva osoba je na početku – rob dušom, a zatim i telom. U nekadašnje vreme takvi ljudi su prodavali sebe u ropstvo da bi platili dugove.

Veoma je teško pomoći ljudima – potrošačima. Promena je bolan i dugotrajan posao. A takvi ljudi bi želeli da dobiju sve i odmah. Spremni su čak da plate bilo kakav novac, samo da ne ulože sopstveni napor. Očekuju čuda umesto da rade na sebi i da se menjaju.

Imati veru i ljubav iziskuje neprestani napor. Mnogo godina to objašnjavam svojim čitaocima.

Samo vi istinski možete da pomognete svojim bližnjima. Ali ne rečima, već sopstvenim unutrašnjim promenama, i da pritom na sebi ne radite iz straha od bolesti i nesreća, već iz potrebe za ljubavlju i razvojem.

Pokušajte, uspećete. Ali, to treba stalno raditi, ne sumnjajući u uspeh i onda će se i planina pomeriti s mesta. To se naziva verom.

Želim vam uspeha na tom putu!

ZAKLJUČAK

Živimo u zahtevnom vremenu kad je od životne važnosti potrebno da razumemo istine koje su nam date pre nekoliko hiljada godina u Svetim knjigama.

Konačno, potrebno je da shvatimo da je čovek energetsko biće. Energiju dobijamo iz ljubavi i vere. Vakcina je napravljena pre nekoliko hiljada godina, što znači da naposletku možemo da pobedimo bolest.

Svaki čovek mora da harmonizuje svoju dušu i osećanja, da shvati da zdravlje zavisi od njega samog, a ne od lekara ili sveštenika koji mu navodno oprašta grehe. Čovekovo zdravlje zavisi od toga da li u duši ima dovoljno ljubavi.

Izvor blagostanja, zdravlja, porodične harmonije, izvor svega toga što nazivamo srećom je ljubav koja nas ujedinjuje s Tvorcem. Umeće da negujemo osećaj ljubavi u duši, da ne budemo ozlojeđeni, da ne žalimo, niti da tražimo krivce – umeće je da sačuvamo ne samo svoje zdravlje, već i zdravlje svog potomstva.

Zdravlje i blagostanje su usko povezani sa stanjem duše. Energetski procesi pretvaranja naših osećanja u sudbinu i zdravlje nisu trenutni. Oni godinama i decenijama struje u našoj podsvesti.

Daleko od toga da uvek možemo da uočimo vezu između naših emocija i zdravlja, naših osećanja i sudbine – ali ta veza nesumnjivo postoji. Davno je u indijskim Vedama i u Starom zavetu napisano koliko su važna naša osećanja. U Starom zavetu stoji sledeća briljantna rečenica: „Zao čovek nema budućnosti, svetiljka opasnih se gasi“. Čovekova osećanja određuju njegovo ponašanje. Osećanja i ponašanje oblikuju njegov karakter, zdravlje i sudbinu.

Zbog toga bih želeo, dragi čitaoci, da ne samo uočite i shvatite ove zakonomernosti, već da ih osetite srcem i dušom. Tada će vam biti lakše da oprostite ljudima i da se ispravno prema njima odnosite, prihvatite volju Svevišnjeg, sačuvate i uvećate ljubav kao osnovni izvor istinske sreće i svih drugih blaga.

Ako ima ljubavi – biće i energije. Ako ima energije, biće i budućnosti. Ako ima budućnosti, biće i sadašnjosti. Sve zavisi od nas samih.